„Tot ce-mi pot dori de la o carte!"
JULIA QUINN
Fostul și viitorul meu duce
Caroline
LINDEN

CAROLINE LINDEN
FORUL ŞI VIITORUL MEU DUCE
Seria Pariuri scandaloase

***My Once and Future Duke* by Caroline Linden**

Traducere din limba engleză: Irina Fulger
LITERA*
2019

Pentru Frances, care a venit cu ideea titlului.

Prolog

1807

La scurt timp după ceai, un murmur făcu înconjurul Academiei pentru Tinere Domnişoare a doamnei Upton. Sosise o nouă elevă, şi era probabil dintr-o familie de rang înalt şi cu avere. Una dintre fete zărise trăsura care aştepta afară, de un negru strălucitor, cu un blazon pe uşă, şi în curând zvonurile se amplificară: probabil era fiica răsfăţată a unui duce sau poate chiar o prinţesă străină.

Greşeau. Sophie Graham avea doisprezece ani, era orfană şi era nepoata vicontelui Makepeace, nu a unui duce sau a vreunui demnitar străin. Nu voia să aibă nimic de-a face cu el, iar vicontele avea aceleaşi sentimente. La o săptămână de la sosirea lui în conacul său mohorât din Lincolnshire, declarase ca ea trebuia să meargă la şcoală cât mai curând posibil. Acum, Sophie stătea tăcută în biroul doamnei Upton, ascultându-şi bunicul cum încerca să o intimideze pe directoarea şcolii pentru a o face să o accepte pe Sophie.

— Problema este, milord, că eu, de obicei nu accept eleve la jumătatea anului, încerca doamna Upton să explice.

Era o femeie de statură medie, îmbrăcată la modă în haine în culori discrete şi lipsite de decoraţiuni, şi părea că nu-i era deloc teamă de Makepeace. Sophie o respectă instinctiv pentru asta.

— Trebuie. Părinţii ei au murit din cauza unui soi de febră. Se uită la Sophie, care-l privi fără nicio expresie. Nu i-au lăsat nimic, dar au abandonat-o la mila mea. Are nevoie de influentă feminină şi de instruire într-o meserie decentă.

— Domnule, suntem o academie pentru tinere domnişoare, răspunse doamna Upton, subliniind delicat ultimul cuvânt. Nu ne pregătim elevele pentru diverse meserii, ci în arte şi abilităţi sociale…

Makepeace flutură din mână.

— Nu nu pasă ce o învăţaţi. Este o sălbatică, neglijată de propriii părinţi. Nu am nevoie de o fata prost crescută.

Directoarea privi spre Sophie, care rămăsese nemişcată şi tăcută. Nu era prost crescută şi părinţii ei nu o neglijaseră. Dar îşi dorea foarte mult să fie acceptată de doamna Upton, aşa ca nu contrazise minciunile pline de ură pe care le rostea bunicul ei.

— Milord, elevele noastre provin din cele mai bune familii din Anglia. Reputaţia noastră se sprijină pe propria mea asigurare că fiecare tânăra de aici are cel mai bun caracter şi cea mai bună purtare şi că are nevoie de educaţia pe care o oferim noi pentru viaţa ei viitoare.

Vicontele scoase un râset nervos ce aducea a lătrat.

— Vă înţeleg! Fiul meu a fugit cu o cântăreaţă de operă – franţuzoaică, culmea! Asta voiaţi să ştiţi? Sângele bun nu se amestecă niciodată cu sângele comun. Mă rog, fata este pe jumătate sălbatică, şi nu se poate face nimic în acest sens, dar are numele meu, şi asta, doamnă, este superior oricărui standard pe care-l menţineţi. Privi în jurul încăperii minimaliste cu un dispreţ evident. Instituţia dumneavoastră mi-a fost recomandată, şi doresc să termin cu treaba asta cât mai repede. Spuneţi preţul.

Pe durata tiradei lui, chipul doamnei Upton rămăsese lipsit de orice emoţie, dar acum o măsură din nou pe Sophie. Într-un final, ceva – ori expresia lui Sophie, ori ultimele cuvinte ale bunicului ei – învinse îndoielile directoarei. Sophie era sigură că era vorba despre bani. Nu-i găsea vreo vină doamnei Upton; de fapt, spera ca femeia aceasta să obţină pe ea o mare sumă de bani. Makepeace ar fi plătit oricât ca să scape de ea. Asta îi devenise destul de clar în cele trei săptămâni de când ajunsese în grija lui şi-l detesta suficient cât să se bucure de cum era stors de fiecare gologan.

— Treizeci la sută, milord, zise directoarea. Pentru un procent de treizeci peste taxa noastră obişnuită de şcolarizare, cred că pot să-i fac loc.

— S-a făcut! Makepeace îşi luă bastonul şi se ridică de pe scaun. Cufărul ei este afară.

— Vreţi să vedeţi şcoala?

— Nu.

Vicontele porni spre trăsură, unde cufărul mic al lui Sophie fusese deja descărcat şi lăsat pe aleea cu pietriş. Makepeace îşi trase mănuşile. Sprâncenele lui groase şi albe se zbârliră într-o încruntătură feroce.

— Voi plăti taxa de şcolarizare până ajungi la majorat, mormăi el către Sophie. Nici o clipă mai mult. Ai face bine să încerci să înveţi ceva valoros aici, pentru că nu vei fi responsabilitatea mea.

— N-am cerut niciodată să fiu. Îşi ridică bărbia şi-l privi în ochi. La revedere!

El se uită la ea o clipă înainte de a pufni dispreţuitor.

— Te crezi mândră? Nu ai de ce să fii. Dacă nu mi-ai purta numele, ai fi fost la fel de lipsită de importanţă ca mama ta.

Vicontele urcă în trăsură şi mârâi spre vizitiu să pornească. Trăsura se zdruncină şi porni. Nici pentru o clipă Lord Makepeace nu se uită în spate.

— Dă-mi voie să te conduc la dormitorul tău, domnişoară Graham, zise doamna Upton în tăcerea ciudată.

În tonul ei detecta, abia simţită, mila. Sophie o mai auzise, dar, de data asta, auzi şi compasiune.

— Sunt sigură că bunicul tău se va îmbuna când va vedea cât de sârguincios vei munci pentru a te realiza.

— Nu o va face. Nimic din ceea ce fac eu nu-i va fi vreodată pe plac, şi mă bucur că a plecat. Privi cum trăsura trecea de porţile de fier ca să fie sigură că într-adevăr plecase. Nu m-ar deranja să fie prins în ambuscadă de tâlhari şi împuşcat. Îşi întoarse privirea spre directoare. Vă mulţumesc că m-aţi acceptat ca elevă, doamnă. Promit să fiu o elevă exemplară.

Şi făcu o reverenţă fără cusur, demnă de cea mai bună balerină a Moscovei – pentru că chiar ea o învăţase.

Doamna Upton o duse înăuntru şi trimise o profesoară să le aducă pe domnişoara Eliza Cross şi pe Lady Georgiana Lucas.

— În trimestrul ăsta, vei sta în dormitorul lor, îi zise lui Sophie. Sunt două tinere domnişoare manierate şi amabile.

— Sunt de vârsta mea, doamnă?

Asta o interesa foarte mult. Rareori avusese şansa să-şi facă prietene de vârsta ei.

— Amândouă sunt în clasa a doua. Fetele de vârsta ta sunt, de obicei, în clasa a patra, dar, din moment ce nu am avut nicio ocazie să-ţi evaluez educaţia până acum, cel mai bine este să începi de acolo. O privi nesigură pe Sophie. Bănuiesc că ai primit ceva educaţie, domnişoară Graham, nu?

O duru faptul că era pusă într-o clasă inferioară, dar Sophie se abţinu să o informeze că vorbea fluent franceza şi că ştia ceva italiană, că iubea matematica şi geografia, că ştia să danseze şi cânta la pian de când avea patru ani. Intenţiona să câştige pe toată lumea din academie şi nu strica să aibă nişte surprize plăcute de rezervă.

Prima sosi Lady Georgiana, la fel de înaltă ca Sophie şi cu osatură fină. Domnişoara Cross veni în grubă după ea, fără suflu şi un pic roşie. Era mai scundă şi mai rotundă decât Lady Georgiana, cu trăsăturile tot atât de banale pe cât erau de frumoase ale lui Lady Georgiana. Sophie le zâmbi amândurora.

— Îmi face plăcere să vă cunosc, zise ea către cele două fete. Sper să fim prietene.

Domnişoara Cross zâmbi nervoasă, şi Lady Georgiana o privi evaluator, de parcă voia să spună „Vom vedea”. Pe Sophie nu o deranjă. Şi ea ar fi circumspectă dacă ar fi în locul fetei. Dar Sophie moştenise farmecul tatălui ei şi energia mamei sale, aşa că era hotărâtă să se împrietenească rapid cu ele.

Trebuia să facă asta. Nu se întorcea sub nicio formă în conacul Makepeace, unde bunicul ei domnea într-o linişte posacă. Îşi petrecuse primii ani în capitalele Europei, urmând cariera de solistă de operă a mamei sale. Moartea părinţilor ei pusese capăt acelei vieţi fericite, chiar dacă agitate, şi o lăsase la mila bunicului, care părea hotărât să-i ceară socoteală pentru fiecare păcat şi greşeală comise

vreodată de părinţii ei – şi, în ochii lui, erau nenumărate. Curând, Sophie înţelese că cel mai mare păcat al tatălui ei fusese acela de a muri, pentru că-l numise pe viconte tutorele ei în testamentul său. Dacă ar fi existat o cale de a rupe acel testament şi de a se descotorosi de ea, Sophie era sigură că Lord Makepeace ar fi făcut fix asta. Următoarea cea mai bună soluţie fusese să o trimită la şcoală.

O academie pentru tinere domnişoare nu era ceva la fel de entuziasmant ca o plecare în Europa, dar oferea singurul lucru pe care ea nu-l avusese în cei doisprezece ani ai ei: un loc stabil. Pe drumul interminabil spre doamna Upton, Makepeace o informase că avea să rămână la internatul şcolii şi pe timpul sărbătorilor dacă nu era invitată de vreuna dintre fete acasă la ea. Sophie putea să îndure sărbătorile la şcoală, dar tânjea după prieteni.

Eliza şi Lady Georgiana păreau promiţătoare în această privinţă. Eliza era timidă şi dulce, genul de fată care avea să fie mereu statornică şi loială. Sophie admira asta. Lady Georgiana, pe de altă parte, prezenta interes din punct de vedere intelectual – genul de fată pe care toată lumea o admira şi o respecta. Nu-i luă mult să afle că Eliza era fiica unică a unui om cu avere, dar fără relaţii, în vreme ce Georgiana făcea parte dintr-una dintre cele mai auguste familii din Anglia, fiind sora mai mică a contelui de Wakefield.

După cină, elevele se retrăgeau în camerele lor pentru a studia. Sophie citea lecţia de franceză – limba vorbită de mama ei – şi se simţea uşurată că exista o materie la care nu avea să fie în urmă, când atenţia îi fu atrasă de şoaptele colegelor ei.

— Încearcă din nou, o îndemnă Georgiana. Poţi să înveţi asta.

— Încerc, zise Eliza. Încerc, doar că…

— Este vorba despre adunări? întrebă Sophie, trăgând cu ochiul la foaia din faţa lor.

— Îmi este aşa greu, şopti Eliza, cu ruşinea pe chip.

Sophie zâmbi.

— Te pot ajuta.

Scotoci prin cufărul ei şi scoase un pachet de cărţi.

Lady Georgiana ridică din sprâncene.

— Jocuri de noroc?

Sophie se încruntă.

— Nu sunt jocuri de noroc dacă nu se fac pariuri. Dar cărţile sunt o metodă excelentă de a exersa adunările, şi probabilităţile, şi tot felul de matematici. Dădu câteva mâini. Ăsta-i un joc unde aduni valoarea cărţilor. Trebuie să faci foarte repede şi-n tăcere suma şi să te hotărăşti dacă vrei sau nu altă carte.

— Doamnele nu ar trebui să joace cărţi.

Lady Georgiana se duse să se aşeze pe patul ei, studiind cu fascinaţie cărţile.

— Serios? Sophie era surprinsă. Toate doamnele din Paris joacă. Şi în Londra – tata mi-a spus că singurele persoane mai ahtiate după jocurile de noroc decât doamnele englezoaice sunt domnii englezi.

Lady Georgiana pufni într-un râs surprins.

— Nu!

— Oh, da!

Sophie nu adăugă că tatăl ei ştia asta pentru că el juca cu toţi. Când mama ei începuse să-şi piardă vocea din cauza unei boli care îi făcea gâtul să supureze, părăsiseră Europa şi veniseră acasă în Anglia, unde tatăl ei îşi folosise farmecul şi numele pentru a juca la mese ca să le întreţină. Ea îl ajutase să exerseze arta de a părea că juca fără nicio grijă, când, de fapt, îşi calcula şansele la fiecare mişcare.

Eliza se apropie mai mult.

— Chiar mă va ajuta cu adunările? Eu… am aşa mari probleme.

— Desigur! Sophie alinie cărţile într-o mână. Cât valorează mâna asta? Adună numerele!

— Şase, zise Eliza, uitându-se la pătrarul de cupă şi la doiarul de treflă.

— Şi acum?

Adăugă un şapte de cupă.

— Treisprezece, zise încet cealaltă fată.

— Bine! Acum?

Un opt de romb apăru.

— Douăzeci… Eliza ezită. Şi unu.

— Foarte bine.

Sophie era entuziasmată.

— E mult mai amuzant decât adunatul numerelor pe o pagină, declară Lady Georgiana, râzând încântată Unde ai învăţat asta?

— De la tatăl meu. Văzu schimbul de priviri rapid dintre fete. El şi mama mea au murit, adăugă ea. Bunicul meu nu m-a vrut, aşa că m-a adus aici

— Oh, cât de îngrozitor! zise Eliza.

Sophie încropi un zâmbet. Moartea părinţilor ei fusese îngrozitoare. Bunicul era îngrozitor. Doamna Upton era, de departe, cel mai puţin îngrozitor lucru din viaţa ei în acest moment

— Prefer să fiu aici decât cu el. Voi aţi prefera să fiţi acasă?

— Oh. Eliza păru surprinsă. Şi mama mea a murit când eram mică. Tatăl meu m-a trimis aici ca şi învăţ să fiu o lady. Îmi e dor de el, dar…

— Şi fratele meu a vrut să scape de mine, zise prompt Lady Georgiana. Dar, la fel ca tine, prefer să fiu aici. Fratele meu este un ciudat. Mă bucur că nu mă vrea.

Sophie zâmbi larg.

— Academia doamnei Upton pentru Nedorite.

Georgiana izbucni în râs, şi Eliza exclamă:

— Asta-i îngrozitor…

Dar i se alătură Georgianei la capătul patului. Sophie mai împărţi nişte cărţi, şi exersară adunările într-o camaraderie fericită. Treptat, Sophie începu să le înveţe şi regulile jocului şi apoi cum să calculeze probabilităţile. Încrederea Elizei crescu până când aduna cărţile aproape la fel de repede ca Georgiana.

— Ce ar trebui să fac cu mâna asta? întrebă Sophie.

Eliza se uită la cărţile ei, un zece de treflă şi un cinci de inimă roşie.

— Să mai iei una pentru că aproape jumătate dintre

cărţi au valori mai mici sau egale cu şase?

— Exact! Te descurci foarte bine, o asigură Sophie, chiar când uşa se deschise brusc.

— Domnişoarelor, zise doamna Upton îngrozită. Ce se întâmplă aici?

Eliza păli; Georgiana tresări şi scoase un oftat sonor. Toate trei fetele săriră în picioare. Doamna Upton traversă camera şi dădu la o parte pătura pe care Sophie o aruncase instinctiv peste cărţi.

— Jocuri de noroc! zise ea pe un ton ce îi arăta dezamăgirea. Acesta este un comportament nepotrivit pentru tinere domnişoare.

— Nu jucam jocuri de noroc, zise Sophie. Niciuna dintre noi nu are bani.

Directoarea nu părea amuzată.

— Aceasta este o diferenţă foarte firavă, domnişoară Graham, şi una pe care eu nu o accept. Nu doar că jocurile de noroc sunt imorale, dar scot la iveală caracterul inferior şi pun în pericol reputaţia şi averea. Niciun domn respectabil nu va vrea să aibă vreo legătură cu o doamnă care joacă. Va şti că ea tăinuieşte o înclinaţie periculoasă către viclenie şi nu va vrea să fie răspunzător de pierderile ei.

— Dar dacă ea câştigă? murmură Sophie.

Doamna Upton îi aruncă o privire de avertizare.

— Orice jucător care gândeşte aşa se îndreaptă spre pierdere. Ispita câştigului face ca oamenii să rişte sume tot mai mari de bani, până când ajung la faliment – şi cu ei familiile lor. Care sunt şansele de a câştiga fiecare mână, domnişoară Graham?

Sophie nu spuse nimic. Îşi amintea prea bine nopţile când tatăl ei ajungea acasă târziu, trist pentru că nu câştigase nimic.

— Jocurile de noroc au distrus mulţi bărbaţi decenţi şi buni de însurătoare, continuă doamna Upton. Nici nu-ţi poţi imagina cu cât mai rău este pentru o femeie. Ţineţi minte cuvintele mele, tinere domnişoare: jocurile de noroc sunt drumul spre ruină. Evitaţi-le cu orice preţ.

— Da, doamnă, şopti Eliza în lacrimi.

— Da, doamnă, se auzi şi Georgiana.

Doamna Upton ridică dintr-o sprânceană.

— Domnişoară Graham?

Sophie se pregătea să ridice din umeri, dar se opri la timp.

— Da, doamnă.

Directoarea se uită la ele.

— Din moment ce nu cunoşti regulile, domnişoară Graham, voi trece cu vederea asta. Dar să nu te mai abaţi altă dată.

Adună cărţile rămase, stingând apoi lampa.

— Voi exersa adunările altfel, zise Eliza când fetele se băgară în paturile lor. Tata ar fi aşa de supărat dacă doamna Upton i-ar scrie că am jucat. Speră că mă voi mărita cu un domn, ceea ce înseamnă că trebuie să fiu o lady. Dacă adunările nu ar conta aşa mult pentru domni…

— Nu contează, declară Georgiana din patul ei. Niciunul dintre domnii pe care-i cunosc eu nu tolerează adunările. Nici măcar nu le place să discute despre asta cu secretarii lor, care le fac toată treaba.

— Câteva mâini de cărţi nu fac rău nimănui. Şi nu jucam.

Sophie spuse în tăcere o rugăciune de uşurare că doamna Upton confiscase un pachet vechi de cărţi şi nu pachetul tatălui ei. S-ar fi luptat ca un animal sălbatic ca să păstreze acel pachet – sau oricare dintre puţinele lucruri rămase de la părinţii ei riscând să fie dată afară din şcoală şi să ajungă iar la mila lui Lord Makepeace.

Un val de deznădejde o străbătu când se gândi la părinţii ei. În urmă cu patru luni, erau în viaţă şi bine, cu finanţele la limită, dar trăind fericiţi. Apoi, totul dispăruse. Tuberculoză, spusese doctorul; era norocoasă că nu o luase şi ea.

Norocoasă. Cât ura acel cuvânt.

Sophie făcu un efort să respire constant şi adânc. Totul în viaţă era o chestiune de şansă. Fericirea depindea doar de eforturile proprii, pentru că soarta rareori era bună

sau generoasă. Sophie învăţase asta repede şi nu avea să uite vreodată. Nu te puteai baza niciodată pe noroc.

— Dar doamna Upton nu ar preda adunările dacă nu ar fi avantajos pentru o lady să le ştie, insistă Eliza, neştiind de agitaţia interioară a lui Sophie. Va trebui să găsesc o altă cale de a învăţa... deşi chiar sper să nu trebuiască să învăţ probabilităţile...

Georgiana chicoti.

— Asta pentru că probabilităţile de a-ţi găsi un soţ frumos şi fermecător sunt foarte mari, Eliza. Şi el te va trata ca pe o ducesă, indiferent că vei putea sau nu să ţii evidenţa conturilor gospodăriei.

— Sper că da, spuse Eliza. Din moment ce nu am frumuseţea ta sau deşteptăciunea lui Sophie, nu pot risca.

Sophie îşi trase pătura până sub bărbie în timp ce ele continuau să discute despre acel subiect. Acea simplă observaţie, în care nu doar că îi spusese că era deşteaptă, ci îi şi pronunţase numele, îi provocă o căldură interioară neaşteptată. Acum, era singură pe lume, mama şi tatăl ei erau morţi, bunicul ei era un căpcăun şi familia mamei ei se afla la un continent distanţă. Ştia vag că avea un unchi sau doi şi poate chiar şi verişori pe undeva, dar niciunul nu-i venea în ajutor.

Poate că nu avea familie care să mente să o cunoască, dar prietenele adevărate şi oneste erau un bun început. Şi avea sentimentul că ea, Eliza şi Georgiana erau menite să fie bune prietene.

Capitolul 1

1819
Londra

Clubul Vega ocupa o poziţie stranie în Londra. Dosit pe o stradă fără ieşire, nu departe de St. James Square, se afla fix la jumătate între bogăţia şi eleganţa din Mayfair şi

mizeria brutală a mahalalelor din Whitechapel. Satisfăcea necesităţile ambelor extreme; se spunea că oricine – duce sau muncitor la docuri, lady sau prostituată – putea cere să devină membru. Existau doar două cerinţe pentru cei care erau suficient de norocoşi să primească jetonul cu ştampila argintie a membrilor.

Să-şi plătească datoriile. Să-şi ţină gura închisă.

Se zvonea că membrilor li se cerea să jure că nu aveau să dezvăluie nimic din ceea ce se întâmpla între pereţii clubului. Se zvonea, pentru că nimeni nu putea sau nu voia să confirme. Când erau întrebaţi direct, membrii pretindeau că nu ştiau nimic, apoi se îndepărtau repede. Dar, pentru că până şi cei mai hotărâţi bârfitori erau frustraţi în încercările lor de a afla mai multe detalii despre clubul de jocuri de noroc, jurământul de a păstra secretul devenise parte a legendei legate de Vega, fie că era sau nu adevărat. Şi asta încurajase răspândirea a tot soiul de poveşti despre ce se întâmpla acolo.

Jack Lindeville, duce de Ware, ştia totul despre Vega. Era pacostea vieţii lui, deşi el, personal, nu fusese niciodată acolo. Fratele lui mai mic, Philip, frecventa locul acela, împreună cu prietenii săi. Îl invitau să-i însoţească din când în când, dar Jack refuza mereu. Ştia de ce era bine-venit la mesele lor – şi nu datorită şarmului şi isteţimii lui. Bărbaţii tineri, cu venituri constante, chiar cu venituri constante *generoase,* căutau mereu pe cineva împotriva căruia să joace, şi, după cum Philip deseori îi amintea, Ware era unul dintre cele mai bogate ducate din Anglia.

Pentru Jack asta însemna că el era o ţintă de cea mai bună calitate pentru prietenii lui Philip, cu buzunarele lor goale. Din păcate pentru ei, nu era atât de prost încât să meargă acolo. Un pic de ghinion, şi viaţa unui om era ruinată.

Buzele i se încreţiră la acest gând, în timp ce trăsura lui cotea pe St. Martin’s Lane pentru a o lua apoi spre clubul Vega. Ghinionul, susţinea Philip, fusese cauza ultimei sale pierderi: doi de treflă, când tot ce-i trebuia ca să câştige era orice carte mai mare de trei. Philip era sigur că estimase

probabilităţile corect şi că dealerul greşise, deşi nu îndrăznise să spună asta şi să-şi rişte calitatea de membru. Însă rezultatul fusese că el semnase un bilet pentru aproape două mii de lire, pe care nu le putea plăti.

Lui Philip îi părea rău. Se scuză că cerea o asemenea favoare. Promise că nu avea să se mai întâmple, deşi se mai întâmplase de câteva ori înainte. Dar îi spusese şi mamei lor, care intrase în biroul lui Jack cu un val de indignare şi insistase ca el să rezolve datoria, pentru ca Philip să nu fie umilit sau sărăcit.

La început, Jack nici nu voise să audă. Philip îşi crease singur problema, şi, dacă era destul de bărbat să semneze un asemenea bilet, era suficient de bărbat să găsească o cale să se ţină de cuvânt. Dar mama lui insistase, apoi îl linguşise, după care începuse să plângă şi să-l acuze că era de o indiferenţă crudă când venea vorba de datoria lui faţă de familie. Şi la asta Jack se mai domoli. Când ducesa hotăra ceva, nu aveai cum să te înţelegi cu ea.

Trăsura se opri. Valetul deschise uşa, şi Jack coborî. Avea să plătească datoria asta a lui Philip, dar nu fără repercusiuni. Fratele lui avea un venit independent – datorită mamei lui –, dar primea şi o alocaţie din proprietăţile Ware, pe care le controla Jack. Timp de şapte ani, el protejase acele proprietăţi şi nici de al naibii nu avea să le lase afectate de ghinionul lui Philip la mesele de joc.

Strângând din buze, intră în club. Un individ sănătos, în haine de seară impecabile, apăru înainte ca el să facă doi paşi.

— Bună seara, domnule. Vă pot ajuta?

— Sunt aici ca să mă văd cu Dashwood, răspunse Jack, pronunţând numele proprietarului clubului.

Îşi scoase una dintre cărţile de vizită şi o oferi.

— Vă aşteaptă?

Jack zâmbi fără pic de amuzament.

— Îndrăznesc să spun că nu va fi surprins de venirea mea.

Philip nu se ferea să se folosească de numele Ware. Dacă domnul Dashwood era pe jumătate atât de şiret cum

sugera reputaţia sa, probabil anticipase vizita lui Jack din clipa în care Philip îşi pusese semnătura pe acel bilet.

Managerul se uită la el, evaluându-l.

— Poate că nu. Aţi vrea să aşteptaţi în sala de mese?

Doamne, nu. Risca să vadă pe cineva cunoscut şi să fie prins în conversaţie. Jack voia să termine cu asta cât mai repede posibil, de preferat fără să afle nimeni.

— Voi aştepta aici, răspunse el pe un ton care arăta clar că nu dorea să aştepte mult.

Managerul îşi plecă uşor capul.

— Poate doriţi să jucaţi o mână sau două între timp?

Jack putea să vadă peste umărul bărbatului salonul principal. Nu era fără gust sau ţipător, cum se aşteptase el să fie, ci rafinat. Arăta ca un club normal de domni – cu excepţia prezenţei femeilor. Nu fetişcanele casei agăţate de bărbaţi, ci doamne de societate. Jack ridică pentru o fracţiune de secundă din sprâncene când o zări pe Lady Rotherwood jucând whist.

— Vega nu exclude doamnele, remarcă managerul, urmărindu-i privirea. Unii domni sunt un pic surprinşi, dar văd repede beneficiile.

Jack închise gura. Doamnele cu capul gol puteau pierde o avere la fel de repede ca tinerii nesăbuiţi.

— Fără îndoială.

Se întrebă dacă Philip pierduse vreodată aşa mult în faţa unei femei, dar apoi se hotărî că nu prea conta. Banii pierduţi erau bani pierduţi.

Cu toate astea, era curios. Doamne jucând alături de bărbaţi. Cât de inedit! Managerul plecă să-l informeze pe domnul Dashwood, şi Jack făcu un pas în faţă pentru a măsura clubul prin scutul protector al unui rând de palmieri.

Îi recunoscu pe Angus Whitley şi pe Fergus Fraser, unii dintre prietenii lui Philip. Stăteau la masă cu un alt bărbat şi cu o femeie cu o rochie de un roşu aprins, aflată cu spatele la el. Păru ei negru era prins şi răsucit, expunându-i pielea palidă. La gât purta o panglică neagră subţire, legată într-o fundă îngrijită la ceafă, şi partea liberă

se curba ademenitor, tentând orice bărbat să tragă de ea.

Ochii lui Jack rămaseră asupra ei. Ce fel de femeie voia să fie membra unui club de jocuri de noroc? Orice femeie decentă ar sta departe până şi de acest gând. Lady Rotherwood, aşa vicontesă cum era ea, era cunoscută ca fiind o uşuratică. Care erau cerinţele pentru a fi membru? Erau diferite cele pentru bărbaţi faţă de cele pentru femei? Nu că Vega putea să fie foarte strict, pentru că Philip nu avusese nicio dificultate în a fi acceptat. Philip care era recomandat de numele lui ilustru, de farmecul său considerabil şi de îngrozitorul lui noroc la cărţi.

Whitley scoase o exclamaţie, aruncând cărţile. Fraser râse, bucurându-se de victorie. Se întinse după grămada de bani din mijlocul mesei, dar femeia îl opri atingându-i încheietura cu un deget. Jack habar n-avea ce spunea, dar, după cum chipul lui Fraser se albi de şoc, bănuia că nu erau veşti bune. Celălalt bărbat arătă cărţile şi începu să râdă, un zgomot profund, care făcu mai multe capete să se întoarcă. Era clar că femeia îi bătuse pe toţi.

Şi, în loc să fie tulburată că era în centrul atenţiei, ea spuse ceva ce-l făcu pe Whitley să hohotească de râs şi pe oamenii de la masa cealaltă să chicotească. Jack nu-i putea vedea chipul, dar putea să-şi dea seama că ea era mulţumită judecând după unghiul capului ei, abia înclinat într-o parte, în timp ce-şi aduna câştigul, iar Whitley îi amesteca cărţile pentru o altă rundă.

Nu era de mirare că lui Philip îi plăcea locul acela. Jack se întrebă dacă fratele lui o cunoştea pe doamna în roşu.

— Excelenţă, zise o voce în spatele lui. Jack se întoarse, bucuros să scape de acel gând. Managerul se întorsese. Domnul Dashwood vă primeşte.

Îl conduse printr-o uşă discretă, aflată lângă palmieri, coborând pe un coridor scurt spre o altă uşă. Ciocăni o dată, apoi deschise uşa şi se înclină când Jack intră.

— Nicholas Dashwood, la dispoziţia dumneavoastră, Excelenţă. Dashwood se înclină. Era un tip înalt şi sprinten, cu chipul plin de linii dure şi unghiuri ascuţite. Îmi cer scuze pentru întârziere. Nu vă aşteptam.

— Am venit în legătură cu datoria fratelui meu.

Un colţ al gurii lui Dashwood se ridică auzind tonul rece al lui Jack.

— A spus că aţi putea veni.

Jack îşi reprimă un val de furie la gândul că Philip intuise ce avea să se întâmple şi îi spusese lui Dashwood. Ar fi trebuit să ştie însă că Philip era un neruşinat când venea vorba despre a ieşi din situaţii neplăcute.

Proprietarul clubului ocoli biroul şi ridică o hârtie care se afla pe masa de lucru.

— Două mii o sută douăzeci de lire.

Jack trase din nou aer în piept pentru a-şi controla nervozitatea. Philip minţise şi în legătură cu asta, pretinzând că era vorba de mai puţin de două mii.

— Pot vedea?

Cu un zâmbet discret, Dashwood i-o înmână. Probabil se ocupa tot timpul de chestii de genul ăsta. Fu nevoie doar de o examinare superficială ca să-şi dea seama că era caligrafia lui Philip, promiţând suma mare domnului Lester Bagwell.

— Obişnuiţi să garantaţi datoriile membrilor dumneavoastră?

Jack îi dădu înapoi biletul.

— Eu nu garantez nimic. Dashwood se sprijini de biroul său. Membrii sunt liberi să facă direct schimburi de bilete sau de fonduri. Uneori, preferă ca eu să le ţin – nu ca garanţie, ci ca o favoare. Eu sunt un intermediar, dacă doriţi. Avem câteva reguli la Vega, cea mai importantă fiind să-ţi plăteşti datoriile.

Ceea ce însemna că domnul Lester se temuse că Philip nu avea să-şi achite datoria şi voise ca Dashwood să impună regula clubului. Jack scrise sumbru un cec cu suma respectivă către banca sa, desfiinţându-şi în gând fratele. I-l oferi fără să scoată un cuvânt lui Dashwood, care la rândul lui îi dădu biletul lui Philip.

— A fost o plăcere, Excelenţă. Dashwood se îndreptă spre uşă. Dacă sunteţi vreodată în căutarea unei mese la care să jucaţi, sper că vă veţi întoarce la Vega.

„Sub nicio formă”, se gândi Jack.

Dashwood îl însoţi la uşa de la intrare. Se uită din nou din impuls spre salonul principal, printre frunzele de palmieri. Fratele lui promisese solemn să renunţe la joc timp de o lună, ca penitenţă, pentru a reduce cheltuielile şi a învăţa să fie moderat cu obiceiurile lui. Philip nu avea cum să fie aici. Dar doamna în roşu… Avu ciudata dorinţă de a-i vedea chipul. Doar ca să ştie ce fel de femeie se alătura infernului jocurilor de noroc.

Spre şocul lui, văzu capul negru al fratelui lui în centrul încăperii, în mijlocul unei mici mulţimi de oameni adunaţi la jurul unei mese. Jack se opri. Philip revenise deja la jocuri, făcând pariuri pe care nu şi le permitea, spunând fără îndoiala oricui îl întreba că fratele său avea să-i plătească pierderile în seara asta, mâine, mereu. În timp ce privea, se auzi o ovaţie, şi Philip îşi ridică mâinile şi râse.

Jack ştia ticul. Philip pierdea, Mereu pierdea râzând, făcând glume şi gesturi grandioase. Abia mai târziu, când analiza consecinţele pierderii, se pocăia. După ce tocmai acoperise o mare pierdere la jocurile de noroc, Jack se simţea cu totul îndreptăţit să-şi scoată fratele din club înainte ca el să mai acumuleze o datorie – lucru care, îşi dădu Jack seama cu furie, era pe cale să se întâmple. Philip juca hazard, un joc de pur noroc. Se întoarse pe călcâie şi trecu pe lângă Dashwood în vreme ce intra în încăpere.

— Dacă trebuie să pierd, declară galant Philip în vreme ce el se apropia, măcar să pierd în faţa celei mai frumoase femei din Londra.

Lumea din jurul lui râse zgomotos în semn de apreciere, „Idiotule!” Jack clocotea, trecând printre oameni. „Nu trebuie să pierzi, trebuie doar să nu mai joci.” Dashwood avea să-i anuleze drepturile de membru dacă Jack refuza să-i plătească datoria. De fapt, Jack nu avea nicio problemă în a anula privilegiile de la jocurile de noroc din Londra ale fratelui său. Acceptase că viaţa lui era dusă în serviciul proprietăţilor Ware, dar naiba să-l ia dacă avea să ajungă cerşetor tot plătind datoriile lui Philip.

Ajunse în faţa mulţimii, din păcate în poziţia opusă

fratelui său. Fără să-şi dea seama de apariţia lui furioasă, Philip făcu o plecăciune extravagantă şi întinse zarul unei femei – aceeaşi femeie în roşu care jucase cărţi mai devreme cu prietenii de doi bani ai lui Philip.

— Vă mulţumesc, domnule, zise ea, vorbele fiindu-i nuanţate de amuzament. Este mereu o plăcere să câştig în faţa dumneavoastră. Se întoarse cu faţa spre masă şi ridică zarul pentru a-l atinge cu buzele. Cinci, strigă ea, punându-şi pariul şi reuşind să sune seducător, înainte de a arunca.

Mulţimea scoase un „Ura!” zgomotos, dar privirea lui Jack nu se dezlipea de la ea.

Nu era frumoasă în sensul clasic, dar era fermecătoare. Chipul ei era perfect oval, ochii de culoarea vinului de Xeres. Un medalion de argint atârna de panglica neagră din jurul gâtului, şi, când se aplecă să ia zarul din nou, Jack îi zări sânii, ameninţând să se verse peste materialul roşu. Jack reuşi să-şi desprindă ochii de la ea la timp pentru a se concentra cu interes pe chipul fratelui său.

Două gânduri îi trecură prin cap. Primul, că ea era ca o sirenă din antichitate, foarte încrezătoare şi vicleană ca un şarpe. Philip era aşa ocupat să se uite la sânii ei, că nici nu observase cât de mult pierduse.

Şi al doilea, Jack o dorea.

Capitolul 2

Clubul Vega era aproape a doua casă a lui Sophie Campbell.

În momentele de fantezie, îşi imagina că Vega fusese cândva casa unui domn, poate chiar a unui conte sau a unui marchiz. Purta lambriurile din lemn întunecat ca pe un costum potrivit, obişnuită cu eleganţa candelabrelor sale de cristal şi a covoarelor somptuoase. Alte case de jocuri erau marcate de un sentiment de închis, de parcă lumina soarelui era un fel de boală care trebuia evitată, dar nu Vega. Draperiile se trăgeau doar noaptea şi în pereţi erau

ferestre înalte, pentru a permite aerului proaspăt să intre în serile calde. Fumatul se făcea doar într-o cameră în spate şi sala de mese rivaliza cu cea de la Mivart's Hotel, fără îndoială ca femeile membre să se simtă mai confortabil.

Aceasta era cea mai importantă trăsătură a clubului Vega: erau permise femeile. Nu doar ca simpli oaspeţi ai unui bărbat, ci ca membri deplini, cu propriile drepturi. Nu era uşor să fii acceptat ca membru, dar Sophie îşi dăduse repede seama că era locul ideal pentru scopurile ei. Clubul Vega atrăgea tot felul de bărbaţi, şi toţi erau dispuşi să piardă în faţa unei femei. Asta era vital pentru ea, pentru că aşa îşi câştiga existenţa.

Din momentul în care sosise la academia doamnei Upton, Sophie ştiuse că avea să fie pe cont propriu în momentul în care avea să se facă mare. În dimineaţa când împlinise optsprezece ani, doamna Upton o chemase să-i dea cu blândeţe vestea că Lord Makepeace nu avea să-i mai plătească taxa de şcolarizare. Din moment ce scrisoarea vicontelui sosise în dimineaţa zilei ei de naştere, Sophie putea să-şi imagineze cât de mult aşteptase ursuzul bătrân să o expedieze. Directoarea îi oferise poziţia de profesoară de matematică, dar Sophie refuzase. La doamna Upton, şansele să ducă o viaţă bună erau mici; în lumea mare, cine ştia? Mereu fusese la voia sorţii.

Cu siguranţă, nu fusese uşor. Fără fonduri, se angajase ca însoţitoare a unei vicontese văduve. Anna, Lady Fox, fusese o revelaţie.

Era o femeie neconvenţională şi curajoasă, generoasă şi spirituală, care plantase sâmburii unei idei în mintea lui Sophie. „Fiecare femeie are nevoie de averea ei", spunea ea deseori, făcând-o pe Sophie să zâmbească ironic şi să-şi dorească să fie aşa uşor. Dar Lady Fox vorbise serios. Când murise, îi lăsase lui Sophie trei sute de lire. „Un bun început", scrisese ea în testamentul ei; „o lovitură rară de noroc", îşi zisese Sophie, şi nu una pe care să o irosească. Cu cele trei sute de lire, plus micile ei economii, inventase un soţ mort, îşi schimbase numele şi, la vârsta de douăzeci şi unu de ani, mersese la Londra pentru a-şi pune în

mişcare Marele Plan.

De fapt, era un plan simplu. În momentul în care avea să-şi obţină independenţa, avea să fie stăpâna propriei sorţi şi avea să-şi poată croi propriul drum. Dacă independenţa – ceea ce însemna bani – nu era cheia fericirii, era totuşi măcar un factor important, şi aşa Sophie porni să şi-o câştige cu singura ei abilitate de care putea profita: jocurile de noroc.

Uneori, simţea un junghi de remuşcare că trăia de pe urma pierderilor altora. Îşi amintea de predicile doamnei Upton contra jocurilor de noroc şi ştia că directoarea avusese dreptate când spusese că erau periculoase şi te puteau distruge. Deşi îşi stabilise nişte reguli ferme pentru a preveni pierderile prea mari, mai era şi problema reputaţiei ei… aşa cum era.

Şi prietenele ei îşi făceau griji în privinţa asta. Din prima zi la doamna Upton, în urmă cu zece ani, ea, Georgiana şi Eliza fuseseră inseparabile. În timpul anilor în care Sophie stătuse cu Lady Fox, iar prietenele ei erau încă la şcoală, scrisorile lor sosiseră săptămânal. Acum, că toate erau în Londra – Eliza în casa tatălui ei în Greenwich şi Georgiana cu însoţitoarea ei la contesa de Sidlow –, luau ceaiul împreună la fiecare două săptămâni, de obicei în micuţa şi confortabila casă a lui Sophie de pe Alfred Street.

— Cu siguranţă, ai putea să investeşti şi nişte bani, nu? întreba deseori Eliza. Trebuie să fie mai sigur.

— Niciodată, răspundea Sophie ferm. Să joc la bursă este cel mai riscant lucru.

— Tata o face destul de bine şi s-a oferit de multe ori să te sfătuiască, îi reaminti Eliza.

Ceea ce nu era nicio uşurare pentru Sophie; domnul Cross îşi putea permite să piardă o mie de lire pe o acţiune proastă, dar ea nu.

Georgiana era de părere că trebuia să facă alt soi de investiţie.

— Cred că ideal ar fi să-l faci pe unul dintre domnii de la Vega să se îndrăgostească de tine. Sterling zice să domnul Thomas Mayfield ar fi o partidă excelentă pentru

tine.

Vicontele Sterling era viitorul soţ al Georgianei şi cea mai citată autoritate pe orice subiect.

Asta o făcu pe Sophie să râdă.

— Thomas Mayfield? Baronetul? Cred că eşti nebună.

— Nebună! Georgiana mări ochii ei verzi expresivi. Se întoarse spre Eliza. Sunt nebună că sugerez să ţintească spre un domn înalt şi chipeş? Genul de domn care ar putea face să leşine majoritatea femeilor din Londra doar cu un zâmbet diavolesc?

Sophie îşi dădu ochii peste cap, în timp ce Eliza râse.

— Pari destul de îndrăgostită de el chiar tu. Ar trebui să-l avertizăm pe Lord Sterling?

— Normal că nu. Sterling nu are de ce să se teamă. Sunt îndrăgostită de el de secole, zise Georgiana fluturând dintr-o mână.

Vicontele Sterling, a cărui proprietate era vecină cu cea a contelui de Wakefield, o ceruse pe Georgiana de soţie imediat ce ea împlinise optsprezece ani, şi cererea fusese acceptată cu bucurie. Lord Wakefield tergiversase şi întârziase uniunea, dar toată lumea ştia că el era un tip excentric, şi logodna îi permisese Georgianei să se bucure de două sezoane în Londra şi să cumpere un trusou interminabil, în timp ce Wakefield şi Sterling se certau pe condiţii.

— Poate că de asta ar trebui să nu o baţi pe Sophie la cap în legătură cu el, zise Eliza blând. Tu ţi-ai găsit uşor eroul. Nu toate suntem aşa norocoase.

— Oh, dar eu vreau să fiţi! strigă Georgiana, spăsită. Se întoarse spre Sophie. Domnul Thomas este aşa rău?

— Nu, minţi ea zâmbind. Doar că nu este pentru mine.

Nu-i scăpase faptul că Sterling credea că baronetul ar fi o partidă excelentă pentru ea. Domnul Thomas, cu mâinile lui rătăcitoare şi simţul umorului flexibil, ar fi un soţ complet inacceptabil pentru Lady Georgiana Lucas, chiar şi pentru moştenitoarea Eliza Cross. Dar pentru doamna Sophie Campbell, o presupusă văduvă, cu venituri modeste, care-şi petrecea serile la un club de jocuri de noroc, el ar fi

o partidă minunată. Sophie îşi ştia statutul în societate.

— Fiul mai mic al cuiva, atunci, zise Georgiana fermă. Lord Philip Lindeville

— Cine? Nu!

— Trebuie să ţi-l aminteşti. Sophie. L-ai văzut de câteva ori în ultima lună, zise Georgiana sumbră. Sterling zice că-i un tip minunat – şi este foarte chipeş.

— Tata zice că-i un desfrânat, raportă Eliza.

— Care are nevoie să fie reformat prin dragoste adevărată.

Georgiana îi făcu cu ochiul. Sophie râse.

— Mult prea mari bătăi de cap pentru mine.

Eliza părea şocată şi Georgiana pufni amuzată.

— Numai tu ai vedea un peţitor ca o bătaie de cap, Sophie!

— Lord Philip, răspunse ea, nu este un peţitor.

În acea seară, când ajunse la Vega, dintr-un oarece motiv, conversaţia îi persista în minte. Era o seară rece şi înnorată, cu stropi de ploaie din când în când, iar ea purta rochia ei roşie, nu pentru noroc, ci pentru a se înveseli; materialul acela strălucitor era preferatul ei. Când domnul Forbes, managerul clubului, îi luă mantia, se văzu în oglinda de deasupra şemineului. Nu se simţea bătrână, dar, la douăzeci şi patru de ani, nici tânără nu mai era. Nu voia să strâmbe din nas când se menţiona un pretendent. Pe Sophie nu ar fi deranjat-o să găsească un domn care să se îndrăgostească de ea şi să-i câştige dragostea. Dacă bărbaţii pe care-i întâlnea ar fi fost şi ei interesaţi de acelaşi lucru.

Presupunând că ar fi continuat să câştige în aceiaşi ritm, mai avea nevoie de încă şase ani pentru a ajunge la zece mii de lire, suma despre care hotărâse ea că însemna securitate financiară. Şase ani plus zece mii de lire echivalau cu independenţa. Asta era ecuaţia pe care trebuia să o ţină minte, altfel avea să fie la mila baroneţilor libidinoşi şi care nici măcar nu erau la fel de chipeşi ca domnul Thomas Mayfield. Îşi îndreptă umerii şi intră în salon. Nu-i luă mult să găsească o masă de parteneri şi se

aşează cu un zâmbet încrezător.

Trecu cel puţin o oră. Pierdu un pic la început, dar apoi recuperă. Era cu şaizeci de lire în faţă, când cineva exclamă în spatele ei:

— Doamnă Campbell!

Sophie tresări. Ea şi partenerul ei Giles Carter îi învinseseră cu bucurie pe domnul Whitley şi domnul Fraser la un joc de whist. Whistul nu era doar perfect acceptabil să fie jucat de o doamnă, era şi un joc la care puteai câştiga uşor dacă erai atent şi nu beai prea mult. Domnul Whitley nu era suficient de atent, iar domnul Fraser era la al treilea pahar de vin de Madeira. Salutul încântător al lui Lord Philip Lindeville întrerupse o serie câştigătoare de şase levate.

— Ce plăcere să vă găsesc aici.

El făcu o plecăciune scurtă şi impecabilă.

— Şi eu pe dumneavoastră, domnule.

Zâmbi şi îşi înclină capul. Tachinările prietenelor ei despre Lord Philip nu erau complet nejustificate; era unul dintre tovarăşii ei de joc frecvenţi. Era încântător şi amuzant, deşi era un pic cam prea sigur pe propriul farmec. Sophie vorbise serios când spusese că el era o bătaie de cap – ca pretendent.

— Jucaţi o rundă cu mine? zâmbi larg şi-şi coborî tonul la o şoaptă conspirativă. Am jurat să nu vin în seara asta, dar şansa să vă văd din nou era prea tentantă.

— Nu aş vrea să tentez nici un bărbat să-şi încalce jurămintele, zise ea cu un zâmbet provocator.

El râse.

— A fost un jurământ prostesc! Haideţi, probabil mă veţi bate, şi asta va fi penitenţa mea.

— Oh, dar jucăm deja, încercă ea să sublinieze, dar Lord Philip schimbase deja o privire cu prietenul lui, domnul Whitley.

Acesta din urmă îşi împinse prompt scaunul.

— A sosit timpul să mă retrag. M-aţi bătut bine, doamnă.

Se înclină, apoi domnul Fraser îl urmă. Domnul Carter, partenerul ei, ezită, dar Sophie ştia când Philip era hotărât

şi nu i se putea ţine piept.

Ea îşi domoli enervarea şi puse cărţile jos.

— Domnule Carter, sper să mai jucaţi cu mine. Cred că suntem o echipă imposibil de învins la whist.

După cum sperase, chipul lui se relaxă, şi chiar îi ură succes, în vreme ce Lord Philip o trăgea după el.

— Eram într-un joc, îi reproşă ea în timp ce el îi aşeza mâna pe braţul lui. Răbdarea este o virtute, milord.

Philip zâmbi larg.

— Nu e de mirare că nu am deloc! Am venit doar să vorbesc cu Dashwood, dar apoi v-am văzut şi mi-am uitat imediat misiunea.

— Ar trebui să mă simt flatată?

Singurul motiv pentru a vrea cineva să-l vadă pe domnul Dashwood, patronul clubului Vega, era să garanteze pentru un membru nou sau să se ocupe de o datorie – una mare. Sophie avusese de două ori norocul să fie câştigătoarea unui pariu destul de semnificativ încât domnul Dashwood să intervină în ceea ce priveşte plata. Cumva, se îndoia că Philip ar fi putut fi aşa uşor de distras dacă ar fi venit să îşi încaseze câştigul.

El privi în jos spre ea. Părul lui închis la culoare cădea în valuri romantice peste frunte şi un zâmbet uşuratic i se vedea pe buze.

— Da. Ar trebui să fiţi foarte flatată. Spuneţi-mi că sunteţi, şi voi fi şi eu flatat.

Era aşa frumos şi fermecător. Era păcat că trebuia să-i descurajeze interesul care creştea în mod evident. Îi apăsă pe braţ.

— Complimentele se oferă uşor şi sunt răsplătite cu uşurinţă.

— Nu sunt oferite uşor, răspunse el. Şi sunt răsplătite cu plăcere.

Ea râse.

— Văd că vă simţiţi norocos în seara asta. Să jucăm hazard, atunci?

Hazard era rapid. Câteva jocuri, şi avea să-l facă praf, indiferent de ce spunea ori făcea. Lord Philip devenise cam

prea atent la ceea ce făcea.

Asta nu era bine. Fără a lăsa ca lumea să ştie, ea căuta un soţ, şi ar fi fost foarte convenabil dacă el s-ar fi dovedit unul acceptabil. Georgiana, de exemplu, ar fi foarte mândră de ea dacă ar pune mâna pe fratele unui duce.

Dar, oricât de mult îl plăcea, Lord Philip Lindeville cu siguranţă nu era făcut să fie soţ – cel puţin, nu al ei. În timpul celor trei ani petrecuţi în Londra, ea îşi perfecţionase câteva cerinţe matrimoniale specifice, şi Philip abia îndeplinea câteva. Era fermecător, dar nesăbuit; era amabil, dar arogant; era păcătos de atrăgător, de la părul lui negru ce se revărsa în valuri la corpul lui înalt şi suplu, dar era mult prea conştient de acest lucru, la fel cum erau toate femeile din oraş. Şi, mai rău, ce îl făcea un partener aşa apetisant la Vega – indiferenţa lui în faţa pierderii – era chiar lucrul care-l făcea inacceptabil ca soţ. Sophie nu dorea să se mărite cu un bărbat care-şi juca averea. Aşa că, în ciuda relaţiilor lui impecabile şi a interesului clar faţă de ea, trebuia să-l refuze.

Giles Carter îi urmă la masa de hazard. Ea îi aruncă o privire tristă, în vreme ce Philip striga după zar. Domnul Carter era mult mai potrivit pentru scopul ei. Era cu cel puţin doisprezece ani mai în vârstă ca ea, dar avea propriul venit independent. Ştia că Philip depindea în mare parte de o alocaţie din partea fratelui său, un venit care lui i se părea insuficient pentru un burlac, darămite pentru un bărbat însurat. Domnul Carter ştia când să plece de la mese, deşi în ultima vreme jucase mai mult decât era prudent – cel puţin, cu ea. Sophie spera că ăsta era un semn bun. Mereu pierdea cu o graţie excelentă şi aproape că se supăra când câştiga. Domnul Carter ar fi un soţ excelent, pentru că nu era nici crud, nici meschin, nici urât.

Cu toate astea, orice speranţă în legătură cu asta se năruia dacă-i permitea lui Philip să treacă dincolo de linia respectabilităţii. Sophie ştia că acum se afla pe marginea ei şi era hotărâtă să nu alunece. Flirta cu domnii în timp ce le câştiga banii, dar niciodată până în acel punct încât să-i lase să creadă că dorea o aventură.

— Pentru ce jucăm?

Philip ridică zarul, ochii lui negri sclipind spre ea.

— O guinee pe rundă?

El afişă o expresie dezamăgită, în timp ce aruncă o mână de jetoane pe masă, contrazicând propria afirmaţie cum că venise doar să vorbească cu domnul Dashwood.

— Oh. Bani.

Ea râse uşor, conştientă de prezenţa domnului Carter lângă ea.

— Pe ce altceva? Înainte ca el să apuce să răspundă, se întoarse spre masă. Şapte, anunţă ea, aruncând zarurile.

Hazardul era un joc de noroc. Un jucător spunea numărul principal, de la cinci la nouă, apoi arunca zarurile. Dacă suma aruncării era egală cu numărul principal, câştiga miza. Dacă dădea un doi sau un trei, era dat afară şi pierdea. După aceea, regulile se complicau; aruncările de unsprezece sau doisprezece însemnau că pierzi, dar deseori un jucător avea ocazia de a da din nou şi din nou, până când pierdea de trei ori la rând şi era obligat să se dea bătut şi să cedeze zarurile.

Fu nevoie de trei aruncări ca să câştige. Lord Philip aplaudă.

— Un start bun!

El mereu pierdea cu uşurinţă, de parcă nu-i păsa de bani, şi adună repede două pierderi la rând. Un val de ranchiună îi trecu peste chip, dar numai pentru o clipă. Ridică zarurile şi le agită câteva secunde în palmă.

Cu ani în urmă, la doamna Upton, Sophie calculase probabilităţile la hazard, arzându-şi lumânarea până la capăt în timp ce umplea dosul caietului de matematică cu calcule. După cuvintele severe ale directoarei, nu mai jucase niciodată cu alte fete la academie; dar băieţii de la grajduri erau altă poveste. Învăţase multe jocuri de cărţi de la tatăl ei, dar în grajduri învăţase să joace şi zaruri. Ştia probabilităţile fiecărui joc şi ale fiecărei aruncări. Învăţase când să fie atentă şi când să rişte totul, şi până acum folosise splendid aceste tactici – ca să adune bucăţică cu bucăţică o sumă de patru mii de lire. Suma fusese adunată

lent şi cu mare atenţie în decursul celor trei ani petrecuţi în Londra, graţie în mare parte clubului Vega.

Cu toate astea, hazardul era jocul prostului – excepţie făcea atunci când îl juca împotriva lordului Philip.

El nu calcula niciodată nimic. Dacă dădea prea mult într-o rundă, striga un număr principal mai mare; dacă dădea prea puţin, striga un număr principal mai mic. Şi-ar fi îmbunătăţit jocul considerabil dacă ar fi fost atent la probabilităţi, aşa cum făcea Sophie mereu. Nu-i plăcea să profite de el, dar în seara asta era un pic enervată că îi întrerupsese jocul cu domnul Carter. Dacă avea să câştige o sumă bună, el avea să o lase în pace. În unele nopţi, oamenii pur şi simplu insistau să li se ia banii.

Zâmbindu-i viclean, Philip aruncă din nou şi nu pierdu. Ochii i se aprinseră de triumf, deşi nu câştigase încă. Mai puse un jeton peste miza lui şi jucă din nou.

Câţiva oameni se adunară pe lângă ei, în jurul lor zburând pariuri adiacente. Sophie continuă să se comporte echilibrat şi relaxat, privindu-şi adversarul cum juca. Era pe drumul spre ruină, se gândi ea. Era ceva nefericit, dar incontestabil. Se exalta prea mult la fiecare aruncare a zarurilor. Ridica miza de fiecare dată când nu pierdea.

La sfârşit, după opt aruncări impresionante, veni a noua, fatală. Izbucniră urale când Lord Philip îşi lăsă capul pe spate şi gemu. Ridică jetoanele şi i le prezentă ei.

— Mai jucaţi o rundă.

— N-ar trebui, încercă eu să spună, simţind cum o mustra conştiinţa, dar el se apropie şi-i făcu cu ochiul.

— Încă una? Riscaţi.

Ea ezită. Philip avea să rămână aici probabil toată noaptea, la cum arătau lucrurile. Dacă nu-i câştiga ea banii, o făcea altcineva. Poate, după încă o rundă, îl putea convinge să încerce ceva mai puţin dezastruos.

— Mai joc una… dar numai una…

— Adică, va mai câştiga o dată, zise cineva din apropiere, râzând.

Lord Philip aruncă iritat o privire spre individ în vreme ce ridica zarurile.

— Dacă trebuie să pierd, măcar voi pierde în faţa celei mai frumoase femei din Londra.

Îi oferi zarurile cu o plecăciune extravagantă, flirtând.

Sophie ştia şi să se joace cu mulţimea. De data asta, sărută zarurile înainte de a le arunca şi nimeri – câştigând din prima aruncare, stârnind urale din partea mulţimii. Îi oferi zarurile lui Philip.

— Aruncarea dumneavoastră, milord.

Ochii lui erau aţintiţi asupra ei, privind-o fără să clipească şi fascinat, cu buzele uşor despărţite de uimire.

— Sărutaţi-le pentru mine, zise el, cu vocea un ton mai jos. Pentru noroc.

Sophie îl văzu cu colţul ochiului pe Giles Carter privind, fără vreo expresie. La naiba! Philip devenea o problemă; trebuia să înceapă să-l evite în mod activ.

— Din moment ce aveţi mare nevoie de noroc… Trimise un sărut spre zaruri. Noroc, milord!

— Opreşte-te în clipa asta!

Capitolul 3

Cuvintele ferme şi insipide spintecară aerul precum o sabie, speriind-o pe Sophie, care aproape scăpă zarurile. Lord Philip îi dădu drumul de parcă fusese ars, ducându-şi mâna la spate.

— Stai, zise el, părând dintr-odată tânăr şi nervos. Pot să explic…

— Opreşte-te, dracu’ să te ia! repetă bărbatul care-i întrerupsese, încă ascuns vederii ei de mulţime.

Era furios. Sfinte Dumnezeule, urma să aibă loc un duel peste masa de hazard? Sophie se uită îngrijorată spre Giles Carter. Ce ar fi trebuit să facă?

Domnul Carter făcu un pas în faţă, în vreme ce spectatorii se despărţiră ca să-i lase loc nou-venitului. Uşurată că avea pe cineva de partea ei – Philip se mai retrăsese încă un pas şi avea o expresie încordată şi

îngrijorată –, se uită cu interes la nou-venit. Era ceva familiar la chipul lui, şi –, când Sophie se uită din nou la Lord Philip, îşi dădu seama că cei doi erau rude.

Desigur. Umerii i se relaxară. Philip îl menţionase. Acesta era ducele, fratele mai mare şi sever care controla alocaţia lui Philip şi-l certa că pierdea la mesele de joc. Philip spusese despre el că era plictisitor şi sec şi că-şi petrecea zilele citind registrele contabile. Sophie îşi dădu seama că-şi făcuse în subconştient o imagine a fratelui mai mare mai puţin atrăgător.

Nu s-ar fi putut înşela mai mult.

Era înalt, cu părul auriu şi îmbrăcat în haine de seară austere. Chipul lui ar fi putut fi sculptat de Michelangelo, atât era de frumos. Philip avea o înălţime similară, dar era mai zvelt; hainele de seară perfect croite ale ducelui scoteau în evidenţă umerii largi, şoldurile înguste şi pulpele bine conturate. Ar fi fost un şoc dacă era cu mai mult de cinci ani mai mare decât Philip.

Dar, în timp ce o analiza, în ochii lui de un albastru-cenuşiu nu era niciun pic de căldură. Fu o examinare amănunţită, dar dispreţuitoare, care o făcu să se simtă foarte mică şi lipsită de importanţă. Se opri în faţa lor, cu privirea aţintită spre fratele lui.

— Ei bine? întrebă el, cu voce joasă, dar dură.

Maxilarul lui Philip era încordat, dar el zâmbi.

— Ce interesat să te văd aici. Ai venit să joci o rundă?

Ochii ducelui ajunseră iarăşi la Sophie.

— Nu asta intenţionam, nu. Şi credeam că nici tu.

Pe sub gene, Sophie privi dintr-o parte în alta, dar nu avea scăpare. Cu mulţimea fascinată în jurul ei, Philip într-o parte şi ducele în faţa ei, nu exista nicio cale uşoară de a scăpa.

— Nu, într-adevăr. Expresia lui Philip deveni sfidătoare. Dar am văzut-o pe draga mea prietenă, doamna Campbell, şi toate simţurile şi intenţiile mele au fost spulberate ca un fuior de fum. Nu am putut rezista. Mă poţi învinovăţi?

Îi prinse mâna şi o duse la buze.

Sophie roşi. Cum îndrăznea să dea vina pe ea?

— Milord, murmură ea, smulgându-se din strânsoarea lui. Se face târziu. Va trebui să terminăm jocul altă dată.

Puse zarurile pe masă şi făcu o reverenţă.

— Poate că aşa ar fi cel mai bine. Philip îi zâmbi trist, deşi cu un aer de intimitate, pe care ea ar fi preferat să-l evite, şi-i dădu drumul. Pe o altă seară, draga mea!

— Nu fi ridicol, zise ducele. Nu va mai exista alta.

— Oh? Philip se strâmbă. Atunci, scuză-ne, Ware…

— Vreau să spun că nu-ţi vei termina jocul altă dată, izbucni fratele lui. Nici cu ea, nici cu altcineva. Ai terminat, Philip. Nu mai am nervi pentru boacănele tale.

— Boacăne? repetă Sophie, deşi era hotărâtă să nu se amestece.

— Nu sunt un copil, Excelenţă, răspunse Philip în acelaşi moment.

— Dacă nu eşti copil, atunci eşti un prost, răspunse ducele rece. De la un copil te poţi aştepta să crească şi să devină un bărbat responsabil şi demn.

Philip se înroşi.

— Ware, zise el printre dinţii încleştaţi. Opreşte-te!

— Să mă opresc. Este chiar lucrul pe care eu ţi l-am cerut, chiar lucrul pe care tu ai promis că-l vei face, zise ducele, fiecare cuvânt fiind tăios precum oţelul lustruit. Ai jurat că stai o lună departe de mesele de joc şi de curse, şi totuşi, iată-te aici, în aceeaşi noapte în care ai făcut jurământul. Care-i explicaţia ta?

— Eu doar am venit să-l văd pe Dashwood, bâigui Philip.

Mulţimea se retrăsese, dar încăperea era destul de tăcută ca lumea să le audă conversaţia. Giles Carter se retrăsese şi el şi nu mai era de văzut.

— Eu am venit să-l văd pe Dashwood, pufni ducele. Tu ai venit să pariezi bani pe care nu-i ai. Privi spre Sophie, de data asta cu un dispreţ făţiş. Văd cât eşti de hotărât dacă eşti gata să te laşi jecmănit de prima femeie care-ţi zâmbeşte.

Deci Philip promisese să se oprească din jucat şi-şi

încălcase promisiunea. În privat, Sophie înţelegea furia ducelui; credea că Philip nu ar fi trebuit să fie la mese şi, dacă fratele lui ar fi fost un pic mai amabil, s-ar fi alăturat şi ea şi l-ar fi îndemnat pe Philip să-şi modereze comportamentul.

Dar refuza să fie învinovăţită şi catalogată drept cauza risipei excesive a altcuiva.

— Să arunce prima piatră cel fără de păcat, zise ea uşor. Cu siguranţă, toţi ar trebui să ne analizăm defectele, dar nu este de ajutor nimănui să o facem în public.

— Moralitate, rosti tărăgănat ducele. Pentru prima dată, îi aruncă mai mult decât o simplă privire, mai cercetătoare decât înainte. Cât de inedit pentru tovarăşii tăi, Philip.

Philip îşi băgase capul între umeri, ca o ţestoasă.

— Destul, Ware, murmură el din nou. Te rog, Jack.

Jack. Ce nume lipsit de griji pentru un om aşa rigid. Lui Sophie începu să-i pară un pic rău de Philip, care era umilit în faţa prietenilor şi a tovarăşilor lui. Ducele nu vorbea tare, dar atrăsese atenţia.

— Da, vă rog, zise ea către duce, pe cel mai rugător ton. Nu sunt nici momentul, nici locul.

— Oh? Mie mi se pare că nu este timp de pierdut. Privirea lui rece trecu peste ea. Fără îndoială, aţi fi preferat să tac din gură până când aţi fi câştigat o sumă frumoasă de la el.

Ea respiră precipitat pentru a evita să spună ceva ce ar fi regretat. Ar fi trebuit să-l pună mai ferm pe Philip la locul lui când îi întrerupsese jocul cu Giles Carter.

— Asta este complet neadevărat. Nu mă interesează să aduc ruina nimănui şi sunt îngrozită că insinuaţi asta.

— Nu o băga în asta, zise Philip. Draga mea, poate că ar fi mai bine să pleci, ca eu şi fratele meu să avem o discuţie în privat.

Gura ducelui se curbă, şi Sophie simţi cum o străbate un fior la gândul că ar fi fost irezistibil dacă ar fi zâmbit.

— Cât aţi câştigat de la el?

— Asta chiar nu vă priveşte, răspunse ea indignată.

Ce conta cum zâmbea când era aşa un animal cu sânge rece?

— Mă priveşte, din moment ce el îmi cere să-i plătesc datoriile, zise ducele. Veţi fi următorul creditor pe care trebuie să-l satisfac.

Philip se făcu purpuriu din cauza umilinţei şi a furiei. Făcu un pas în faţă, punând mâna pe umărul lui Sophie. Degetele lui zăboviră, apoi alunecară uşor în jos pe spatele ei, spre talie. Ea deveni rigidă, ceea ce Philip păru a o lua drept încurajare; se apropie şi mai mult, între ea şi fratele lui.

— Las-o în pace, zise el din nou, cu vocea abia auzindu-i-se. Eu şi doamna Campbell suntem… prieteni. Pauza delicată sugera mai mult. Nu s-a întâmplat nimic rău între noi.

— Nu fi prost. Ducele nu-şi luase ochii de la Sophie. Nu este prietena ta. Nu îţi este nici măcar amantă, ceea ce ar justifica cheltuiala. Doar îţi câştigă banii.

Sophie rămase cu gura căscată de furie.

— Cum îndrăzniţi…

— O pot dovedi. În sfârşit, ducele îşi luă privirea de la ea. Ridică zarurile de pe masa unde ea le lăsase. Doriţi să jucaţi, doamnă? Atunci jucaţi cu mine.

Întinse mâna şi, după o clipă, îmbufnat, Philip îi dădu jetoanele. Fără ca măcar să se uite la ele, ducele le puse pe toate pe masa de hazard.

Ea se uită, calculând rapid în minte. Pe masă se aflau aproape cincizeci de guinee, o sumă regească.

— Jucaţi pe mize mari, domnule.

— O guinee pe rundă atunci, zise el rece. Sau vă este teamă că pierdeţi când adversarul nu este un tânăr fără experienţă?

Capul lui Lord Philip zvâcni. Îi aruncă o privire plină de ostilitate fratelui său, care o ignoră. Dar Sophie o văzu, oricât de mult intenţionase să o tachineze pe ea, fusese, de fapt, o umilinţă în public pentru el.

Ştia doar o cale de a face faţă umilinţei şi dispreţului: rămânând fermă pe poziţie. Le înfruntase pe amândouă de

multe ori, având parte de acestea de la anumite tinere domnişoare sarcastice aflate la doamna Upton care râseseră de absenţa unui statut, de la matroanele din Londra care pufneau la drumul ei independent. A se furişa ar fi o dovadă de slăbiciune, şi, pentru că ducele o insultase public, asta i-ar păta şi reputaţia. Insinuase că ea juca teatru, dacă nu chiar că trişa pe faţă. Normal că lui Sophie îi plăcea să câştige – trebuia să o facă pentru a se întreţine –, dar juca mereu corect, pierdea şi ea la jocuri şi era întotdeauna graţioasă. Şi, în acest caz, fiindcă ea chiar încercase să-l descurajeze pe Philip în modul ei temperat, simţise nedreptatea ducelui ca o palmă peste faţă.

— Teamă? Încercă cea mai arogantă imitaţie a doamnei Upton. De dumneavoastră? Făcu o pauză şi-l privi direct. De ce aţi crede aşa ceva?

Pe chipul lui Philip apăru un zâmbet tăios, răzbunător. Pe obrazul ducelui tresăltă un muşchi.

— Atunci, jucaţi.

Era nebună că făcea asta. Nebună şi nesăbuită – şi probabil proastă –, dar Sophie făcuse lucruri mai rele. Dacă el voia să joace câteva runde de hazard, nimic nu avea să-i facă mai multă plăcere decât să-l bată la asta.

Printre puţinele lucruri pe care îşi amintea să i le fi spus Philip despre fratele lui era că ducele nu juca – de fapt, dezaproba cu fermitate jocurile de noroc. Asta însemna că avea să joace ca un biet amator. Ducele de Ware fusese nepoliticos şi o insultase, iar ea nu ocolea răzbunarea. Se simţea în întregime şi nejustificat de solidară cu Lord Philip şi avea o dorinţă puternică de a-l învinge pe nesuferitul său frate.

Reveni la masă, lăsă un jeton de o guinee şi ridică zarurile.

— Şapte.

Vocea ei răsună în tăcerea care se lăsase în jurul mesei, dar ea abia observă. Lumea se redusese la ei doi. Privind direct spre inamicul ei, atinse zarurile cu un sărut provocator şi senzual, apoi le aruncă pe masă.

Capitolul 4

Sophie ştia că ar fi trebuit să plece în momentul în care ducele îi ordonase fratelui său să se oprească din jucat. Hazardul era un joc de pur noroc, şi era clar că al ei se diminua în seara aceea. Nu doar că Giles Carter dispăruse, dar acum ea era centrul atenţiei din cauza ducelui.

Dacă ea nu avea noroc, el însă avea chiar ghinion. Pierdu – şi pierdu rău. După prima rundă, pe fruntea lui apăru o mică cută în timp ce studia masa, făcându-l să pară adorabil de nedumerit, de parcă regulile jocului se schimbaseră pentru el. Asta îi oferi ei un moment de pauză; cum de putea să-i pară rău că profita de Philip, şi apoi să se bucure că bătea un om care nu avea pic de experienţă cu hazardul?

Din spatele ducelui, Philip îi aruncă o privire veselă. Ea nu rezistă să nu-i răspundă cu un mic zâmbet, dar ducele ridică privirea în acel moment şi văzu. Maxilarul lui se încordă.

— O jucătoare profesionistă, aşadar.

Sophie se înroşi de furie.

— Poate că sunt întruparea lui Lady Noroc.

— Lady Noroc, repetă el. Şi, precum fratele meu mai devreme, sunteţi împotriva mea.

Ridică zarurile şi i le întinse.

Aşa să fie. Dacă dorea să piardă, ea era gata să câştige.

Ridică miza. Începu să flirteze cu unii dintre spectatori şi să întrebe mulţimea – care se mărise considerabil şi fremăta în jurul lor acum – ce să facă. Mereu strigau că ar trebui să parieze mai mult, aşa că asta făcea. Philip se mută lângă ea şi-şi recăpătă aerul boem, încurajând-o de fiecare dată când câştiga. Şi ei îi surâdea norocul în mod constant un pic mai mult decât ducelui.

O surprinse că el continua să joace, chiar şi după ce câştigase o sumă surprinzătoare de bani de la el. Chiar şi cel mai nepriceput jucător ar fi recunoscut că zarurile nu erau de partea lui în seara aceea şi ar fi plecat cu buzunarele mai uşoare, dar nu goale. Însă nu şi ducele. Şi, de fiecare dată când el mai miza un jeton, în ea creştea ceva.

Într-un final, deşi în mod abrupt, ducele puse palmele pe masă şi analiză pagubele. Părui lui auriu era acum ciufulit, căzându-i în valuri pe frunte, şi se deschisese la haină la un moment dat. Semăna mult mai mult cu fratele său mai mic şi uşuratic.

— Destul, zise el.

Ea îi oferi un zâmbet orbitor.

— Cum doriţi, domnule. Şi pot să spun că a fost, cu siguranţă, plăcerea mea.

Mulţimea izbucni în râsete. Un mic munte de jetoane se afla lângă ea; pierduse numărătoarea după ce ajunsese la două sute de lire. Era cea mai bună noapte a ei din tot anul.

El ridică privirea auzind cuvintele ei, vizibil iritat. Ochii îi sclipeau albaştri ca marea şi gura îi era încordată.

— Încă o rundă.

Ea râse neîncrezătoare.

— Aşa un jucător! Lângă ea, Philip pufni în râs. Philip se bucura mult de asta. Sophie îşi sprijini mâna pe masă pentru a se apleca mai aproape de el şi-şi coborî vocea. Cu siguranţă, aţi pierdut suficient pentru o noapte.

Privirea ducelui ţâşni spre ea, urcând uşor de la mână spre chip. Îşi dădu seama prea târziu că observaţia ei, care avusese intenţia bună de a oferi un sfat cuiva care pierdea, lui i se păruse condescendentă.

— Gata cu mizele derizorii.

Momentul ei de regret se termină. Derizoriu! Nu era de mirare că Philip îl dispreţuia.

— Să-ţi fie o lecţie asta, Philip, zise ea uşor, fără să-şi ia ochii de la duce. O sută de guinee este o sumă derizorie.

Philip chicoti. Ducele se uita la ea. Un mic muşchi îi

tresaltă în maxilar, lăsând impresia emoţiilor abia ţinute sub control.

— Mizez pe cinci sute de lire. Sophie rămase cu gura căscată, şi mulţimea murmură şocată – şi încântată. Era clar că la Vega nu se vedea în fiecare seară nesăbuinţa la o asemenea scară. O rundă de fiecare, jucăm până pierdem, câştigătorul ia tot. Dacă ne retragem amândoi, este remiză.

În mod inconştient, privirea lui Sophie reveni la banii ei. Ar trebui să parieze totul pe o singură rundă. Dacă ar câştiga, ar fi de departe cea mai mică parte din câştigul ei pe această seară. Ar aduce-o foarte aproape de ţinta celor zece mii de lire economisite. Independenţa ar fi la îndemână în doar o rundă…

Dar prima regulă a jocurilor de noroc era: câştigi uşor, pierzi uşor. Norocul ducelui fusese îngrozitor, dar asta nu însemna că şansele ei se îmbunătăţiseră.

— Nu în seara asta, domnule, zise ea cu mai mult de un pic de regret în ton.

Era mai bine să păstreze cele câteva sute de lire câştigate.

— Mă înţelegeţi greşit. Nu trebuie să riscaţi vreun ban.

Făcu greşeala de a se uita la el din nou. Indiferent la spectatorii care şopteau în jurul lui, se ridică pe cât era de lung şi îşi încrucişă braţele. Asta-i făcu umerii să arate foarte largi şi braţele foarte puternice, iar pe chipul lui se vedea o concentrare ce făcu inima lui Sophie să bată haotic. Vru să se uite în altă direcţie decât în ochii lui albaştri ca marea, dar nu putu.

— Vreau o săptămână în compania dumneavoastră.

*

Dacă Jack ar fi văzut un alt individ comportându-se aşa în această seară, l-ar fi suspectat că era nebun.

Dar, din moment ce el era acel individ, ştia fără urma de îndoială că îşi pierduse minţile.

Îşi ignorase propria raţiune şi făcuse o scenă – şi o

scenă oarecare, împiedicându-l cu pioşenie pe Philip să se arunce cu capul înainte în ruină, ci o scenă care avea să fie subiect principal pentru fiecare bârfă din Londra, indiferent de ce angajament scotea Dashwood de la clienţii lui. Şi, mai rău, îşi încălca propriul jurământ de a evita jocurile de noroc – *hazard,* jocul creat să transforme un om în cerşetor cât mai repede posibil.

Dar era ceva la această femeie care-l provoca şi-l fermeca dincolo de raţiune. În timpul jocului, părul ei se desfăcuse, şi o buclă atârna pe ceafa ei, încurcată în panglica neagră. De fiecare dată când se apleca peste masă să ia zarurile – sau câştigurile ei –, ochii lui erau atraşi de acea buclă, tentându-l şi provocându-l să o prindă, să-şi îngroape chipul în părul ei de culoarea alunei, să-i adulmece parfumul. Aproape că-i simţise curbele perfecte peste corpul lui. Când zâmbea după o aruncare bună, el nu se gândea la banii pe care tocmai îi pierduse, ci ia ce gust ar fi avut gura ei perfectă şi roz.

Nebunie curată!

Nu mai fusese tulburat de o femeie aşa de ani de zile şi era şocat de cât de puternic fusese zdruncinat acum. Privi neajutorat spre ea, complet conştient că ea flirta cu fiecare ticălos lipit de masa de hazard care încerca să se uite în corsajul ei de un roşu aprins. Îl umplea în mod spectaculos, asta observase şi el. Nu era de mirare că Philip îşi încălcase jurământul pentru ea. Lui Jack nu-i scăpase fascinaţia de pe chipul fratelui său când o privea, şi nu avea de gând să o lase să-l prostească pe Philip. Făcuse un pas în faţă pentru a-şi salva fratele de o seducătoare mercenară, nimic mai mult.

Dar, în clipa în care privirea ei se conecta cu a lui, orice gând legat de Philip dispăru din mintea lui.

În consecinţă, înnebuni un pic, provocând-o să joace cu el, jucând nesăbuit chiar când devenise mai mult decât clar că habar nu avea ce făcea. Crezuse că Philip se comportase nebuneşte, dar el se dovedise a fi nebunul, în faţa tuturor jucătorilor avizi din oraş.

Mulţimea fu străbătută de un murmur când el făcu

ultimul pariu scandalos. Philip, care se bucurase vizibil de umilirea lui până în acest punct, se aplecă în faţă.

— Ce dracu' faci?

Jack abia se uită la fratele lui.

— Pariez.

— Nu poţi paria pe aşa ceva!

— Nu?

Îşi întoarse privirea spre doamna Campbell. Cât de nesăbuită era? Se uita la el, cu ochi mari, cu buzele roz depărtate. Mişcarea inteligentă aici ar fi fost să-şi adune câştigurile şi să iasă pe uşă.

— Cinci mii de lire, zise ea, cu o voce aşa moale, că abia o auzi. Ochii ei licăriră spre Philip, aproape cerându-şi scuze. Contra unei săptămâni în compania dumneavoastră.

Lua în consideraţie. Inima lui tresări în piept. Probabil avea să piardă, la cum îi fusese norocul, dar… ea lua în consideraţie pariul.

Cu o mişcare rapidă, îşi trase umerii spre spate şi se apropie de masă.

— S-a făcut.

Mulţimea murmură uimită. Philip îngheţă, cu o expresie teribilă. Jack abia observă toate astea; străbătut de triumful fierbinte şi emoţionant. Doamna Campbell îşi ridică chipul ca să se uite sfidătoare în ochii lui, şi el ştiu, undeva în adâncul sufletului lui, că avea să câştige.

Şi la naiba cu totul dacă pulsul lui nu crescu la acel gând.

— Un moment, Excelenţă, murmură cineva din lateral.

Dashwood, proprietarul clubului, îşi făcuse loc prin mulţime. Jack se întoarse lent.

— Credeţi că nu pot acoperi pariul?

Un chicot nervos străbătu mulţimea. Toată lumea ştia că putea acoperi o sumă de cinci ori mai mare.

— Nu asta era grija mea, zise Dashwood neperturbat. Nu sunteţi membru, şi eu nu pot garanta nimic… de partea cealaltă.

Jack îşi înălţă capul şi-l privi glacial.

— Interveniţi?

Patronul clubului se opri în sfârşit. Probabil era împotriva intereselor patronului unei case de jocuri să interzică orice fel de pariu.

— Nu dacă doamna în chestiune este sigură că vrea să continue, îşi înclină capul în expectativă. Mergeţi mai departe, doamnă Campbell?

Se aşternu complet liniştea. Jack privi cum îi bătea pulsul la baza gâtului; studie culoarea care i se ridică în obraji. Era la fel de roz şi de delicioasă ca o căpşună proaspătă. Ar trebui să spere că întrebarea proprietarului îi oferise timp să se răzgândească şi să refuze. Era nebun că făcea asta. Femeia asta îl vrăjise pe Philip şi părea să facă acelaşi lucru cu el.

Dar îşi mârâi triumful în gând când ea ridică bărbia şi spuse clar şi curajos:

— Chiar sigură, domnule Dashwood.

Proprietarul clubului îşi plecă uşor capul şi se dădu la o parte. Jack ridică zarurile şi i le oferi doamnei Campbell. Degetele ei îi atinseră palma când le luă, şi privirea ei o susţinu pe a lui. În el tresări ceva, şi Jack flutură o mână spre masă, invitând-o să joace prima.

— Şapte, strigă ea, aruncând zarurile.

Ieşi opt. Afişă o faţă de un regret exagerat şi ridică zarurile pentru următoarea aruncare. Un nouă. Mohorâtă, aruncă din nou.

Unsprezece.

Genele îi fluturară, dar nu spusese nimic. Jack luă zarurile. Pentru prima dată în toată seara, le simţi uşoare în mâna sa. Le ţinu o clipă acolo, cântărindu-le. Nu putea să piardă acum; dacă arunca pe lângă, avea să fie remiză, şi amândoi aveau să plece. Dar dacă avea să câştige.

— Şase, zise el încet şi aruncă din încheietură.

Zarurile se rostogoliră înainte de a se opri.

O pereche de trei.

Pieptul i se ridică în timp ce ea se uita la zaruri. Practic, era singura aruncare bună din toată noaptea. Spectatorii scoaseră un murmur de şoapte şi exclamaţii. Jack se întoarse spre fratele lui, care se uita cu chipul alb la

masă.

— Ai terminat aici. Nu-ţi mai acopăr nicio datorie de aici sau de la orice alt club de jocuri.

— Bine. Foarte bine. Philip părea să respire cu dificultate. Sunt de acord cu asta. O merit. Dar nu face asta… nu ea…

Jack se uită la doamna Campbell. Era încă îngheţată la masă. Toată lumea se retrăsese cu un pas, lăsând-o singură în centrul unui mic cerc. Se holba la zaruri, cu genele întunecate pe obrajii ei palizi.

Cu reticenţă, conştiinţa lui se trezi. Disputa lui nu era cu ea. Putea discuta cu ea în privat, în biroul lui Dashwood, şi să-i explice de ce făcuse acel pariu. Încerca doar să-şi salveze fratele de la ruină. Mă rog – privirea lui alunecă spre sânii ei pentru un moment –, nu complet, desigur, dar era un motiv ireproşabil şi avea beneficiul că era adevărat. Avea să o elibereze de pariu cu condiţia ca ea să jure că nu avea să mai joace cu Philip. Acesta fusese scopul iniţial – singurul lui scop, la naiba, deşi trebuia să facă un efort să-şi ia ochii de pe ea; să-şi despartă fratele de ea şi de orice alt hoţoman.

Philip trecu de el şi luă mâna doamnei Campbell.

— Nu-ţi face griji, draga mea, îi zise el. A fost un pariu forţat. Nu trebuie să-l respecţi.

Îi aruncă o privire veninoasă lui Jack. Ea tresări, de parcă ar fi ieşit din transă.

— Poftim?

— Normal că nu trebuie! exclamă Philip. Îşi coborî vocea, dar Jack tot auzi. A făcut-o ca să mă pedepsească, din cauza prieteniei noastre. Nu-ţi poate cere să respecţi pariul – nici eu nu voi permite să o facă, Sophie.

Philip îi luă mâna în ambele lui mâini şi o duse la buzele lui, în vreme ce doamna Campbell îşi ridică privirea spre ochii lui Jack.

În ochii ei nu erau nici teamă, nici groază – ci furie. Şi-l lăsa pe Philip să-i ţină mâna prea mult timp.

Conştiinţa lui amuţi.

— Dimpotrivă.

Îşi înclină capul, şi Dashwood, care zăbovea prin apropiere, dar se uita în altă direcţie, oftă.

— Doamnă Campbell, aţi pierdut un pariu cu care aţi fost de acord. Trebuie plătit.

Pieptul ei se ridică şi coborî. Ochii ei sclipiră.

— Da. Desigur. Înţeleg. Dacă Excelenţa sa vine mâine să mă viziteze, sunt sigură că…

— Domnule Dashwood, zise Jack, adunaţi câştigurile doamnei Campbell şi treceţi-le în contul său.

O luă de braţ şi o trase de lângă Philip. Ea rămase în urmă, şi el îşi petrecu braţul în jurul taliei ei, ţinând-o în mod deliberat lângă el. Era un gest adresat lui Philip, dar inima lui păru să bată din nou când simţi căldura corpului ei. Se îndreptă spre uşă, luând-o cu el.

— Staţi! exclamă ea. Aşteptaţi un moment…

— Aţi pariat şi aţi pierdut. Toată lumea din Vega îşi plăteşte datoriile, draga mea.

— Da, dar nu pot merge cu dumneavoastră acum…

— Ba puteţi.

În spatele lui izbucni o ceartă între Philip şi Dashwood, care refuza să intervină. Jack simţi o satisfacţie întunecată că, acum, în sfârşit, Philip avea să creadă ceea ce spusese.

— Mâine, protestă doamna Campbell, dar el o strânse, şi ea se opri din vorbit.

— Cu ce ar fi diferit? Încercaţi să vă gândiţi la o cale de a ieşi din asta sau de a trage de timp până când Philip va găsi una. Privi în jos spre ea în timp ce servitorul ţâşni după mantia ei. Nu vă fie teamă, adăugă el amuzat, în vreme ce-i analiza chipul palid şi furios. Nu am planuri cu dumneavoastră. Îşi coborî capul până când buzele lui îi atinseră părul de pe tâmple. Mirosea a portocale. Puteţi să spuneţi acelaşi lucru despre fratele meu?

Chipul ei se înroşi precum rochia. Jack privi în jos spre corsajul ei şi simţi cum corpul lui răspunde cu un val de căldură. „Uită-l pe Philip”, voia el să spună. „Dă-mi voie să te seduc”. Acesta era cel mai clar semn că-şi pierduse minţile.

Servitorul reveni cu lucrurile lui Jack şi cu mantia ei. În

secunda în care o îmbrăcă, el o scoase pe uşă afară, şi coborâră treptele. Începuse să plouă, şi doamna Campbell se înghesui în el, ridicându-şi mantia pentru a se proteja. Philip strigă după el, dar Jack nu-l băgă în seamă. Făcea asta pentru binele fratelui său şi nu avea chef de alte confruntări în seara aceea.

Trăsura Ware aştepta unde o lăsase, deşi el stătuse înăuntru mai mult decât se aşteptase. Un valet deschise uşa cu o expresie impasibilă, în vreme ce Jack o îngrămădea înăuntru pe tovarăşa sa. Ea se ghemui pe locul mai îndepărtat, în vreme ce el îşi strânse mai bine mantaua şi le dădu câteva indicaţii scurte servitorilor săi

Philip ieşi în grabă din club, fără pălărie şi furios.

— Să nu îndrăzneşti să faci asta, izbucni el, stând la câţiva paşi distanţă şi cu mâinile strânse pumni. Nu te voi ierta niciodată!

Jack îi aruncă o privire lungă, ducală, pe care o prinsese de la tatăl lui.

— Dacă te-ai fi ţinut cuvântul, nu ar fi fost necesar. Pe săptămâna viitoare, dragă frate!

Îl salută batjocoritor atingându-şi marginea pălăriei şi intră în trăsură.

Capitolul 5

Sophie ateriză pe scaunul tapiţat cu catifea şi încercă să-şi adune gândurile împrăştiate.

De data asta, chiar o făcuse. În câteva ore, riscase – şi poate pierduse – tot ce muncise din greu să realizeze. Îşi aminti cu amărăciune cuvintele doamnei Upton din urmă cu mult timp: „Jocurile de noroc sunt drumul spre ruină”. În seara asta, încălcase fragrant fiecare lecţie învăţată, şi iată unde ajunsese.

Ducele intră în trăsură şi se aşeză în faţa ei. Lumina sclipi pentru o clipă pe părul lui auriu, şi apoi valetul închise uşa, închizând-o şi pe ea alături de duce.

Îşi dorea să fi ascultat mai cu atenţie când Philip vorbea despre fratele său. Îşi dorea să fi ţinut cont de propriul instinct şi să-l fi descurajat mai devreme pe Philip. Dacă l-ar fi refuzat, încă ar fi putut să joace cu domnul Carter, fericită şi liniştită, câştigând încă o sută de lire şi ceva pentru economiile ei. Ducele o tentase cu acel pariu enorm – cinci mii de lire! –, şi asta fusese pierzania ei.

Dar dacă îşi imagina că-i cumpărase corpul şi sufletul pentru o săptămână, ducele de Ware avea să fie grav dezamăgit.

— Sunteţi complet nebun!

Mai bine să înceapă cu atacul.

— Nebun? El râse ascuţit. Nu mă îndoiesc.

Ea îşi strânse mantia cu ambele mâini, ca să nu-i dea o palmă.

— Asta-i aproape răpire, să ştiţi. Am pierdut pariul, dar asta nu vă dă dreptul să mă scoateţi din Vega ca un poliţist care arestează un criminal căutat!

— Ce-i făceaţi fratelui meu ar trebui să fie catalogat drept un act criminal, răspunse el.

Sophie rămase cu gura căscată.

— Criminal! În Londra, este perfect legal să joci jocuri de noroc, şi fratele dumneavoastră a venit de bunăvoie acolo – să joace. De ce nu v-aţi întors împotriva domnului Dashwood, pentru că i-a permis să intre?

— Philip a promis în dimineaţa asta să se oprească din jucat timp de o lună. Vocea ducelui era rece ca gheaţa. Cu toate astea, era acolo, neputând rezista să joace hazard, pentru că dumneavoastră eraţi acolo.

Ei îi venea să arunce în el cu ceva greu.

— Eu eram prinsă într-un respectabil joc de whist cu alţi domni când a sosit el. Dacă s-a întâmplat ceva, el a fost cel care mi-a întrerupt seara, ameninţând să facă o scenă dacă nu jucam cu el. Iar eu am sugerat hazard pentru că m-am gândit că se va termina repede.

— Cu banii lui în buzunarul dumneavoastră.

— Doar pentru că joacă prost, răspunse ea aţâţată. Dar văd că asta-i o trăsătură de familie, în mare parte.

El inspiră zgomotos. Ea se încordă, însă, când el vorbi, o făcu pe acelaşi ton egal, implacabil de mai devreme.

— Da, în seara asta, au fost o grămadă de raţionamente greşite.

Speranţa o făcu să stea un pic mai dreaptă.

— Nu este prea târziu, ştiţi. Duceţi-mă acasă, şi promit că nu voi mai sta niciodată la nicio masă la care stă Lord Philip, nici la jocuri de noroc, nici la cină, nici măcar la ceai. De fapt, dacă îmi daţi o listă cu alţi prieteni sau membri de familie pe care doriţi să-i feriţi de prezenţa mea jignitoare, promit că o voi memora şi-i voi evita pe toţi.

— Nu este necesar. În lumina slabă, ea abia îi zărea chipul, întors de la privirea ei, uitându-se pe fereastra de lângă el. Doar Philip.

— S-a făcut! exclamă ea. Nici nu mai voia să vorbească vreodată cu Philip după asta. Acum, duceţi-mă acasă…

— Nu.

Era sigură că nu auzise bine.

— Poftim? De ce nu?

— Aţi pariat şi aţi pierdut. Membrii clubului Vega îşi plătesc datoriile, nu-i aşa?

Sângele i se scurse de pe chip. Pentru prima dată, simţi un fior de teamă. Îşi trase mantia în faţă într-un gest protector, deşi nu i-ar fi fost de ajutor. Era la mila lui, singură cu el în trăsura lui, îndreptându-se Dumnezeu ştia în ce direcţie, cu nimeni să o ajute.

— Vreţi să mă distrugeţi, zise ea paralizată sperând dintr-odată că ăsta era cel mai rău lucru care i se putea întâmpla.

El scoase un sunet dispreţuitor.

— Nu de tot.

Dar o veţi face – v-aţi dat în spectacol tu mine în seara asta, târându-mă afară din club, după ce aţi pretins că doreaţi doar compania mea pentru o săptămână, zise ea, cu un tremur tulburător în voce.

Chiar dacă el nu o atinsese, îi văzuseră destui oameni plecând împreună cât să iasă vorbe. Avea să fie cunoscută

drept femeia care pariase pe propriul corp, şi respectabilitatea ei, şi aşa firavă, avea să dispară ca fumul.

— Da, zise el. Ca să vă opresc din a mai paria împotriva fratelui meu.

— Am jucat o rundă tu el, ţipă ea. Una. Apoi, am încercat să mă retrag, dar el a insista să mai jucăm una. Dacă vă pasă aşa mult de buzunarul dumneavoastră, ar trebui în primul rând să-l ţineţi la distanţă de Vega.

— Dacă aş putea.

Sophie îşi ridică braţele într-un gest de prefăcută uimire.

— Poftim? Nu aveţi niciun pic de putere în a influenţa acţiunile fratelui dumneavoastră, dar nu aveţi nicio mustrare în a trece peste voinţa mea? Pe ce?

— Dacă nu v-au plăcut termenii, nu ar fi trebuit să acceptaţi pariul, răspunse el. De ce aţi acceptat, doamnă? Aţi fost prea tentată de banii obţinuţi uşor? Nu v-a fost de ajuns că aţi câştigat de la Philip?

Da. Nu avea cum să scape de asta: pariul lui fusese prea ademenitor ca să-i reziste. Sophie se întoarse ca să privească pe fereastră. Ar fi trebuit să se scuze în clipa în care ducele se apropiase de Philip – şi mai rău era că ştiuse asta de atunci. Un mic diavol pervers o ţinuse pe loc şi apoi o lăsase să intervină în discuţie. Era treaba ei să intervină în numele lui Philip? Nu. Philip era un bărbat adult, mai mare decât ea, şi dacă el nu-şi putea ţine cuvântul faţă de fratele lui, asta era vina lui – şi ar trebui să suporte consecinţele. Era treaba ei să-l ia pe duce peste picior? Nu. Era înţelept să răspundă la invitaţia lui tentantă de a juca? Cu siguranţă, nu.

Trebuia doar să-l convingă că era în interesul lui să o ducă acasă.

— Servitoarea mea va chema poliţia dacă nu mă întorc.

— Valetul meu bate la uşa dumneavoastră chiar acum în timp ce noi vorbim, informând-o că aţi fost chemată de urgenţă şi că veţi lipsa de acasă timp de o săptămână.

— Poftim… poftim… Era aşa nervoasă, că nici nu

putea vorbi. Cum îndrăzniţi?!

— Cum îndrăznesc să nu vreau să se îngrijoreze că stăpâna ei ar fi putut fi atacată de hoţi sau omorâtă pe străzi? întrebă el.

— Cum îndrăzniţi să-i spuneţi minciuni…

— Minciuni? Se aplecă spre ea, şi lumina unei lămpi de pe stradă îi învălui chipul pentru un moment. Era frumos precum Lucifer. Aţi fi preferat să-i spun adevărul?

Nu, dracu' să-l ia! Colleen era o servitoare bună, dar, dacă ar fi ştiut că Sophie pierduse un pariu scandalos şi fusese luată de ducele de Ware timp de o săptămână pentru activităţi necunoscute, erau mari şanse să spună cuiva. Chiar dacă doar bucătăresei, a cărei gură era şi mai slobodă.

Ducele se aşeză la loc.

— Spuneţi-i orice fel de poveste doriţi când reveniţi acasă.

— Dacă am merge acum acolo, i-aş putea explica… începu ea, dar ducele o întrerupse:

— Nu.

Sophie respiră pe nas pentru o clipă, străduindu-se să îşi păstreze calmul. Domnul Dashwood stătuse acolo, cum făcuseră toţi ceilalţi, şi-i permiseseră ducelui să o ia captivă. Trebuia să fie văzută în Londra, pentru că, altfel, până şi cei contra bârfelor ar fi început să vorbească. Ar putea să sară din trăsură, dar, la ce noroc avusese în seara asta, risca să-şi rupă vreun picior. Îşi lipi chipul de fereastră, gândindu-se totuşi la idee. Înaintau prin Hyde Park, cufundat în întunericul nopţii.

— Unde mergem? întrebă ea, încruntându-se spre ploaie.

— La casa Alwyn.

— Unde?

— O casă de-a mea de la ţară, zise el, de parcă avea mai multe case decât putea ţine minte. În Chiswick.

Sfinte Dumnezeule! Nu era nici măcar în Londra. Orice dincolo de Kensington era clar în afara oraşului. Avea să fie izolată acolo, cu nicio şansă de a se strecura afară şi a

pleca acasă.

— Dar asta-i răpire!

— Nu fiţi ridicolă. Pentru prima dată, părea aproape amuzat. Sunt doar nouă kilometri.

— De ce aşa departe? Deja mi-am dat cuvântul să nu-l mai văd pe Philip…

— Dar Philip nu şi-a dat cuvântul să nu vă mai vadă, zise el, cu vocea dură din nou. Nu că aş fi avut încredere dacă ar fi făcut-o.

— De ce trebuie să fiu eu cea pedepsită pentru asta?

Râsul lui sună amar.

— Vă asigur că eu voi fi mult mai pedepsit decât dumneavoastră.

Ea privi ameninţător în direcţia lui. Era mult prea întuneric pentru a-i vedea chipul, dar o pâlpâire ocazională de lumină atingea albul lavalierei lui sau strălucirea aurie a părului său. Nu că avea nevoie să-l vadă pentru a-şi aminti chipul lui. Cât de îngrozitor că-l crezuse frumos!

— Tipic bărbătesc. Provocaţi problema, şi apoi vă simţiţi cei lezaţi. Dacă vă simţiţi pedepsit, nu pot să zic decât că o meritaţi.

Trase de mantie spre ea şi-i întoarse hotărâtă spatele.

*

Jack nu se deranjă să se certe. Se întâmpla să fie de acord cu ea.

Ce naiba îl apucase să facă nenorocitul ăla de pariu?

„Gelozia”, îi şopti conştiinţa. Gelozia pentru modul cum Philip îi ţinuse mâna şi felul cum ea se uitase la Philip, flirtând cu încredere, familiar. Modul cum capetele lor se aplecaseră împreună, cald şi intim. Era la fel cum Portia se uitase cândva la el înainte de a fugi cu un alt bărbat.

Închise ochii şi oftă, iritat pe el însuşi că se gândise la ea. Portia Villiers era parte din trecutul lui. Îl învăţase o lecţie dură – dar necesară. O lecţie despre femei. În seara asta, primise o altă lecţie dificilă, şi putea doar să spere că avea să iasă din asta mai bine decât data trecută. Şi,

pentru asta, ar face bine să găsească rapid ce să facă cu doamna Campbell.

Drumul până la casa Alwyn dura, de obicei, un pic peste o oră. Era ideală pentru escapade scurte din Londra, pentru că putea veni şi pleca fără prea mari pregătiri. Vara, se ducea aproape în fiecare săptămână. Drumul până la Turnham Green era bine întreţinut şi pietruit, dar, când ajungeau la virajul sud spre Alwyn, ritmul încetinea dramatic. Jack îşi dădu seama prea târziu că acolo probabil plouase şi mai tare, drumurile de ţară care acopereau distanţa rămasă până la casă fiind într-o stare şi mai groaznică.

Trăsura se clătină violent spre o parte. Doamna Campbell exclamă surprinsă când fu aruncată pe cealaltă banchetă. Jack o prinse înainte să cadă pe podea, dar o a doua smucitură îi aruncă pe amândoi spre peretele vehiculului.

— Şi eu care mă întrebam ce altceva mai putea merge rău în seara asta.

Jack trase adânc aer în piept, inspirând aromă de apă de portocale şi un miros care trebuia să fie al ei. Căzuse în poala lui, şi, în încercarea ei de a se îndrepta, mâna ei ateriză pe coapsa lui. O atingere destul de intimă, aproape de vintrea lui. Sângele lui se trezi când ea se mai mişcă un pic, clar neştiind unde i se afla mâna.

— Doamnă Campbell, reuşi el să spună, strângându-i braţul pentru a-i opri mâna din alunecat. Aşteptaţi o clipă.

Trăsura era încă înclinată într-o parte, şi Sophie încerca să se ridice.

— Ajutaţi-mă! răspunse ea.

Îndatoritor, Jack îşi depărtă braţele şi o împinse uşor. Ateriză pe bancheta opusă cu un pufnet în timp ce trăsura reveni în poziţia iniţială.

— Este doar ploaia.

Îşi flexă mâna sub manta. Palma lui sfârâi la atingerea curbei taliei ei. Sophie pufni drept răspuns.

Mai lent decât la o plimbare, vizitiul porni trăsura cu smucituri, făcând-o să se clatine dintr-o parte în alta. Jack

îşi sprijini picioarele de bancheta opusă şi apucă bine cureaua. Măcar mai era în jur de un kilometru şi jumătate până la casă. Odată ajunşi, avea să o predea menajerei şi el avea să se ducă să-şi bage capul în apă rece până îşi revenea.

Abia se gândi la asta, că se opriră din nou. Trăsura se legănă, dădu înapoi şi înainte, până când se poticni într-o pantă. Presentimentul lui Jack legat de drum crescu.

Uşa se deschise, lăsând să pătrundă stropii ploii.

— Excelenţă, trăsura este blocată.

Dumnezeu, se gândi el, nu aşteptase mult ca să-l pedepsească.

— Ce se poate face?

Valetul ud ezită.

— Suntem la un kilometru şi jumătate de casa Alwyn. Jeffers va călări şi va aduce ajutoare, dar drumul de aici încolo este foarte prost. Orice alt mijloc de transport ar putea avea aceeaşi soartă cu acesta.

Nu-şi putea petrece noaptea în trăsură, alături de doamna Campbell. Jack se aplecă şi privi afară pe uşa trăsurii. Cizmele valetului său era afundate în noroi până la glezne. Se pregăti pentru un drum călare care avea să-l ude până la piele.

— Trimite-l pe Jeffers după cai. Nu mai pierde timp să aduceţi o trăsură. Va trebui să călărim.

Se auzi un foşnet dinspre doamna Campbell.

— Sfinte Cerule, nu există nicio altă casă prin apropiere? întrebă ea cu spaimă.

— Nu, zise el scurt.

— Niciun han?

— Nu pe drumul ăsta.

— Dumnezeu să ne salveze de imbecilitatea ta, bolborosi ea, suficient de tare cât el să o audă. Asta-i o răpire tare proastă, Excelenţă.

— Nu este o răpire, explodă el. Vreţi să plecaţi? Deschise larg uşa, obligând valetul să se dea în spate. Vă rog, doamnă, sunteţi liberă să plecaţi.

— Prea bine, aşa voi face. Îşi trase gluga mantiei pe

cap şi ieşi. Unde-i cea mai apropiată casă? îl întrebă ea pe valet.

Acesta icni.

— Casa Alwyn, doamnă. Destinaţia noastră. La mai puţin de un kilometru şi jumătate.

Arătă în direcţia întunericului.

Doamna Campbell se uită iritată la Jack, care tocmai ridicase dintr-o sprânceană. Nu era vina lui că trăsura rămăsese blocată.

— Şi în urma noastră?

— N-aş putea să vă zic, doamnă.

Ea oftă.

— Atunci, Alwyn va fi de ajuns. Mă scuzaţi.

Lovi genunchiul lui Jack, care bloca uşa.

— Doar nu vreţi să mergeţi pe jos, zise el cu neîncredere.

— Dacă alternativa este să stau aici cu dumneavoastră ore întregi, da, răspunse ea. Nu este aşa frig şi nu mă topeşte ploaia.

— Şi noroiul?

Flutură o mână spre uşa deschisă.

Ea îşi ridică fustele şi se uită la picioarele ei, încălţate în pantofi din piele subţire.

— Va strica tot ce port. Intenţionez să vă trimit nota de plată pentru pierdere.

— Nici nu ştiţi încotro mergeţi.

Ea îşi înclină capul şi-i zâmbi ciudat.

— Asta nu m-a oprit niciodată.

Jack se uita la ea, şi de data asta ea îi dădu genunchiul la o parte. Se mişcă instinctiv şi fără să mai scoată un cuvânt coborî, ajutată de valetul uimit.

Pentru o clipă, el se concentră să respire adânc. Nu ar fi trebuit să plece niciodată din reşedinţa Ware din Londra. Ar fi fost mai bine să-l lase pe Philip să sărăcească, în beneficiul ei sau al oricui altcuiva. Ar fi trebuit să se întoarcă şi să plece din club în clipa în care-i văzuse chipul şi simţise un fulger de dorinţă străbătându-l. Acela fusese semnul de avertisment, şi, pentru că-l ignorase, acum

trebuia să se chinuiască mai bine de un kilometru prin ploaie şi noroi.

Altă pedeapsă, fără îndoială.

Îşi ridică încruntat gulerul mantiei şi coborî din trăsură. Ploaia cădea pe umerii lui, ascuţită şi înţepătoare, dar nu rece – aşa cum spusese doamna Campbell. Jack o privi dezaprobator. Ajunsese în faţa trăsurii şi vorbea cu vizitiul, strângându-şi cu o mână gluga sub bărbie. Vizitiul arătă spre drum, în direcţia Alwyn, şi ea încuviinţă hotărâtă din cap. O pală de vânt suflă prin mantia ei şi o deschise, expunând rochia de un roşu strălucitor – o rochie care în curând avea să fie complet distrusă de vreme. Jack o porni înainte, tresărind la fiecare picior scos din noroi.

— Deshămaţi caii, îi zise el vizitiului, ridicând vocea peste ploaie. Duceţi-i la casa Alwyn. Aduceţi trăsura dimineaţă.

Nu avea sens să aştepte; caii nu erau buni de călărit; ar fi fost o nebunie să-i călărească acum, pe furtună, fără şei sau frâie potrivite. Stăteau destul de liniştiţi, dar Jack ştia că nu era cazul să rişte. Vizitiul şi valetul trebuiau să-i conducă de frâie.

— Da, Excelenţă.

Omul îşi plecă uşor capul şi-i făcu un semn valetului să vină să-l ajute. Jack se întoarse către doamna Campbell.

— Dacă sunteţi suficient de nebună să mergeţi pe jos, va trebui să vin şi eu.

Ea nu păru deloc impresionată.

— Nu vă simţiţi obligat, vă rog.

— Nu ştiţi unde este casă, nici nu vă aşteaptă menajera.

Îşi termină de închis nasturii de la haină şi-şi trase pălăria mai pe frunte. Avea să fie o plimbare îngrozitoare pentru el; doamna Campbell, în rochia şi pantofii ei, avea să fie într-o stare deplorabilă. Normal, trebuia să facă fix pe dos de cum o sfătuise el.

— Mergem?

Porniră, cu capetele plecate, împotriva ploii. Probabil că aici ploua de mai mult timp decât în Londra. Drumul era

un smârc de noroi şi fiecare bucată aparentă de teren solid pe care să pui piciorul se dovedea a fi o baltă, pândind precum Caribda, în aşteptarea unui pas greşit. Jack o luă în faţă, ca să-i arate drumul şi să blocheze vântul. De asemenea, aşa nici nu o vedea, ceea ce făcea să merite ploaia care îi bătea în faţă. „Penitenţă”, îşi zise el în vreme ce apa găsea un loc să se strecoare pe lângă gulerul lui. Merita asta pentru că fusese aşa un idiot în seara asta şi începu să se simtă vinovat că o târâse pe doamna Campbell în aşa ceva.

Dar femeia de lângă el nu se plânse o dată. În vreme ce-şi vedeau de drum înaintând cu greu, ea nu scoase o vorbă, şi, de fiecare dată când el arunca o privire pe furiş în spate, privirea ei era concentrată în jos, văzându-şi de paşii ei. Mantia îi atârna în pliuri ude; era o mantie frumoasă de seară, nu una groasă. Nu putea să ofere prea multă protecţie, dar, pe de altă parte, nici nu se îngreuna prea tare de la ploaie.

Ploaia cădea fără pauză. Jack se concentră să nu-şi piardă echilibrul şi să nu cadă lat cu faţa în noroi. Oftă uşurat când păşi pe aleea cu pietriş. Era plină de băltoace, dar se simţea mult mai fermă decât drumul noroios. Ploaia mai cădea încă pe capul şi umerii lui, dar perspectiva iminentă a unei băi fierbinţi şi a unui pahar de coniac îl înveseli imediat. Iuţi pasul.

Se uită în jos când fu tras de cot. Doamna Campbell îl apucase de mâneca hainei, cu ochii mari fixaţi pe cărarea din faţa lui.

— Aia-i casa dumneavoastră?

Jack încuviinţă o dată din cap.

— Din fericire, da.

Ea clipi de câteva ori. Picăturile de ploaie atârnau de genele ei şi alunecau pe curba obrazului. Mantia îi era deschisă la gât, şi ochii lui coborâră pe porţiunea de piele goală şi udă. Era udă leoarcă. Şi el era la fel, dar dintr-odată Jack nu mai simţi asta. Dintr-odată, nu-l mai fascina propria lui baie, ci a ei – ea în baie, cu părul cârlionţat de la abur şi pielea roz peste tot…

Sfinte Dumnezeule! Îşi îndepărtă privirea de la ea şi se uită la Alwyn. Era o mică bijuterie, construită de străbunicul lui în stilul castelelor franţuzeşti, dar la scară mult mai mică. Ca de obicei, dispoziţia i se îmbunătăţi doar la perspectiva unor zile petrecute aici.

— Aveţi ceva de obiectat?

Ea clipi din nou şi-i dădu drumul la mânecă.

— Deloc, dacă este cald şi uscat.

— Bun.

Fără să o mai aştepte, el porni.

Fu nevoit să bată câteva minute la uşă înainte de a primi un răspuns. Jack lovea cu inelul de metal, conştient că însoţitoarea lui se afla în spatele său, udă leoarcă.

— Este cineva acolo? întrebă într-un final doamna Campbell.

— Da. Mereu. Jack mai lovi o dată în uşă. Dar nu suntem aşteptaţi.

— Mi-am dat seama, zise ea. O răpire sub impulsul momentului.

— Nu mai spuneţi asta. Se uită iritat la ea. Aţi vrut un pic de aventura şi aţi primit-o.

— Nu o voiam cu dumneavoastră, îi răspunse ea.

— Atunci, să vă fie asta o lecţie. Nu mai faceţi pariuri pe care nu doriţi să le onoraţi.

Auzi zgomotul zăvorului şi făcu un pas înapoi când uşa se deschise.

Majordomul se holbă dispreţuitor la ei prin deschizătura îngustă.

— Cine este?

— Ware. Jack îşi scoase pălăria, ignorând ploaia. Deschide uşa, Wilson.

Ochii majordomului aproape săriră din orbite. Deschise larg uşa şi se înclină adânc.

— Mă iertaţi, Excelenţă. Nu am primit nicio veste despre vizita dumneavoastră…

— Ştiu.

Jack trecu pe lângă el. Casa era pregătită mereu de primire, după instrucţiunile lui. Alwyn era refugiul lui din

Londra, locul unde putea să fugă de presiunile necruţătoare ale ducatului pentru câteva zile. Nu era o evadare deplină, pentru că mare parte din muncă îl urma, dar aici găsea linişte şi calm. Mama lui detesta casa pentru că era prea departe de societatea din Londra şi lui Philip i se părea prea de modă veche, aşa că era mereu doar el.

Cu excepţia acestei nopţi, evident. În timp ce-şi deschidea nasturii hamei, se uită în urma sa la doamna Campbell, care ezita la intrare.

— Intraţi, îi zise el. Dacă nu cumva a început să vă placă ploaia.

Ea miji ochii, şi gura ei senzuală zvâcni de iritare, dar intră, permiţându-i lui Wilsen să închidă uşa în urma ei.

Jack se întoarse când auzi zgomot de paşi. Menajera aproape că fugea pe scări.

— Excelenţă, zise ea abia respirând, făcând o reverenţa în grabă. Nu vă aşteptam…

— Ştiu. Doamnă Gibbon, o asigură el. A fost o decizie luată sub impulsul momentului. Evită privirea doamnei Campbell când îi repetă cuvintele şi-i lăsă mantaua în mâinile întinse ale lui Wilson. Aceasta este doamna Campbell. Pregătiţi-i o baie fierbinte şi o cameră. Vă este foame? zise el, întorcându-se şi adresându-i-se oaspetelui său.

Ea părea ameţită. Încă avea picături de ploaie atârnate de gene.

— Er… Nu. Dar ceai ar fi minunat…

— Prea bine. Doamnă Gibbon, o las în mâinile dumneavoastră capabile.

Jack înainta spre scări. Cizmele lui scârţâiau la fiecare pas. Şi el abia aştepta să le dea jos.

— Domnule!

Se opri la strigătul doamnei Campbell. Cu un picior de ia pe scară, se uită în urmă.

Îşi dăduse jos mantia. După cum se aştepta, rochia ei roşie era udă şi lipită de corpul ei de la umeri până la genunchi. Liniile corsetului erau vizibile pe sub rochia udă, şi Jack îşi imagină că-i vede sfârcurile tari şi ridicate. Îşi

imaginã cum îi desface rochia şi o dă jos, gustând fiecare centimetru ud din pielea ei. Îşi imaginã cum o trage în jos cu el în marea cadă de cupru, care cu siguranţă era pregătită în aceste momente în budoarul lui, şi respiraţia lui se precipită.

Dumnezeu să-l ajute. Era mai rău decât Philip.

— Da? zise el scurt, luptându-se cu reacţia corpului său la imaginile nedorite care-i umblau prin creier.

— Ce...? Făcu o mişcare neajutorată cu o mână. Eu ce fac?

„Îţi dai jos hainele ude. Îţi desfaci părul. Îmi zâmbeşti cum i-ai zâmbit lui Philip”.

— Vă încălziţi şi vă uscaţi, zise el. După aceea... vom sta de vorbă.

„Şi nimic altceva, pentru numele lui Dumnezeu.” Se întoarse şi urcă scările.

Capitolul 6

Sophie abia se abţinu să nu spună ceva foarte nepoliticos către spatele ducelui care se retrăgea. Era insuportabil.

Menajera aştepta, încercând să-şi ascundă curiozitatea. Majordomul tocmai îi luase mantia udă şi dispăruse în linişte. Se adună.

— Bună seara, zise ea către menajeră. Doamna Gibbon, nu?

— Da, doamnă.

Sophie îşi adună fustele ude. Bumbacul roşu şi strălucitor fusese unul din preferatele ei, şi acum rochia era cu siguranţă ruinată, stropită cu noroi până la genunchi.

— Trăsura s-a blocat pe drum, cam la un kilometru şi jumătate de aici. Îmi închipui că a plouat toată ziua, nu?

— De ieri, doamnă. Doamna Gibbon ezită, apoi întrebă plină de neîncredere: Aţi mers pe jos un kilometru şi jumătate?

— Oh, da, zise Sophie. Nu aveam de ales. A fost destul de greu pe alocuri, trebuie să recunosc.

Chipul femeii se îmblânzi.

— Cu Excelenţa Sa sunteţi în perfectă siguranţă, deşi probabil a fost un drum mizerabil! Pe aici, doamnă. Vă încălzim şi vă uscăm.

O conduse în sus pe scări.

— Îmi pare aşa rău pentru munca suplimentară la care vă pun, zise Sophie în timp ce urcau scara largă din lemn lustruit.

Încercă să nu se gândească la urmele ude de paşi pe care le lăsa pe scară ca să fie curăţate de o biată servitoare.

— Nu vă faceţi griji cu asta, o asigură femeia. Excelenţa Sa lasă mereu ordinele potrivite pentru casă.

Sophie mai privi o dată în jurul ei. Toată lumea se referea la acest loc ca la o casă, de parcă se compara cu mica ei casă din cărămidă de pe Alfred Street. Ei i se părea că era mai degrabă un conac, interiorul mai mult chiar decât exteriorul. Pereţii erau de un albastru ca ouăle de măcăleandru, iar parchetul strălucea la lumina lămpii menajerei.

Privi în sus şi exclamă uimită la tavanul înalt şi arcuit care strălucea de la foiţa de aur chiar şi în lumina slabă.

Din capul scărilor, doamna Gibbon o conduse pe un coridor îngust, într-o cameră care în semiîntuneric părea somptuoasă.

— Ne scuzaţi că nu a fost pregătită cum trebuie, dar servitoarea va veni imediat. Trase de frânghia clopoţelului, apoi se grăbi prin cameră şi deschise o altă uşă, dezvăluind un budoar plăcut, construit în faţa unui şemineu. O cadă mare de cupru se afla în spate. Va dura ceva până se va umple cu apă fierbinte, dar trebuie să scăpaţi de hainele alea ude. O măsură din priviri pe Sophie, care începea să tremure în camera rece. După aceea… Ei bine, vom vedea ce putem face.

Până când Sophie se dezbrăcă de rochia ei udă şi de lenjeria intimă şi era înfăşurată în câteva pături, mai sosiră

două servitoare, una aducând o ceaşcă de ceai. Sophie bău şi le privi cum aţâţă focul, cum aranjează cada de cupru şi cum discută cu doamna Gibbon pe un ton jos. Cineva îi luă hainele, promiţând să facă un efort să le salveze.

Când cada fu plină cu apă aburindă, se cufundă recunoscătoare în ea. Acasă, o avea doar pe servitoarea ei, Colleen, şi o bucătăreasă care venea la două zile. Era minunat să ai o grămadă de oameni care să îţi poarte de grijă, deşi încă simţea că ducele îi datora măcar asta, după ce-i pusese capăt serii într-o manieră atât de arogantă.

Ducele. Alunecă în jos până când apa îi ajunse la bărbie; îi rămăseseră afară doar genunchii. Ce avea să facă ea cu ducele?

Philip pretinsese că se dusese la club să-l vadă pe domnul Dashwood şi se speriase ca un băiat vinovat când fratele lui apăruse. Domnul Dashwood spusese că ducele nu era membru acolo, iar ducele însuşi îi spusese lui Philip că nu avea să-i mai plătească alte datorii la jocuri. Deci ducele mersese la Vega să plătească datoria lui Philip. Sophie putea să înţeleagă furia ducelui dacă lucrurile erau aşa cum spunea el.

Dar de ce naiba se întorsese împotriva ei? Cu siguranţă, Philip nu era dator la ea, deşi ştia că asta nu ar fi fost dificil. Din câte ştia ea – sau ducele –, Philip era probabil încă la Vega, pariind ca un nebun, din moment ce ştia că fratele lui nu era prin apropiere să-l oprească.

Şi acum, ea era blocată aici, departe de Londra, cu un bărbat pe care nu-l cunoştea şi nu-l plăcea. Ploaia încă se auzea în geam, şi avea să fie nevoie de cel puţin o zi cu vreme frumoasă ca drumurile să devină practicabile. Sophie îşi petrecuse partea din drum în trăsură având gânduri înverşunate la adresa ducelui, ceea ce era îngrozitor de terapeutic, dar acum venise momentul să se gândească la chestiunea practică legată de cum să se poarte cu el. Dacă Philip i-ar fi spus mai multe despre el… Dacă ea ar fi fost curioasă să afle mai multe…

Făcu vârtejuri cu degetele prin apă. Era mai tânăr decât se aşteptase – cu siguranţă nu avea mai mult de

treizeci şi cinci de ani ceea ce însemna că moştenise averea de tânăr. Ce efect putea să aibă asta asupra unui om? Se întrebă cât de diferită fusese educaţia lui de a lui Philip; nu semănau deloc dacă era să se ia după limitata ei observaţie.

Până la urmă, hotărî că era o greşeală să facă vreo presupunere în orice direcţie. Ar trebui să se concentreze pe ce cuprindea înţelegerea lor, adică asupra faptului că nu avea să mai joace cu Philip niciodată. Dacă dădea dovadă de înţelegere şi discreţie şi demonstra că era de încredere, el ar fi mult mai dispus să o trimită înapoi în oraş dimineaţă.

Şi era vital să se întoarcă în Londra cât mai curând. În ciuda regulii domnului Dashwood împotriva bârfitului, povestea asta avea să se afle. Sophie era extrem de conştientă de ce urma să se întâmple odată ce povestea se răspândea. Dacă existau zvonuri că ea făcuse un pariu scandalos să petreacă o săptămână cu ducele de Ware, susţinute de şoapte că fusese luată pe sus de la Vega chiar în acea noapte, şi apoi nu era văzută pe nicăieri în Londra timp de o săptămână, avea să-şi piardă şi ultima fărâmă de respectabilitate. Toată lumea avea să creadă că era amanta ducelui, şi asta i-ar distruge orice şansă de a mai găsi un soţ decent. Sophie refuza să-l lase pe acel bărbat să-i distrugă viaţa cu atâta nepăsare.

Hotărâtă, se ridică din cadă. Doamna Gibbon îi lăsase destule prosoape calde, şi se duse în cealaltă cameră – acum luminată frumos şi încălzită de focul din vatră –, simţindu-se revitalizată.

Determinarea ei primi însă o lovitură când menajera îi spuse că nu reuşise să-i găsească nicio haină potrivită. Singurele femei din casă erau cele două servitoare, bucătăreasa şi însăşi doamna Gibbon, şi niciuna nu era aproape de mărimea lui Sophie.

— Căutăm ceva potrivit, promise menajera, dar am găsit ceva pentru seara asta.

Întinse pe pat un halat frumos din catifea albastră. Sophie se uită la acesta.

— Al cui este?

Dar ştia.

— Al Excelenţei Sale, zise doamna Gibbon. Valetul său mi l-a dat când am întrebat ce să fac pentru dumneavoastră. Până dimineaţă jur că voi avea îmbrăcămintea cuvenită.

Atinse materialul pluşat. Avea margini din mătase violet, aşa decadent, că aproape oftă de la plăcerea de a-l atinge.

— Mă scuzaţi, doamnă, adăugă menajera. Voi aduce una dintre cămăşile mele de noapte pentru dumneavoastră. Este tot ce pot face.

Sophie se trezi din reverie.

— Mulţumesc, zise ea cu înflăcărare. Sunteţi foarte amabilă.

Femeia încuviinţă din cap în semn de mulţumire.

— Excelenţa Sa mi-a spus să vă transmit că îl găsiţi în bibliotecă dacă doriţi să vorbiţi cu el.

Cu siguranţă, avea destule să-i spună ducelui. Nu era ideal să-l înfrunte în halatul lui, dar el era responsabil de aceste circumstanţe. Mângâie din nou catifeaua.

— Mulţumesc, doamnă Gibbon. Voi vorbi.

*

Jack simţi că-şi vine în fire după ce se încălzi şi fu uscat.

Îl trimise pe Michaels, valetul care se ocupase de el în absenţa valetului său personal, să o informeze pe doamna Gibbon că avea să fie în bibliotecă, dacă oaspetele lui dorea să discute cu el, şi apoi se aşeză relaxat într-unul dintre fotoliile de piele de lângă foc. Michaels îi aduse un pahar de coniac şi-l lăsă cu gândurile sale.

Era mult mai uşor să clarifice gândurile alea acum când Sophie Campbell nu se afla în încăpere.

Întâi, şi cel mai important, făcuse ceea ce trebuia făcut. Philip avea nevoie de un şoc. Nu fusese cea mai îndemânatică sau diplomatică manevră, recunoscu Jack,

dar nu trebuia să laşi asta să te împiedice să profiţi de o ocazie când apare.

Roti paharul şi studie coniacul chihlimbariu în lumina focului. Elementul-cheie al oricărei strategii era să ştii mereu ce voia celălalt. Philip demonstrase că ceea ce voia el, mai mult decât emoţia jocului, era doamna Campbell. Felul cum o atinsese şi o alinase demonstrase asta. Dacă nu-l urmărea ca o infirmieră, i-ar fi imposibil să-l împiedice pe Philip să parieze în altă parte. Şi tocmai de aceea era singura opţiune viabilă. Jack nu se păcălea singur că fratele lui avea să termine cu proastele lui obiceiuri, dar măcar avea să-i zdruncine ca lumea.

Cât despre doamna Campbell… Ce căuta o femeie tânără şi atrăgătoare să joace în fiecare noapte la Vega? Existau două răspunsuri probabile, niciunul flatant pentru ea. Primul era că se afla acolo din acelaşi motiv ca Philip şi prietenii lui: să irosească o avere – ori a ei, ori a altcuiva, în căutarea distracţiei. Jack nu simţi nicio remuşcare pentru acţiunile lui dacă ăsta era motivul ei. Nu-i păsa dacă era cea mai bogată moştenitoare din Anglia; jocurile de noroc erau nesăbuite şi nerentabile.

A doua posibilitate era că ea căuta altceva decât fiorul câştigului. Nu-i scăpase faptul că, în vreme ce femeile puteau fi primite la Vega, nu multe erau la fel de frumoase sau de pline de viaţă ca ea. Fiecare bărbat din club o observase, în rochia ei roşie, cu acea buclă de păr chinuitoare. Putea să joace pentru mize mai mari decât banii. Dacă intenţia ei era să-l atragă pe Philip în a-i fi amant, Jack avea să pună capăt acestei fantezii. O femeie de genul ăsta putea secătui un bărbat mai repede decât masa de hazard.

Şi, dacă, printr-o slabă şansă, el se înşela, putea pur şi simplu să-i plătească cele cinci mii de lire până la urmă. Asta voise, nu?

Uşa se deschise în spatele lui, şi el bău din coniac, pregătindu-se pentru o confruntare. Nu era obişnuit să-şi ceară scuze pentru acţiunile lui. În acest caz, nici măcar nu le regreta. Dacă ar fi fost urâtă sau mai bătrână, ar fi

acţionat la fel de hotărât ca s-o oprească din a-i ruina fratele – poate că nu fix în acelaşi mod, dar tot cu convingere. Faptul că era tânără şi atrăgătoare o făcea doar mai periculoasă.

— Sper că aveţi un plan mai bun să revenim în Londra decât cel făcut pentru a ajunge aici.

Îi ocoli scaunul şi veni spre foc, iar Jack aproape că scăpă paharul din mână când o văzu.

Părul îi cădea pe spate în valuri, strălucind ca mahonul lustruit în lumina focului. Dar ţinuta ei ameninţa să-l zăpăcească de tot. Halatul lung din catifea albastră atingea podeaua în timp ce ea mergea, şi mânecile fuseseră îndoite, expunându-i mâinile. Îşi petrecuse cordonul în jurul ei de două ori, scoţând în evidenţă talia subţire… şi ce curbe frumoase avea. Era cel mai intim neglijeu – chiar înainte ca mintea lui să înregistreze acest fapt evident.

— Ăla-i halatul meu, zise el.

Ea îi privi obraznic şi răsuci halatul prea lung în jurul picioarelor ei.

— Este tot ce au putut găsi pentru mine. Servitoarea cu dimensiuni apropiate de ale mele a plecat de curând. Hainele celorlalte servitoare sunt prea mici, ale doamnei Gibbon sunt prea mari şi aşa am rămas cu ăsta. Trecu o mână peste catifea, zăbovind pe material. Ochii lui Jack îi urmăriră degetele, imaginându-şi cum se simţea atingerea catifelei… şi a cărnii de sub ea. Tot ce am de purtat este ud şi cel mai probabil deteriorat, mulţumită dorinţei dumneavoastră nebune de a mă răpi din Londra în toiul unei ploi torenţiale.

— Nu v-am răpit.

Bău mai mult coniac, încercând să nu se uite la gleznele ei goale, vizibile acum de sub tiv. Şi restul corpului ei sub halat era tot gol? Nu-l ajuta să se concentreze.

— Nu m-aţi lăsat să merg acasă, aşa cum am vrut.

Se aşeză pe scaunul opus lui, şi halatul se desfăcu, scoţând la iveală un picior subţire, gol până la genunchi. Din fericire, trase de halat înainte de a-l surprinde privind-o.

Holbându-se, de fapt. Chiar nu aveau nicio haină femeiască în casă?

Nebunia părea să se joace cu creierul lui. La ce dracu' se gândise când o târâse pe femeia asta în casa Alwyn? Nu avea să supravieţuiască niciodată singur o săptămână cu ea. Ea avea să îi aducă sfârşitul, într-un fel sau altul.

— Care vă este planul? întrebă ea direct. Ce speraţi să realizaţi?

— Philip, zise el, acceptând uşurat subiectul. Şi-a încălcat cuvântul faţă de mine, şi trebuie să existe consecinţe.

— De ce nu l-aţi târât pe Philip după dumneavoastră?

Pentru că nu voise să petreacă o zi – darămite o săptămână – cu Philip. Alungă acest gând.

— Asta nu ar rezolva nimic. S-ar bosumfla şi s-ar încrunta, apoi ar reveni la mese.

— Faţă de acum, când l-aţi lăsat să joace fără cea mai mică interferenţă, zise ea serios. Înţeleg logica.

Ducele mai luă o gură de coniac. Logica aceasta avea din ce în ce mai puţin sens pentru el. Purta ceva pe sub halat?

— Dacă nu voiaţi să participaţi, ar fi trebuit să plecaţi, în loc să vă grăbiţi să-i luaţi apărarea.

Ea oftă.

— Da, chiar ar fi trebuit să fac asta. Dar, după cum aţi spus, am fost sedusă de lăcomie. Perspectiva de a câştiga cinci mii de lire dintr-o lovitură a fost prea tentantă ca să-i rezist.

El îşi înclină paharul într-un salut batjocoritor.

— Un păcat mortal.

Ea scoase un sunet trist prin care era de acord.

— Atunci, Philip este un mincinos?

Jack o privi rece şi nu spuse nimic

— Exagerez întrebând asta? Incredibil, părea amuzată. Aţi spus că şi-a încălcat cuvântul faţă de dumneavoastră de a nu mai juca. Să ştiţi că îl văd mereu. Cel mai adesea, la Vega, dar uneori şi în saloanele de întâlniri. Dacă aveţi impresia că-şi pierde toţi banii în faţa

mea, sunteţi, din păcate, prost informat.

— N-am avut niciodată impresia asta. Jack se gândi la cecul pe care-l scrisese pentru Sir Leslie Bagwell şi-şi termină coniacul. Dacă tot aţi deschis subiectul, cât de rău l-aţi jumulit de bani?

Ea îl ţintui cu privirea. Jack îşi dădu seama că o privea şi se ridică. Se duse să mai toarne coniac pentru că un pahar nu era clar de ajuns. Din impuls, turnă un pahar de vin de Xeres şi i-l aduse doamnei Campbell.

— Mulţumesc, zise ea surprinsă.

Gustă vinul, şi genele ei fluturară de încântare. Bău din nou, şi buzele îi străluciră ude de la vin.

Jack rămase privind ţintă. Doamne, buzele ei! Se aşeză la loc, cu ochii la ea. Era aproape vrăjit de tot ce făcea. Când ea îşi deschise din nou ochii, el se forţă să-şi mute privirea de la glezna ei goală, de la părul ei strălucitor şi mai ales de la gura ei.

— Cel mult câteva sute de lire, zise ea, răspunzând tardiv la întrebarea lui. Îşi înclină capul şi se uită spre el. Nu toţi banii ăştia odată, şi din când în când mai pierd în faţa lui.

— Dar bănuiesc că nu des.

Lumina focului pâlpâi pe chipul ei, oferindu-i un aer meditativ. Jack încercă să nu observe că degetele ei goale ieşeau de sub tivul halatului său. Se descălţase de papucii simpli, care cu siguranţă aparţineau doamnei Gibbon. Era o imagine complet diferită de cea pe care el dorea să o aibă despre ea – drept o impostoare vicleană care îşi seducea victimele şi le ruina. Putea fi un teatru elaborat să încerce să-l convingă de inocenţa ei, dar, dacă era aşa, era cel mai bun teatru văzut de Jack vreodată.

— Nu calculează niciodată probabilităţile, zise ea după un moment. Mereu ridică mizele, chiar şi când nu ar trebui. Şi apoi… Ei bine, nu am cum să o spun altfel. Are un noroc îngrozitor.

— Spre deosebire de dumneavoastră, murmură Jack.

Zâmbetul ei era strâmb.

— Norocul lui nu este deloc ca al meu.

În vorbele ei era un subînţeles pe care el nu-l putea intui.

— Atunci, asta înseamnă că nu are nici minte, dacă insistă să joace nesăbuit, fără măcar poleiala norocului.

— El insistă pentru că nu îi este teamă să piardă. Îşi sprijini bărbia pe genunchi şi zâmbi la expresia lui. Bănuiesc că ăsta-i meritul dumneavoastră.

— Nu ca regulă generală.

— Ultima redută este aproape mereu demnă de încredere, zise ea, neperturbată de răspunsul lui scurt. Mai ales dacă ştii că va fi mereu acolo când ai nevoie. Jocurile de noroc sunt despre risc, ştiţi, şi garanţiile sunt rare.

Ştia şi el toate astea. Când era mai tânăr, înainte de a deveni duce, şi lui Jack îi plăcuseră pariurile. Niciodată zaruri, rareori cărţi; pariurile lui fuseseră mai personale. Îl putea întrece pe colegul său Stuart Drake într-o cursă de şarete din Londra până în Greenwich? Da, putea, şi câştiga şi douăzeci de guinee făcând asta. Putea să bage în traistă mai multe păsări decât celălalt domn cu care era la vânătoare? Da, putea, pentru încă zece lire. Putea să obţină un dans cu cea mai drăguţă fată în orice salon de întâlniri prin care treceau, fără să-şi spună titlul – ceea ce, după cum insinuase o dată Aiden Montgomery, era, oare, trişat? Da, putea, şi să uşureze buzunarele tuturor prietenilor cu încă un pumn de guinee.

Dar apoi devenise moştenitor, şi dintr-odată astfel de acţiuni frivole erau sub demnitatea lui – nu că ar mai fi avut timp pentru ele oricum. Tatăl său se aşteptase să trăiască până la nouăzeci de ani, nu să se înece la un pic sub cincizeci. Jack se aşteptase să îşi trăiască viaţa fără responsabilitatea unui moştenitor, nu să moştenească toate responsabilităţile înainte de a împlini treizeci de ani. Pariurile pe cursele cu şarete deveniseră un lucru desuet, aproape copilăresc.

— Asta vă atrage? întrebă el în schimb. Riscul?

Ea râse, deşi nu prea amuzată.

— Oh, nu. Eu prefer să o văd ca pe şansa de a câştiga, decât ca pe riscul de a pierde.

Normal. Jack îşi luă din nou ochii de la degetele ei goale.

— Aţi vorbit ca o adevărată escroacă.

— Ceea ce dumneavoastră mă şi consideraţi, încă un zâmbet strâmb.

— Nu sunteţi? rosti el tărăgănat. Frecventaţi o sală de jocuri şi uşuraţi în mod constant oamenii precum fratele meu de sume mari de bani. Aţi recunoscut că aţi fost dornică să mă uşuraţi de cinci mii de lire.

— Dumneavoastră aţi propus pariul, zise ea fără remuşcări. Aş vrea foarte mult să ştiu de ce.

Lovit cu propriul artificiu, Jack îşi bău coniacul şi contemplă paharul gol. Două erau suficiente. Orice peste, şi mintea lui – şi aşa amorţită în seara asta – l-ar putea părăsi de tot şi ar putea să-l conducă spre ceva iremediabil stupid. Degetele ei goale îl chinuiau.

— Doar un instrument util, murmură el.

— Ca să mă despărţiţi de Philip? îl luă peste picior. Dacă-i aşa, a fost complet inutil. V-am spus deja că nu doream să joc hazard cu el. Mi-a întrerupt seara şi m-a manipulat să joc. Ştiu foarte bine că trebuie să fiu precaută cu Philip.

El o privi caustic. Nu păruse deloc precaută la Vega, trimiţând bezele zarurilor din mana lui Philip.

— Ştiu, insistă ea. În ciuda a ceea ce aţi putea crede, nu vreau să sărăcesc pe nimeni şi nu-mi place să-mi văd prietenii cum ajung în ruină. Îl consider un prieten, dar, în ultima vreme, a devenit un pic cam arogant. Dacă m-aţi fi tras pur şi simplu deoparte şi mi-aţi fi cerut ajutorul în a-l îndepărtă de mesele de joc, v-aş fi ajutat cu plăcere. Pe buzele ei trecu umbra unui zâmbet maliţios, şi stomacul lui Jack se strânse involuntar. Chiar pentru mult mai puţin de cinci mii de lire.

Se juca cu el.

— Philip vrea mai mult decât o prietenie cu dumneavoastră, răspunse el, plătindu-i pentru împunsătură.

Chipul ei îngheţă pentru o clipă. Dar nu era surprinsă;

ştia că Philip o dorea. Nu-şi putea da seama dacă ea era mulţumită sau nu de acest lucru. Jack îşi dădu seama că se pricepea foarte bine la a-şi ascunde sentimentele şi emoţiile.

Dar apoi, într-o secundă, redeveni o domnişoară naivă de societate. Cu ochii mari şi un zâmbet afectat pe buze.

— Da? zise ea pe un ton întrebător. Sfinte Cerule! N-am găsit niciodată un domn care să aibă sentimente mai calde faţă de mine decât fratele dumneavoastră. Îi aruncă o privire plină de speranţă. Este îndrăgostit nebuneşte? Ar trebui să mă pregătesc pentru o cerere în căsătorie? Vom fi cumnaţi în curând, Excelenţă?

Doamne, nu! Jack abia rămase pe loc la gândul că această femeie i-ar putea fi cumnată. L-ar zăpăci pe Philip, şi el... ar ajunge repede în mormânt privind-o împreună cu fratele său.

— Aţi fi o nebună să acceptaţi dacă v-ar cere. Nu are o avere şi-şi iroseşte veniturile la mesele de hazard.

Ea râse veselă. Jack îi zâmbi fără să se poată abţine.

— Faţa dumneavoastră! Chiar m-aţi crezut? Ea clătină din cap, încă zâmbind. Normal că nu l-aş accepta niciodată pe Philip, pentru căsătorie sau pentru orice alt fel de complicaţie. Ar fi un soţ îngrozitor, şi eu...

— Da? insistă el când ea se opri. Îşi linse buzele.

— Ştiu că este cu mult peste statutul meu, termină ea uşor. Fratele ducelui de Ware! Nu aş visa niciodată să ţintesc la un domn aşa eligibil.

Nu asta voise să spună. Jack se aplecă să-şi pună paharul jos şi folosi oportunitatea ca să se foiască în scaun pentru a o vedea mai bine.

— Unele femei ar profita de şansa de a pune mâna pe un bărbat bun de însurat.

— Da? Ea zâmbi simplu şi ridică din umeri. Bănuiesc că nu sunt ca majoritatea femeilor.

Da... dar de ce nu? Ce anume la ea îl provoca şi-l ademenea, chiar când ştia că trebuia să fie neîncrezător şi critic? Trebuia să-şi facă ordine în gânduri în legătură cu ea:

— Văd *asta,* zise el pe un ton egal. Jucaţi şi

recunoaşteţi deschis că vă place să câştigaţi, dar apoi spuneţi că nu vreţi să sărăciţi pe nimeni. Unui adevărat jucător nu i-ar păsa. Asta mă face să cred că jucaţi un alt fel de joc. Când am sugerat că s-ar putea ca Philip să vrea mai mult decât doar compania dumneavoastră însă, aţi depus un mare efort nu doar să negaţi asta, ci şi să vă bateţi joc de idee. Prea mare efort, după părerea mea – nu a fost un gând nou pentru dumneavoastră. Poate că nu umblaţi prin saloanele de jocuri ale Londrei în căutarea unui protector bogat şi vi se pare ofensator sau înjositor, dar nici nu aţi fost indignată când am spus-o. Ştiţi că vrea să se culce cu dumneavoastră, şi oricine v-ar fi privit cum flirtaţi cu el în seara asta ar fi zis că-l încurajaţi. V-aţi gândit la cum ar fi ca amant sau chiar ca soţ, şi totuşi pretindeţi că l-aţi respinge în ambele ipostaze. Asta mă face să bănuiesc că chiar jucaţi pentru mai mult decât câteva guinee la masa de hazard, dar Philip nu este o ţintă suficient de grasă pentru dumneavoastră. Îşi înclină capul într-o parte. Greşesc?

Pe durata discursului lui, ea rămăsese dreaptă, revenind cu picioarele pe podea. Acum, se uita la el, cu buzele deschise şi ochii întunecaţi.

— V-aţi gândit destul de mult la asta, nu?

— Nu prea mult, răspunse el. Nu am auzit de dumneavoastră înainte de seara asta. Nu-şi putea împiedica privirea să se fixeze asupra halatului ei. Se deschisese un pic, dezvăluind un pic din pieptul ei ademenitor. Sângele lui se înfierbântă, în ciuda eforturilor lui de a se linişti. Dar vă recunosc genul.

Pentru o clipă, chiar crezu că o descumpănise. Ochii ei fulgerau, şi respira neregulat, dar îşi reveni şi de data asta.

— Normal că aţi crede asta. De data asta, zâmbetul ei era forţat. Noapte bună, Excelenţă!

Se ridică şi făcu o reverenţă perfectă, iar halatul de catifea se deschise şi mai mult. Acum, putea să vadă umbra dintre sânii ei.

Gura i se uscă. Nimic. Nu purta nimic pe dedesubt. Doamna Campbell dădu tivul halatului la o parte din calea ei într-o manieră regală – picioarele ei erau goale până –,

sus încălţă papucii şi ieşi din încăpere fără să-l mai privească.

Şi, deşi Jack bănuia că o nimerise cu ultima lui remarcă, nu se putea gândi decât la picioarele ei goale.

Capitolul 7

A doua zi dimineaţă, Jack stătea la fereastra din încăperea unde se lua micul dejun, cu o ceaşcă de cafea în mână, privind cum ploaia continua să cadă peste grădină.

Wilson îl informase că în Chiswick plouase cu întreruperi în cea mai mare parte a săptămânii. Închis în casa lui din Londra, Jack nu-şi dăduse seama de asta. Ieşea din când în când, dar, de obicei, venea lumea la el, înclinându-se şi mereu cerând ceva. Dacă vremea era bună, călărea dimineaţa, dar abia acum îşi dădea seama că nu o mai făcuse de câteva zile. Probabil din cauza ploii.

Dacă nu ar fi fost problema cu Philip, ar fi fost acum în casa lui din apropiere de St. James’s Place, frunzărind ziarele la micul dejun, înainte de a reveni în biroul lui să se ocupe de o serie interminabilă de petiţii, facturi, rapoarte, solicitări şi cereri din toată Anglia. Până la ora asta, în anticamera lui se aflau deja trei sau patru oameni ale căror afaceri erau aşa importante pentru ei, încât nu le încredinţau poştei. Mama lui şi-ar face apariţia la un moment dat, de obicei ca să-i ofere vreun indiciu despre ce voia sau pentru a-i reproşa în vreun fel când credea că făcuse ceva diferit de cum ar fi făcut tatăl lui. Rareori, unul dintre vechii lui camarazi ar putea veni în vizită, dar trecuse aşa mult timp de când Jack ieşise cu ei, că majoritatea nu-l mai deranjau. Înainte să-şi dea seama, avea să fie ora cinei, şi apoi evenimente de seară pe care nu le putea evita.

Dar astăzi nu se întâmpla nimic din toate astea. Fără să ştie de venirea lui, Wilson nu făcuse aranjamentele ca ziarele de la Londra să fie trimise aici, şi Percy, secretarul său, era încă în oraş. Tatăl lui îl avertizase să nu aibă

niciodată prea multă încredere într-un angajat, dar poate că venise timpul să vadă ce putea face Percy pe cont propriu. De fapt, Percy şi ducesa nici nu ştiau sigur unde se afla până nu le trimitea vorbă. Era ca şi cum s-ar fi întors la universitate, chiulind de la cursuri ca să facă ceva – orice altceva – mai interesant, chiar dacă acel lucru se întâmpla să fie nimic. Jack ridică ceaşca şi bău din cafea, savurându-i aroma.

Uşa se deschise în spatele lui.

— Excelenţă, zise Wilson.

— Da?

— Oamenii au revenit cu trăsura. Osia este crăpată, şi va fi nevoie de câteva zile pentru reparaţie.

Asta nu era o surpriză.

— Şi drumurile? întrebă el, ştiind deja răspunsul.

— Impracticabile, domnule. A fost nevoie de şase oameni şi patru cai pentru a elibera trăsura şi a o aduce la Alwyn.

— Înţeleg. Spune-le să facă ce trebuie pentru a repara osia. Caii cu care am venit sunt bine?

— Unul din ei a luat o piatră, Excelenţă, dar grăjdarul se ocupă de el.

Jack încuviinţă din cap.

— Asta-i tot, Wilson.

— Prea bine, domnule.

Uşa se închise uşor în urma majordomului.

Casa Alwyn se afla într-un parc amenajat. Mai existau şi alte trăsuri aici, dar numai pentru distanţe scurte. Cu drumurile impracticabile şi vizitiul care nu putea mâna, era blocat în Chiswick.

Sau, mai degrabă, *erau* blocaţi.

Ca la un semn, uşa se deschise din nou. Chiar înainte de a vorbi, Jack ştiu că era doamna Campbell. Nu doar că aerul păru să vibreze subtil, dar îi văzu reflexia în geamul din faţa lui.

— Bună dimineaţa.

Observă că ea nu i se mai adresase şi cu titlul. În purtarea ei nu se simţea respect. Jack se obişnuise cu

ambele moduri de comportare în ultimii şapte ani; chiar înainte de moartea tatălui său, când el avusese titlul de conte de Lindsay şi fusese tratat ca atare. Femeia asta însă îl trata ca şi cum ei doi ar fi fost egali.

De fapt, îl trata ca şi cum el i-ar fi fost inferior. Era un lucru deopotrivă curios şi enervant.

— Bună dimineaţa, doamnă Campbell.

Se întoarse şi o privi cum traversează încăperea spre bufetul lateral. Mergea ca o dansatoare, cu graţie şi uşurinţă. Săltă capacul de pe câteva mâncăruri, intenţionând clar să se servească singură, şi Jack făcu un semn către valetul care stătea de pază la bufet. Servitorul ieşi din încăpere fără un cuvânt, lăsându-i singuri.

— Văd că v-au găsit ceva de îmbrăcat, zise el.

Ea alese nişte pâine prăjită şi o brioşă, adăugă un ou, apoi îşi aduse farfuria la masă şi se aşeză.

— Da. Acest costum la modă i-a aparţinut unei servitoare care a plecat destul de în grabă, primăvara trecută. Doamna Gibbon şi-a cerut scuze pentru el, dar este curat, uscat şi mi se potriveşte destul de bine. Nu prea sunt în poziţia de a refuza un lucru care satisface aceste cerinţe. Trecu lin cu palma peste corsajul simplu de un albastru-închis. Uniformă, bănuiesc?

El îşi mută privirea de la mâna ei, care se afla încă foarte aproape de despicătura dintre sânii ei. Era rochia unei servitoare, dar nu-şi pusese obişnuita batistă pe care servitoarele o purtau la corsaj, şi, drept rezultat, sânii ei erau perfect vizibili.

— Da.

— Frumoase haine pentru o uniformă.

— Da? El ridică din umeri. Nu eu le-am ales.

— Ah. Întinse gem pe pâinea prăjită. O treabă mult prea banală pentru un duce.

— Da.

Nu avea sens să se certe pe tema asta.

În vreme ce mânca, se uită la el. Stătea la capătul celălalt al mesei, şi lumina de la ferestre – atâta câtă era – îi cădea pe chip.

— L-am văzut pe Wilson, majordomul dumneavoastră, pe coridor. A spus că au recuperat trăsura de pe drum.

— Aşa este. Jack reveni la locul lui şi luă cafetiera. Din păcate, osia este ruptă. Va fi nevoie de câteva zile pentru a o repara.

Ea se opri o clipă din mestecat, cu ochii mari. Privirea îi alunecă spre ferestre, observând ploaia care cădea pe geamuri. Îşi termină îmbucătura de pâine prăjită, se şterse delicat la gură şi apoi îl privi.

— Suntem blocaţi aici?

— O descriere cam sinistră. Drumurile sunt impracticabile, şi ar fi o călătorie îngrozitoare înapoi spre Londra în căruţa pentru ponei sau în trăsurica din grajduri.

Ea nu spuse nimic pentru o vreme. El ridică privirea şi o văzu că-l privea, cu o cută subţire de nedumerire între sprâncene. Chiar avea cei mai frumoşi ochi, cristalini, inteligenţi şi direcţi. Şi chiar acum se uita la el ca şi cum ar fi fost un idiot. Asta îl irită, nu era el de vină pentru acea vreme.

— Contează? zise el, îmboldind-o. Aţi pariat o săptămână.

Cuţitul ei se lovi de farfurie.

— Nenorocitul ală de pariu! Dumneavoastră l-aţi propus. Asta intenţionaţi?

Jack deschise gura să-i răspundă, dar apoi îşi dădu seama că nu avea un răspuns.

— Ca să fiu perfect onest, mă aşteptam să pierd.

Ea depărtă buzele, uimită.

— Ei bine, eu mă aşteptam să câştig.

Zâmbi fără să vrea.

— Să ne fie amândurora învăţătură de minte.

Ea scoase un sunet ironic, aproape pufnind, îl apoi îşi dădu ochii peste cap.

— Ţinând cont că nici unul din noi nu a vrut asta, să înfruntăm natura şi să încercăm să ne întoarcem la Londra? Va atenua daunele pentru amândoi.

„N-am spus niciodată că nu am vrut pariul.” Jack se foi pe scaun.

— Nu. Ar fi o nebunie, şi aproape cu siguranţă am eşua.

Ciuda străbătu chipul lui Sophie. Ea sări în picioare şi se duse la bufet să-şi ia o ceaşcă de ceai. Când reveni, afişa o expresie de hotărâre plăcută.

— Atunci, ce facem, din moment ce suntem izolaţi aici?

Şi, în acel moment, Jack îşi dădu seama că era complet lipsit de ocupaţie pentru prima dată de ani de zile. În mod normal, vizitele sale la casa Alwyn erau planificate, măcar cu câteva zile înainte; secretarul său şi agentul imobiliar veneau cu el, împreună cu valul de treburi ce-l urmărea. Chiar şi aici, în sanctuarul lui privat, de obicei, era destul de ocupat pe parcursul zilei.

Dar toate erau acum în Londra, şi, chiar dacă treburile aveau să-l prindă din urmă, azi nu avea nicio responsabilitate. Se lăsă pe spate, încercând să se obişnuiască acum cu această noutate.

— Habar n-am, murmură el, aproape uimit.

Doamna Campbell clătină din cap.

— Asta-i cea mai groaznică răpire. Mă aşteptam la mai mult de la un duce.

— Oh? Ce anume, mai exact?

Se gândi o clipă, cât bău din ceai.

— Ei bine, aveţi o temniţă? Când el clătină din cap, ea adăugă: O cameră de tortură?

— Vai, zise el sec, amuzat în ciuda voinţei sale.

Ea oftă.

— Vedeţi că am dreptate. M-aţi luat din Londra şi m-aţi dus într-o casă frumoasă, plină de servitori, inclusiv o bucătăreasă care valorează de două ori cât o plătiţi, oricare ar fi suma. Ridică brioşa în semn demonstrativ. Dacă asta este pedeapsă pentru dumneavoastră, chiar aş vrea foarte mult să văd cum vă imaginaţi plăcerea.

„Şi eu aş vrea foarte mult să vă arăt ce înseamnă plăcere”. Jack îşi muşcă limba ca să ţină sub tăcere trădătorul gând.

— Este o casă frumoasă – preferata mea, de fapt. Dar

este destul de nouă, şi mă îndoiesc că există maşinării medievale prin pod.

— Casa preferată. Arcui dintr-o sprânceană. Chipul ei era minunat de expresiv; îşi putea da seama din acea expresie că râdea de el, deşi tonul era politicos şi serios. Aveţi aşa multe, că le clasificaţi după preferinţe?

— Este suficient să ai două ca să le clasifici după preferinţe, sublinie el.

— Aveţi doar două?

— Nu. Se gândi o secundă. Cinci.

Acum, ambele sprâncene se ridicară.

— Cinci case. Sfinte Cerule! Cum puteţi să alegeţi dintre atât de multe?

— Destul de uşor. Asta-i cea mai mică şi mai confortabilă.

O spusese ca să o împungă, deşi era probabil adevărat.

— Înţeleg. Ochii ei analizară încăperea. Şi cum, mă rog, le-aţi descrie pe celelalte?

— Expuse curentului, zise el. Reci. Întunecoase, în mare parte. Se întoarse spre ferestre şi oftă văzând norii gri şi ceaţa. În zilele însorite, camera asta este luminoasă şi veselă.

— Va trebui să vă cred pe cuvânt astăzi. Îşi termină ceaiul şi împinse scaunul în spate. Păi, cred că am să explorez casă, ca să văd de ce este favorita dumneavoastră. Din moment ce niciunul din noi nu are nimic mai important de făcut, adăugă ea când el se întoarse să se uite la ea.

Era probabil cel mai sigur lucru de făcut. Şi, în mod ciudat, îl atrăgea. Îi plăcea casă, şi totuşi trecuseră aproape două luni de când o putuse vizita.

— Aş fi încântat să v-o arăt.

*

Sophie stătuse trează până târziu în noapte, încercând să se gândească la o cale de a ieşi din situaţia

aceasta delicată.

Trebuia neapărat să se întoarcă în Londra cât mai curând. Absenţa ei doar ar confirma cele mai nebuneşti zvonuri, şi cu siguranţă apăruseră zvonuri, ca urmare a demonstraţiei publice pe care o dăduseră ea şi ducele. Ducele pretinsese că nu avea planuri cu ea, dar tratase cu un dispreţ încăpăţânat promisiunea ei de a-l evita pe Philip. Asta era îngrijorător. Sophie învăţase să trăiască de pe urma farmecului personal şi a abilităţii de a fi convingătoare, şi acum, mai mult ca niciodată, trebuia să-l convingă pe duce să vadă punctul ei de vedere.

Dar el pur şi simplu rezista la toate încercările ei de a purta o discuţie raţională cu el, privind-o cu ochii aceia de un albastru-gri rece şi afişând un zâmbet slab, subliniind cea mai mică greşeală din raţionamentul ei. Omul acela era exasperant. Nu avea de ales, şi trebuia să continue să încerce; aici, el era stăpânul, şi singura cale înapoi spre oraş era printr-un ordin al lui.

Exploratul casei i-ar putea permite să descopere mai multe despre el. Era diferit de oricine altcineva cunoscut de ea: rezervat, rece şi un duce al naibii. Încercase să ignore ultima parte, care doar îi amintea de cât de lipsită de putere era în comparaţie cu el, dar nu avea cum să ignore diferenţa de statut dintre ei.

O conduse prin holul oficial de la intrare, pe care-l văzuse la lumina lămpii când soliseră. Ferestrele permiteau lumini cenuşii să pătrundă, dar chiar şi intrarea era magnifică. Pereţii de culoarea oului de măcăleandru păreau că strălucesc precum anticamera raiului când apune soarele, iar podelele fuseseră şlefuite până căpătaseră un luciu frumos. Ochii îi căzură pe portretul unei doamne într-o rochie bogat brodată, atârnat deasupra uşii pe care o deschise ducele. Chipul femeii era senin, cu un aer aproape regal. Un câine mic stătea la picioarele ei, ţinând cu dinţii capătul care atârna al şalului ei. În spatele ei erau dealurile şi o clădire – care cel mai probabil era însăşi casa Alwyn.

— Cine este? întrebă Sophie fără să se gândească.

Ducele se opri şi privi în sus.

— Străbunica mea. Casa a fost construită pentru ea, şi ea a supravegheat aranjarea grădinilor.

— Oh, murmură ea impresionată. Cred că străbunicul tău a iubit-o foarte mult.

— Dimpotrivă, zise el. Cred că nu se suportau. A construit casa asta şi a exilat-o aici.

Tulburată, Sophie îşi luă privirea de la portret.

— Oh!

Ware îşi prinse mâinile la spate şi-şi contemplă strămoaşa.

— Am înţeles că a fost mult mai fericită aici. A lăsat-o să facă ce voia cu casa, atât timp cât rămânea aici.

— Încântător, fu singurul lucru pe care îl putu rosti.

Părea ceva ce bunicul ei, Lord Makepeace, ar face. Ducele îi aruncă o privire dificil de citit, apoi întinse o mână, indicând că ea ar trebui să intre.

Trecură în altă încăpere.

— Salonul albastru, zise el, deşi nu era necesar.

Covorul era de un albastru luxuriant, ţesut cu viţă-de-vie şi flori în spirale interminabile. Lemnăria era din mahon lustruit, cu accente aurii, la fel şi mobila, care era capitonată în acelaşi albastru-închis de Damasc care acoperea pereţii. Ferestrele înalte dădeau spre o grădină, care acum era îmbibată de ploaie, dar cu terasamente şi aranjată splendid. Sophie se plimbă lent prin încăpere, examinând tablourile, toate peisaje pastorale.

— Uitaţi-vă în sus, zise ducele când ea îşi termina circuitul.

Ascultătoare, ea înălţă capul – şi exclamă uimită.

Tavanul era casetat în forme ortogonale şi pătrate din lemn închis la culoare. Asta era ceva obişnuit. Sculpturile îl scoteau în evidenţă, întregul tavan părea viu, de parcă o întreagă pădure fusese surprinsă în nucul lustruit. Tot felul de creaturi priveau din fiecare colţ: cerbi şi dulăi, păsări şi până şi creaturi mitologice.

— Ce frumos! şopti ea, întinzându-şi gâtul să vadă cât de mult putea în vreme ce dădea iarăşi o tură camerei. Este incredibil! Cât de mult trebuie să fi durat să sculpteze toate

astea!!

— Când eram copii, eu şi fratele meu stăteam întins pe spate şi încercam să realizăm diferite animate, râse ducele.

Ea râse neîncrezătoare, în vreme ce ochii ei descopereau o nevăstuică mică, o pisică grasă şi chiar un exotic elefant.

— Nu mă surprinde!

Ocoli canapeaua, cu ochii încă în sus, şi se împiedică de franjurile covorului.

Înaintând cu pas iute, ducele se întinse spre ea. Sophie ţipă consternată, aşteptându-se să se lovească de podea, dar fu prinsă de el. Îl prinsese instinctiv de mânecă, şi acum mâinile lor erau amestecate. Pentru o secundă, nu se mişcă niciunul din ei, şi apoi ducele o aşeză pe picioare fără un cuvânt. Ea făcu un pas înapoi, murmurând nişte scuze. Inima îi bătea repede – din cauza iminentei căderi şi apoi datorită felului în care îi simţise braţele în jurul ei. Nu-şi dăduse seama de faptul că era aşa aproape de el, şi acum îi venea greu să-l privească în ochi.

Ceea ce era stupid. Făcuse ceea ce orice domn ar fi făcut. Sophie trase aer în piept ca să se îmbărbăteze şi-şi zise să nu fie o fraieră.

— Care este preferatul dumneavoastră?

El se uita la ea, şi Sophie clipi la întrebare. Îşi prinse mâinile la spate şi-şi reluă obişnuita poziţie rigidă.

— Poftim?

— Creatura preferată? zise ea. De pe tavan.

El se uită la tavan de parcă nu înţelegea ce întrebase ea.

— Ah – sfinxul. Deasupra şemineului, adăugă el când ea ridică imediat ochii. Cred că era chipul bunicului meu.

Da, iată-l. Atentă la paşi de data asta, se apropie.

— Ce inteligent!

— Mereu am crezut asta, zise el gânditor. Am crezut că străbunicul a cerut să fie sculptat chipul – şi pe cele ale tuturor copiilor ei – pe tavan, pentru că ea aproape că nu i-a văzut cât au trăit.

— Nu i-a văzut! exclamă ea. De ce nu?

— El şi fraţii lui erau trimişi la şcoală imediat cum aveau vârsta potrivită, iar el era rareori pe aici. Surorile erau trimise la alte familii cu relaţii sau să termine şcoala. Una a murit, dar celelalte două şi-au făcut debutul şi s-au măritat când au împlinit optsprezece ani.

În tonul lui nu era altceva decât calm şi contemplare, dar Sophie simţi cum peste încăpere se lasă o umbră. Dintr-odată, camera asta frumoasă se transformă în consolarea unei mame suferinde.

— Câţi copii? întrebă ea blând.

— Şase. Fiicelor le era permis să locuiască cu ea până împlineau doisprezece ani.

— Asta-i îngrozitor, izbucni ea. Cine i-ar nega unei mame dreptul la propriii copii?

El oftă.

— Acelaşi gen de om care şi-ar exila soţia şi ar vizitat-o o dată pe an, cu scopul de a mai face un copil.

Bunicul ei îi reveni iar în minte lui Sophie. Îşi renegase fiul, tatăl lui Sophie, şi apoi pe ea o exilase la doamna Upton când rămăsese orfană. Că ea era recunoscătoare pentru asta nu schimba faptul că el voise să scape de ea. Gura i se strânse într-o linie sumbră, apoi, conştientă, îşi relaxă muşchii.

— Sper că următoarea încăpere este mai plăcută, zise ea uşor. Altfel, o să încep să mă întreb de ce vă place casa asta.

— O găsiţi morbidă? Ducele o privise, dar acum îşi înclinase capul ca să studieze din nou tavanul. Aşa se făceau lucrurile.

— Oh? Se uită la el. Şi dumneavoastră aţi fost trimis la şcoală? Şi Philip?

— Desigur, confirmă el. Deşi tatăl meu nu a încercat niciodată să ne despartă de mama noastră.

— Părinţii dumneavoastră au fost buni şi afectuoşi?

De data asta, el ezită. Chipul păru a-i fi străbătut de o umbră, şi nu răspunse. Se îndreptă spre uşa de la capătul îndepărtat al încăperii şi o aşteptă acolo. Sophie îşi reaminti

că nu era treaba ei şi merse după el.

— Salonul de muzică, zise el, deschizând uşa.

Îţi dădeai seama după pianul dintr-o parte şi harpa, acoperită de cearşafuri, de partea cealaltă. Dar Sophie era oricum încremenită de frumuseţea încăperii. Trei părţi ale sălii erau cu ferestre înalte „oferind o privelişte spectaculoasă spre parcul din faţa casei. Pereţii erau îmbrăcaţi într-un galben pal, cu draperii lungi din mătase cu flori care se asortau cu tapiţeria scaunelor, şi, când se uită în jos, observă covorul, care fusese ţesut special pentru această încăpere, în model era o partitură muzicală şi din loc în loc erau harpe şi lire fanteziste. Cineva care iubise muzica decorase încăperea aceasta.

Dar cel mai încântător lucru era pianul. Era cel mai splendid pian pe care-l văzuse ea de ani de zile, genul la care ar fi interpretat un maestru. Deschise respectuos capacul. Pe plăcuţă scria John Broadwood and Sons, despre care tatăl ei credea că făceau cele mai bune piane din lume.

— Cântaţi?

Atinse o clapă. Părea un pic dezacordată.

— Nu.

— Dar cu vocea?

Mai atinse o clapă, nefiind sigură de ce insista.

— Nu prea bine.

Ea ridică privirea, surprinsă.

— Deloc? Credeam că toţi domnii învaţă muzica.

În loc să-i răspundă, o întrebă:

— Cântaţi?

— Da. Dar acesta-i dezacordat. Închise capacul peste clape. Ce păcat să existe un asemenea instrument minunat într-o casă unde nu cânta nimeni la el. Directoarea şcolii mele insista ca toate fetele să înveţe să cânte măcar la un instrument. Se uită prin cameră. Era frumoasă, dar nu vie. La pian nu se putea cânta, harpa era acoperită, şi totul era în perfectă ordine. Încăperea fusese decorată de cineva care iubea muzica, dar muzica plecase de aici. Înţeleg că nu petreceţi mult timp aici.

— Din moment ce nu cânt, zise ducele, nu.

Ce risipă să ai o încăpere aşa frumoasă şi să nu o foloseşti. Dacă asta ar fi fost casa familiei ei, ar fi fost cea mai folosită încăpere. Tatăl ei ar fi cântat la pian, în vreme ce mama ei ar fi cântat arii şi lieduri. Îşi imagină pentru o clipă familia ei – înainte de boala care o distrusese adunată în camera aceasta încântătoare. Tatăl la pian, mama ei cântând în faţa ferestrelor, Sophie întorcând paginile partiturii pentru tatăl ei…

Clipi ca să înlăture imaginea a ceva ce nu avea să existe niciodată. Se duse la ferestre, întorcând spatele pianului. De aici, se putea vedea intrarea cu coloane a casei, şi mai intimidantă la lumina zilei decât fusese în întunericul nopţii. Sophie o studie, dându-şi seama de cât de mult merseseră prin ploaie. Dincolo de aleea cu pietriş şi de iarba tunsă, copacii printre care-şi târâseră picioarele păreau foarte îndepărtaţi. Lui Sophie i se păru că putea vedea şi porţile grele de fier. Era o privelişte frumoasă asupra parcului, dar o făcu cumva să se simtă singură. Totul era minunat de perfect, dar prea nemişcat, prea îndepărtat.

Precum ducele, acum, că se gândea la asta. Se întoarse.

— Care este camera dumneavoastră preferată?

— Biblioteca, unde am vorbit aseară.

— Mergem acolo?

Dacă voia să afle lucruri despre el, era mai bine să viziteze încăperile în care chiar petrecea timp.

Încuviinţând din cap, el o conduse înapoi prin salonul albastru, apoi trecură pe lângă galerie. Ferestrele înalte şi înguste nu lăsau să pătrundă prea multă lumină, şi camera era slab luminată.

— Aici, nu-s multe lucruri interesante.

Paşii ei încetiniră la un tablou mic înrămat care-i atrase privirea.

— Ăsta-i Philip, zise ea surprinsă, privind la o schiţă în creion de pe peretele apropiat. Când era mai mic.

— Da. Ducele se opri lângă ea. Eu l-am desenat.

Ea clipi surprinsă. Băiatul din portret era, fără dubiu, Philip, cu câţiva ani mai tânăr, cu păr mai lung şi cu un zâmbet mai inocent. Părea vesel, stând pe o creangă. Copacul abia se vedea în jurul lui, dar Sophie îl vedea căţărându-se în copac, ca să-şi atârne picioarele goale deasupra unui lac sau a unui heleşteu în vreme ce pescuia sau azvârlea cu pietre în apă.

— Pare atât de fără griji şi fericit.

Ducele o privi lung, măsurând-o.

— A fost cu mult timp în urmă.

— Şi acum, nu mai este? Sophie studia schiţa. Era desenată cu afecţiune. Philip râdea la fratele lui în timp ce acesta desena. Probabil aţi fost apropiaţi pe când eraţi băieţi.

Ducele trase adânc aer în piept.

— Da. Semănam foarte mult când eram copii. Petreceam ore întregi lângă lac. Era principala noastră evadare de la lecţii.

Dar ca bărbaţi erau foarte diferiţi. Curiozitatea lui Sophie o îndemna să continue cu întrebările. De ce intervenise distanţa între ei şi când?

— Am crezut că aţi fost la scoală.

— Desigur, răspunse el. Dar erau lecţii şi între trimestre. Tata a insistat.

— Oh? Asta era interesant – şi spunea ceva despre el. Ce fel de lecţii?

— Administrarea recoltelor. Contabilitate. Arhitectură – când tata a vrut să construiască o baie comunală. Făcu o grimasă. Lecţii foarte plictisitoare.

— Cred că Philip le detesta, zise ea râzând.

Gura lui zvâcni pentru o clipă.

— Philip a fost scutit de mare parte dintre ele.

Ah, alea erau lecţiile pentru moştenitor. Sophie rămase cu privirea la schiţă, întrebându-se dacă Philip se ducea la lac cât fratele său mai mare era reţinut să înveţe despre administrarea recoltelor.

— Trebuie să fi fost şi el obligat să facă diverse.

— Un pic de contabilitate. Amândoi am învăţat să

gospodărim casa Alwyn. Când eram aici, mama umplea casa cu oaspeţi, şi ni se cerea să participăm la toate evenimentele pe care le organiza. Provincia o plictiseşte, şi i se pare prea linişte în acest loc. Făcu o pauză. Tatălui meu îi plăcea aici.

— De asta vă place?

El studie portretul lui Philip.

— Îmi place din aceleaşi motive pentru care i-a plăcut şi lui, zise el într-un final.

Era ceva în tonul lui care o avertiza să nu continue discuţia pe acest subiect.

— Este un desen excelent, îi zise ea. Sunteţi chiar talentat.

Expresia lui deveni distantă.

— Mulţumesc, dar a fost realizat în urmă cu mulţi ani.

— Sunt convinsă că nu aţi uitat complet. Îi zâmbi provocator când spuse asta, dar chipul lui nu trădă nimic. Sophie ştia când să se oprească; schimbă subiectul. Mergem mai departe?

Până acum, nu descoperise niciun motiv pentru care el prefera casa asta, doar dacă nu cumva celelalte proprietăţi ale lui erau nişte mausolee. Chiar dacă reşedinţa Alwyn era somptuoasă şi frumoasă, până acum turul o făcuse doar să-i fie dor de casa ei primitoare din Londra. Acolo, avea ceasul de buzunar al tatălui ei şi pieptenele mamei ei, amintiri ale unor vremuri mai fericite, care o făceau să zâmbească.

Ducele doar înclină din cap şi deschise uşa. O conduse prin sufrageria oficială, glorioasă în roşu damasc, cu trei candelabre de cristal şi un tablou enorm cu nunta din Cana.

— Mama mea a extins-o, zise el când Sophie se miră de dimensiunea impresionantă a încăperii într-o casă de ţară. Organiza multe reuniuni.

Pentru că i se părea că această casă frumoasă era plictisitoare şi tăcută. Sophie bănuia că Philip o moştenea pe mama lui; şi el era mereu în căutarea companiei şi a veseliei, în vreme ce ducele părea mai retras.

Îşi reconsideră gândul când ajunseră la bibliotecă. În ciuda ploii şi a zilei întunecate, biblioteca era glorioasă. Încăperea era un oval larg, cu pereţii de un verde crud şi cu tâmplărie albă. Două coloane de marmură la fiecare capăt al încăperii susţineau rafturile pentru cărţi care se întindeau pe ambele laturi rotunde ale ovalului. În seara trecută fusese prea întuneric şi ea fusese prea enervată ca să o vadă cu adevărat, dar astăzi…

— Cât de frumos! izbucni ea. Şi aseară nu am observat nimic.

Ducele se îndreptă spre ferestrele înalte şi privi afară.

— Mă întreb de ce.

— Păi, mă jigneaţi îngrozitor, îi răspunse ea absentă, umblând prin încăpere cu admiraţie. Mă concentram să-mi păstrez calmul.

— Oh? Se sprijini cu un umăr de oblon şi o privi. Ce aţi vrut să spuneţi şi nu aţi făcut-o?

Îl privi uimită. Mulţumită nenumăratelor ferestre de aici, lumina era mai bună. Privirea lui era la fel de clară şi de concentrată ca în seara dinainte, dar cumva mă puţin pătrunzătoare. Duritatea dispreţului dispăruse, şi asta o făcu nefericit de conştientă de cât de atrăgător era.

Nu. Giles Carter era atrăgător, cu maxilarul lui pătrat şi firele albe distinse de la tâmple. Ducele de Ware era magnific. Dacă nu ar fi aterizat în braţele lui în salonul albastru şi nu ar fi simţit ea însăşi că era viu şi real, ar fi crezut că era creaţia de marmură a unui artist, stând acolo în lumina apoasă în hainele lui croite perfect, cu cizmele scumpe şi părul auriu care se vălurea cât să-l facă imperfect.

Şi ea stătea aici în hainele împrumutate de la o servitoare care fusese dată afară. Trase aer în piept şi simţi materialul aspru cum se frecă de pielea ei, amintindu-i că era doar puţin mai sus de o servitoare – o diferenţă insesizabilă pentru un bărbat precum un duce.

— Voiam să vă spun să vă duceţi naibii, zise ea uşor.

Ducele ridică din sprâncene de parcă nimeni pe lume nu-i mai spusese vreodată să se ducă naibii.

— Chiar asta voiaţi să-mi spuneţi?

Sophie râse, reluându-şi turul prin bibliotecă. O vitrină adăpostea o varietate de miniaturi, şi ea se aplecă să le vadă mai bine.

— Cu siguranţă. Cum îndrăzniţi să-mi spuneţi că sunt o jucătoare înrăită şi să susţineţi că ştiţi ce fel de femeie sunt? Nu ştiţi nimic despre mine.

Ware îşi drese vocea.

— Ştiu puţin.

Încă aplecată peste vitrina cu miniaturi, flutură dintr-o mână.

— Ştiţi foarte puţin – în principiu, doar că nu pot rezista unui pariu enorm cu cineva care pare hotărât să piardă în faţa mea.

— Asta este important.

— Da, recunoscu ea, dar nu este dovada întregului meu caracter. Ridică ochii, cu un zâmbet obraznic. Îndrăznesc să spun că acelaşi lucru poate fi spus despre Philip.

— Nu spre lauda lui. Ducele îşi încrucişă braţele. Cum l-aţi cunoscut pe fratele meu?

— La casa Somerset. Sophie savură surpriza lui. Expoziţia Academiei Regale. Sunteţi uimit că particip la un asemenea eveniment?

— Sigur că nu.

— Ba sunteţi. Îşi arcui sprâncenele provocator. Nu vă faceţi griji, nu mă simt ofensată. Am fost deja de acord că nu ştiţi nimic despre mine.

— Mirarea mea a fost legată de faptul că a participat Philip. Recunosc sincer că nu vă cunosc, dar îmi ştiu fratele bine, şi Academia Regală este unul dintre locurile unde nu mi-aş fi imaginat cât pot găsi.

— Oh! Îşi lipi strâns buzele, supărată. Greşeala mea.

El înclină din cap în semn de recunoaştere.

— Nu vă faceţi griji. Nu sunt ofensat. Nu ştiţi nimic despre mine.

Un zâmbet ironic îi străbătu chipul când el îi repetă cuvintele.

— Acum, ştiţi încă unul dintre defectele mele: uneori, judec prea repede.

În mod neaşteptat, el îi zâmbi. Sophie făcu involuntar un pas în spate. Cu chipul luminat de voioşie, ducele de Ware era insuportabil de atrăgător. Îşi imagină că majoritatea femeilor îl găseau atrăgător şi când era foarte sever, dar când zâmbea… Oh, când zâmbea, arăta ca genul de bărbat care ar face-o până şi pe ea să-şi piardă capul.

— Ceva ce avem în comun, doamnă Campbell.

— Într-adevăr? întrebă ea cu veselie, încercând să îndepărteze toate gândurile despre cât de atrăgător era el. Cât de neavantajos pentru amândoi.

— Şi totuşi, este dovada că ne-am putea înţelege mai bine decât pare.

Sophie închise gura la această dojană subtilă, dar clară, în timp ce ducele venea să se aşeze lângă ea. Se uită în vitrină în timp ce ea se uita la el, incapabilă să se abţină. Una era să-l găsească atrăgător, într-o manieră obiectivă, şi cu totul altceva era să simtă zvâcnirea atracţiei.

Mă rog, zvâcnirea era mai mult ca un val care creştea în mod constant. Putea să vadă o şuviţă din părul lui, de un auriu-roşcat, care-i căzuse pe eşarfa de la gât, cârlionţat romantic; mirosea ca un mascul bogat şi curat, cu un iz de cafea. O privi din lateral; astăzi avea ochii de un albastru vioi, şi ceva elementar în adâncul ei păru să se umfle de anticipare – şi, mai rău, de poftă.

— Mă întreb ce altceva mai avem în comun, murmură el.

Sophie se încordă.

— Nimic.

— Nimic, nimic?

Probabil stătea prea aproape de ea; se simţea fierbinte şi fără aer. Făcu un pas în spate ca să-şi limpezească mintea.

— O spuneţi de parcă ştiţi ceva ce eu nu ştiu. Ce credeţi că avem în comun, Excelenţă?

Gura lui zvâcni din nou.

— Hotărârea.

— Folosită pentru scopuri diferite, zise ea tranşant.

— Am acţionat pentru a-mi salva fratele de la ruină.

— În vreme ce eu am acţionat – sau, mai degrabă, m-am certat – ca să mă salvez pe mine de la ruină. Mă iertaţi dacă nu ţin la supravieţuirea lui Philip mai mult decât la a mea.

— Supravieţuire, zise el gânditor. Nu am crezut niciodată că miza era supravieţuirea lui Philip, doar reputaţia şi banii lui. Chiar vă simţiţi în pericol?

Încă se simţea. Era o balanţă foarte delicată între a face ce trebuia să facă pentru a câştiga un venit şi menţinerea respectabilităţii personale.

— Dacă aţi şti ce costuri implică pentru o femeie să-şi piardă reputaţia, probabil nu aţi mai întreba. Dar apoi, ca duce, îndrăznesc să spun că aţi putea face aproape orice şi tot aţi fi bine-venit oriunde.

— Invidiaţi asta? Vă doriţi să fiţi bine venită peste tot?

Era curios, încercând să o descopere. Asta încerca ea cu el şi nu aprecia ca propria ei tactică să fie aplicată pe ea. Sophie mai făcu un pas în spate şi-l mai privi o dată.

— Dacă-i aşa, înseamnă că a funcţionat. Un duce a fost dispus să rişte cinci mii de lire doar împotriva şansei de a câştiga compania mea!

— Într-adevăr. Privirea lui trecu peste ea, iute, dar cercetătoare. Nu era o privire cinică, măsurând-o ca pe o impostoare. Era privirea unui mascul care evalua, şi corpul ei reacţionă la asta, iar ea simţi cum se încălzeşte din cap până în picioare. Poate că nu era singura care simţea atracţia. Acel pariu vă va închide nişte uşi?

Ea râse frivol.

— Le-ar putea deschide pe cele greşite.

— Deci a fost o greşeală.

— Doar pentru că am pierdut, răspunse Sophie, enervată.

El se legănă pe călcâie. Ea savură lovitura şi se întoarse spre rafturi.

— Citiţi? Ce bibliotecă frumoasă!

— În fiecare zi, răspunse el. Deşi rareori ceva aşa

amuzant ca asta.

Ea se uită mai bine la cotorul legat frumos pe care degetele ei îl atingeau. Cărţile de aici probabil valorau o avere. Fiecare era legată în piele.

— Dar vă aparţine.

— Proprietatea este cea mai mică parte din savoare.

— Asta este pierderea dumneavoastră, când ocazia este mereu la îndemână. Alese o carte de pe raft şi o deschise, frunzărind paginile pentru o clipă. „Este o mare satisfacţie să te cerţi cu ea, şi cred că niciodată nu pare mai în avantaj ca atunci când face tot ce poate să mă chinuiască”. Îi aruncă o privire obraznică. Poate ar trebui să citiţi mai mult. Există tare multă înţelepciune în aceste pagini.

Între sprâncenele lui apăru o cută subţire. Întinse o mână, şi Sophie îi dădu binevoitoare cartea. Citi pagina în linişte, apoi zise cu voce tare:

— „Cât de mulţumită îşi arată dispreţul faţă de autoritatea mea”. Îşi înclină capul şi o privi. Văd că pe asta o cunoaşteţi.

— Am văzut piesa, da, spuse ea.

Îşi dădu seama prea târziu că vocea ei tremura şi era moale.

El puse cartea la loc pe raft şi zăbovi cu mâna acolo, chiar lângă capul ei.

— Nu mă îndoiesc.

Şi zâmbi.

Era foarte aproape de ea; cotul lui îi atingea braţul. Ar fi trebuit să se îndepărteze din nou, dar cumva rămase pe loc. Ducele putea să spună că pariul nu era nimic altceva decât o cale de a-l separa pe Philip de ea, dar ea simţea că nu l-ar deranja să se bucure de compania ei într-o manieră mai intimă.

Bărbaţii mai flirtaseră cu ea; unii încercaseră să o seducă. Sophie ştia foarte bine când era trezit interesul unui bărbat. Cândva, cu ani în urmă, cedase urmăririi. Fusese o experienţă îmbătătoare, marcată de pasiunea tinereţii şi de fiorul de a fi aşa grozav. Când i se limpezise

mintea, înţelesese ce riscant era. Amantul ei fusese generos şi amabil, dar, când se despărţise de ea, Sophie răsuflase uşurată că se terminase fără repercusiuni serioase. De atunci, ignorase, evitase şi zădărnicise orice încercare făcută de bărbaţi pentru a o seduce. Era mai sigur dacă era mai puţin excitant.

În seara asta, era profund conştientă de cât de puţin excitant era. În mod normal, nu simţea un interes reciproc, şi era un mic şoc faptul că simţea. Chiar mai rău, o simţise în seara trecută, când el încă era condescendent şi o acuza că încerca să-i sărăcească fratele. Astăzi, el îi zâmbea şi era fermecător, iar Sophie descoperea că putea ignora atracţia faţă de el atâta timp cât nu-l plăcea, dar, când el zâmbea şi-şi cobora garda… Scânteia aceea de umor şi umanitate îl transformase dintr-un duce rece şi arogant într-un bărbat irezistibil de atrăgător. Un bărbat cu care ea era izolată în această frumoasă casă, într-o intimitate perfectă…

Tresări, conştientizând cât de departe îi hoinăreau gândurile. „Idioato”, îşi zise ea. Cel mai rău lucru pe care-l putea face acum era să se lase sedusă de duce, un bărbat pe care nu-l cunoştea şi care o credea o trişoare. Trebuia să pună stop la asta acum, înainte ca vreunul din ei să meargă prea departe.

— Destul cu filosofia plictisitoare. Se uită spre el. Trebuie să învăţaţi să jucaţi, Excelenţă.

Capitolul 8

Jack trimisese un servitor să caute cărţile de joc. Îşi amintea vag că mesele de joc se aflau în bibliotecă atunci când mama lui găzduia petreceri aici, dar trecuseră ani buni de atunci. De la moartea tatălui, el nu avusese niciodată oaspeţi în casa Alwyn.

O privi pe doamna Campbell cum se făcea comodă pe aceeaşi canapea unde-l chinuise în seara precedentă cu degetele ei goale. Astăzi, purta o rochie aruncată de

servitoare, o îmbrăcăminte lipsită de elemente seducătoare, şi totuşi era mai fascinat ca oricând. Cine era femeia asta şi de ce era el incapabil să o împiedice să-l înnebunească? Michaels se întoarse cu un pachet de cărţi, şi ea îi mulţumi cu un zâmbet strălucitor. Stomacul lui Jack se strânse. Voia ca ea să-i zâmbească *lui* aşa.

— Sunteţi expertă la asta, remarcă el în timp ce ea amesteca cărţile cu dexteritatea unui crupier.

În loc să-şi concentreze mintea pe cum dobândise ea nişte abilităţi aşa scandaloase, el doar se întrebă cum ar simţi degetele ei agile pe pielea lui.

Sophie zâmbi modest în timp ce împărţea cărţile.

— Fiecare femeie are nişte talente ascunse, Excelentă.

Un val de gânduri periculoase se învolbură în creierul lui Jack. Ce fel de talente avea ea, vru el să întrebe. Se foi pe scaun.

— Şi secrete?

— La fel de multe câte au bărbaţii, bănuiesc. Puse pachetul jos şi făcu un semn spre cărţile din faţa lui. Aţi jucat loo?

— Da.

— Loo nelimitat? întrebă ea cu un zâmbet sclipitor.

Loo nelimitat putea ruina un om într-o singură noapte.

— Deja căutaţi următoarea victimă pe care să o sărăciţi?

Flutură din gene la el în timp ce-şi lua cărţile. El ştia deja că acesta era un gest de avertisment, cu o invitaţie.

— Mă cunoaşteţi prea bine, domnule.

Nu o cunoştea, deloc chiar, îşi dădu el seama – dar curiozitatea lui creştea în salturi şi fără limite.

— Nu avem suficienţi jucători pentru loo.

Ea îl privi serioasă peste cărţile ei. Le ţinea în faţa chipului dinadins, se gândi el

— Nici bani nu avem. Este o lecţie, Excelenţă, ca să preveniţi viitoare pierderi semnificative.

El zâmbi şi îşi ridică într-un final cărţile.

— Pas.

— Poftim? Ea îşi coborî cărţile şi clipi la el. Dacă zicea pas, i se termina rolul în joc. Nu. Nu puteţi zice pas. Asta strică jocul.

— Asta îmi şi păstrează averea. Zâmbi larg văzând expresia ei, fermecător de confuză. Vedeţi cât de uşor a fost? Nu am pierdut nimic.

— Şi nici nu aţi câştigat nimic!

Jack puse cărţile înapoi pe masă.

— Nu am nevoie să câştig ceva. Dumneavoastră de ce aveţi nevoie de asta?

— Pentru senzaţiile oferite, zise ea după o ezitare abia perceptibilă. Înţeleg că poate conceptul vă este străin, dar vi-l recomand.

— Câştigul? Se lăsă pe spate în scaun. Am câştigat aseară.

Obrajii ei se colorară în roz.

— O ocazie pe care sunt sigură că o regretaţi profund.

Jack o studie pentru o clipă.

— Nu, zise el lent. Nu cred.

Sophie ridică privirea spre el, precaută şi vigilentă.

— Am eşuat îngrozitor dacă victoria de aseară v-a oferit cea mai mică satisfacţie.

Îi oferise mult mai mult de un pic de satisfacţie.

— Mi-am atins obiectivul imediat.

Ochii ei fulgerară, şi-şi aruncă jos cărţile.

— Philip! Jur, cineva ar putea crede că vă este fiu, având în vedere eforturile disperate pe care le faceţi de dragul lui.

Jack se gândi la ce ar fi făcut tatăl său în locul lui. Fostul duce fusese un om decent. Dacă ar fi fost în viaţă, Philip ar fi fost acum aici, fără îndoială, făcând penitenţă şi fiind pedepsit, supunându-se de bună voie la orice fel de pedeapsă ar fi decretat ducele. Jack îşi imaginã fratele scoţând bălegarul din grajduri sau ajutând la aratul unui câmp dintr-una dintre fermele chiriaşilor de pe Kirkwood.

Desigur, dacă tatăl lor ar fi fost în viaţă, Philip nu ar fi alunecat spre un comportament aşa depravat. Ducele fusese un om răbdător, destul de tolerant pe parcursul

adolescenţei lor, dar numai până la un anumit punct. Voia ca fiii lui să fie bărbaţi puternici şi onorabili, şi ar fi împiedicat jucatul lui Philip înainte să-l ruineze – ceva ce Jack eşuase să facă.

— Philip nu are un asemenea respect pentru mine.

Ea îi întâlni privirea pentru o clipă, apoi adună cărţile.

— Poate că ar trebui să începem cu ceva mai simplu. Împărţi din nou cărţile, aruncând două în faţa lui. Douăzeci şi unu.

— Ce voi câştiga? întrebă el blând.

— Nu pe mine, răspunse ea iute.

Jack zâmbi din nou.

— Cum ar fi… Făcu o pauză, gândindu-se. Muzică.

Ea tresări.

— Poftim?

— Un cântec la pian.

— Este îngrozitor de dezacordat, protestă ea.

El făcu un gest de nepăsare. Văzuse cum ochii ei devoraseră instrumentul. Muzica însemna ceva pentru ea. Chiar şi protestul ei vibra de dor. Nu spuse nimic, doar aşteptă.

Privirea ei căzu pe cărţi. Le rearanjă în mână.

— Urechile dumneavoastră vor regreta, îl avertiza ea într-un final, dar, dacă insistaţi, fie.

— Accept riscul.

— Atunci, ar fi bine să fiţi atent şi să câştigaţi.

Jucară timp de o oră. Jack fusese de acord cu jocul doar ca să poată afla mai multe despre ea, dar se trezi atras în joc. Ştia deja cum se joacă douăzeci şi unu; jucase cu ani în urmă, omorându-şi timpul când era obligat de mama lui să participe la baluri. Pe vremea aceea, fusese destul de expert la joc, şi, chiar după atâţia ani de nejucat, intră într-un ritm de joc rezonabil. În câteva minute însă, îşi dădu seama că doamna Campbell era mult mai bună decât îşi imaginase el. Zâmbea şi vorbea cu uşurinţă, chiar cu aceeaşi impertinenţă cu care o făcea de obicei, dar ochii ei observau fiecare joc. Degetele ei atingeau cărţile într-un mod senzual. Felul cum îşi înclina capul şi zâmbea când îl

întreba dacă mai voia o carte îi distrăgea atenţia – cu bună ştiinţă, credea el. Şi tehnica ei de joc era stranie. După o vreme, îşi dădu seama că probabil ţinea minte ce cărţi erau jucate, crescându-şi astfel şansele de câştig.

Pe scurt, juca precum o profesionistă.

Se putea asta? Jack încercă să fie atent la joc suficient cât să nu fie umilit chiar şi când întrebările despre femeia din faţa lui înmugureau cu zecile în mintea lui. Asta ar explica faptul că îl bătuse pe Philip, care era – după cum spunea ea – incredibil de nesăbuit când juca. Jack crezuse că fratele lui era în mare parte distras pe sânii ei superbi, dar acum se gândea că fusese mai mult de atât.

Desigur, dacă chiar era aşa abilă precum bărbaţii care trăiau din ce câştigau la mese, de ce nu-l sărăcise încă pe Philip? Cu siguranţă, ar fi putut să o facă. Poate că era datorită unui respect pe care i-l purta fratelui său, dar, după ce se mai gândi, lui Jack îi trecu prin cap că ea voia să câştige, dar niciodată sume prea mari. Asta ar explica groaza ei faţă de acţiunile lui şi acuza ei furioasă că se dădea în spectacol cu ea. Era o obişnuită la Vega, toată lumea o cunoştea şi juca cu ea, dar nu tânjea după atenţie. Să câştige sume imense în fiecare noapte ar fi transformat-o într-o persoană cunoscută.

Asta însă nu explica totul. Jack nu calculase cât pierduse în faţa ei la Vega, dar fusese o sumă substanţială, mai mult decât suficient pentru a-i permite unei văduve un trai confortabil timp de un an. Ea spusese că uneori pierdea, dar Jack era dispus să parieze că de mult mai multe ori câştiga. Chiar şi acum, fără o miză în bani, pe chipul ei se vedea concentrarea. Voia să câştige – mereu.

Datorii? Poate că soţul ei o lăsase săracă. Cine fusese soţul ei, chiar? De ce nu o lăsase cu o situaţie mai bună? Probabil se căsătorise devreme, de era o văduvă aşa tânără. Poate irosea banii şi nu ştia să-i păstreze. Se încruntă un pic la acest gând; cumva, nu se potrivea. Era prea conştientă de tot. Cum era, oare, dacă lăsa complet garda jos?

Neatenţia lui fu cea care-l salvă. Prea ocupat să se

gândească de ce avea ea nevoie de bani şi cum putea să-i ocolească zidurile de apărare ca să afle de ce, refuză încă o carte când, de fapt, voia să o accepte. Zâmbind slab, ea o întoarse în mână… doar ca să clipească evident surprinsă la ea. Şăsarul de treflă o dusese peste douăzeci şi unu, stricându-i mâna.

Jack se uită la propria mână, un paisprezece, şi scoase un strigăt triumfător.

— Cum… întoarse ultimele cărţi rămase din pachet. Toate erau un patru sau mai mici şi ar fi făcut-o să câştige dacă le trăgea. Încropi un zâmbet. Făcuse o greşeală. Foarte bine jucat, domnule.

— Ar fi trebuit să fie mâna dumneavoastră, zise el, simţindu-se mărinimos datorită victoriei lui neaşteptate.

Ea zâmbi în timp ce aduna cărţile.

— Nu, nu! Dacă nu trişăm, orice câştig este corect.

El credea asta. Femeia aceasta juca pentru a câştiga, dar pierdea cu demnitate şi graţie.

— Bănuiesc că ar trebui să mă laud că sunt o profesoară excelentă dacă am fost bătută într-o oră. Vă cânt acum sau mai târziu?

Aşeză cărţile deoparte şi se întoarse spre el, zâmbind relaxată, de parcă ar fi fost vechi prieteni. Jack simţi teribila dorinţă să o sărute. Era îmbrăcată cu o rochie de servitoare şi împărţea cărţile ca un jucător profesionist, dar tot reuşea să strălucească. Nu mai avusese o dimineaţă aşa plăcută de ani de zile, în ciuda întrebărilor care i se adunaseră în minte. Era o enigmă, un mister delicios şi frumos, iar el era şocat de cât de încântătoare o găsea. Ar fi putut petrece cu uşurinţă restul zilei – restul săptămânii – încercând să rezolve puzzle-ul secretelor ei, mai ales cum să o facă să-i zâmbească lui cu adevărat. Se îndoia că i-ar fi ajutat la acest scop dacă o săruta acum.

— Mi-aş vrea melodia acum, zise el. Vă rog.

Parcurseră distanţa înapoi spre camera de muzică. Doamna Campbell încetini la intrare.

— Oh, Doamne!

Jack continuă să meargă. Servitorii fuseseră aici cât ei

jucaseră cărţi în bibliotecă, dezvelind mobila şi ştergând praful. Aveau să roiască prin casă toată ziua, pregătind fiecare cameră. În mod normal, asta se făcea înainte să ajungă el, dar de data asta nu fuseseră înştiinţaţi. Deschise capacul pianului şi aşteptă.

Ea îşi recapătă aplombul, aşezându-se.

— L-au şi acordat? întrebă ea.

— Mă îndoiesc.

Trecu cu degetele peste claviatură cu familiaritate.

— Atunci, acesta s-ar putea să fie un atac îngrozitor asupra urechilor dumneavoastră.

Jack zâmbi larg.

— Urechile mele nu sunt atât de acordate ca ale dumneavoastră, aşa că mă îndoiesc că voi observa diferenţa.

— Aveţi grijă ce vă doriţi, bâigui ea şi începu să cânte.

La început, degetele ei se poticniră de câteva ori, şi greşi câteva note, dar treptat încrederea îi reveni. El se aşeză pe un loc de unde-i putea vedea chipul, care-şi mai pierdu din precauţie în timp ce ea avansa în piesă.

Cu ani în urmă, Jack aflase că cel mai bine era să-ţi mărturiseşti direct slăbiciunile, măcar către tine însuţi. Doamna Campbell se transforma rapid într-o slăbiciune importantă pentru el – nu, mai mult, era complet vrăjit de ea. Voia să afle mai multe despre ea, de la ce o făcea să râdă la cum arăta fără haine. Ştia că oricare din cele două dorinţe, darămite amândouă, ar fi condus spre probleme.

Dar, pentru Dumnezeu, în acest moment nu-i păsa.

Cântă prima piesă, ceva ce el bănui că putea fi Mozart. Absorbit să o privească, Jack nu spuse nimic când ea termină. În loc să se ridice însă, ea rămase unde se afla. Expresia i se schimbă, devenind aproape melancolică. Un zâmbet mic îi curbă buzele când cântă câteva note, şi apoi începu să cânte din nou.

El îşi dădu seama că muzica asta însemna ceva pentru ea. Prima piesă o cântase mai mult cu sufletul decât tehnic, dar aceasta o impresiona. Se legăna pe muzică şi uneori îşi pleca un pic capul, şi notele se opreau. Putea să

jure că Sophie asculta un acompaniament pe care doar ea îl putea auzi.

— Nu cunosc bucata asta, zise el când ultima notă dispăru într-o tăcere dintr-odată melancolică.

— Era preferata mamei mele, zise ea blând, cu ochii umbriţi şi concentraţi pe ceva de departe.

— Aţi învăţat-o pentru ea?

Ea nu îi răspunse. Îşi trecu degetele peste claviatură cu respect, atât de uşor, că nu scoaseră niciun sunet.

— Este un instrument frumos, Excelentă, zise ea într-un final. Ar trebui să-l acordaţi cum se cuvine.

Ea se cutremură uşor, şi el îşi dădu seama un pic şocat că era pe cale să izbucnească în lacrimi.

La dracu'! Normal – se referise la mama ei la timpul trecut. Jack ştia cum era să pierzi un părinte iubit, şi ea fusese şi mai tânără decât fusese el când murise tatăl lui.

— Îmi pare foarte rău, zise el încet. Că aţi pierdut-o.

Fără să se uite la el, ea închise încet capacul peste clape şi se ridică de pe banchetă.

— Mă scuzaţi, domnule, simt nevoia să mă odihnesc.

Făcu din nou reverenţa aceea ciudat de înfloratăşi de graţioasă şi apoi ieşi. Jack o urmă, condus de vaga dorinţă de a o consola, dar se abţinu, pentru că el fusese cel care o întristase. Ea nu se uită deloc în urmă şi, când ajunse în capătul scărilor, o luă la fugă. Jack se opri instantaneu şi ascultă ecoul paşilor pe holul de deasupra lui, simţindu-se ca un cretin.

Capitolul 9

Sophie îl evită pe duce până la ora cinei. Până atunci, reuşi să-şi controleze emoţiile şi hotărî să nu mai cânte. Nu ştia ce o făcuse să cânte *The Soldier tir'd* din *Artaxerxes* a lui Arne. Fusese bucata preferată a mamei ei şi cea care-i adusese modesta faimă în Europa. Era probabil din cauza pianului, un instrument cu adevărat frumos chiar dacă avea

câteva note dezacordate. Cât i-ar fi plăcut tatălui ei să cânte la pian şi cum mama ei ar fi adorat să cânte în acea cameră splendidă de muzică, cu acustica minunată!

Dar nu ar fi trebuit să cedeze în faţa acelor amintiri şi gânduri. Dacă părinţii ei ar fi acum aici, ar fi şocaţi să vadă în ce se băgase. Mereu îşi spusese că ar fi înţeles de ce făcuse ea alegerile pe care le făcuse în viaţă, dar asta – situaţia delicată – era o nebunie şi nu ar fi trebuit să se întâmple; dacă era ar fi fost capabilă să-şi controleze temperamentul. Şi singura cale să se salveze era să-şi păstreze mintea ascuţită.

Când coborî scările, doamna Gibbon o aştepta.

— Excelenţa Sa este afară, îi zise ea lui Sophie.

Ea clipi.

— Poftim, în ploaie?

Menajera zâmbi.

— Nu, doamnă, pe verandă.

O conduse prin holul de la intrare, trecură de galerie, printr-o pereche de uşi largi care erau deschise. Cu un mulţumesc şoptit, Sophie ieşi pe o terasă cu dale de piatră, luminată de felinare mari de alamă atârnate de tavanul verandei.

Ploaia se transformase într-o ceaţă deasă. O puteai vedea căzând în fâşii, ca nişte nori care se ondulează spre pământ. Cerul se luminase, ajungând la o nuanţă undeva între auriu şi gri, de parcă norii se subţiaseră sub forţa apusului. Grădina formală vizibilă din salonul albastru se vedea la dreapta, iar în faţă se întindea o peluză tunsă, presărată cu lalele. O alee pietruită şerpuia către lac, abia vizibil la distanţă din cauza copacilor de pe margine.

— O privelişte frumoasă, zise ea către bărbatul care se uita afară.

El se întoarse. Privirea lui se mişcă de la chipul ei în jos până la picioare, făcând-o să simtă din nou acel fior nedorit de conştientizare.

— Da. Se întoarse spre peisaj, iar ea veni lângă el. Lacul este un pârâu îndiguit care înaintează în pădure. Acolo, obişnuiam eu şi Philip să mergem când eram băieţi.

Aveam legate sub pod una sau două bărci şi vâsleam singuri până când nu mai vedeam casă, ca să înotăm şi să pescuim.

— Ce încântător!

— A fost. Ezită. Trebuie să îmi cer scuze pentru mai devreme.

Ştia la ce se referea, dar afişă instinctiv un zâmbet strălucitor.

— Că m-aţi răpit din Londra?

El zâmbi ironic. Nu, ştia că nu-i părea rău pentru asta.

— Pentru mai devreme, când v-am cerut să cântaţi.

— Oh! V-am avertizat că pianul este dezacordat…

Încercă să bagatelizeze întâmplarea, dar el se uită la ea cu compasiune, şi ea tăcu.

— V-a trezit amintiri triste, şi nu asta era intenţia mea. Îmi cer scuze.

Fu nevoită să înghită un nod neaşteptat din gât.

— Nu aveţi de ce. Nu aveaţi de unde să ştiţi. Adevărul este că ar fi trebuit să nu cânt acea bucată. A trecut aşa mult de când am stat la un pian.

— Cred că aţi pierdut-o când eraţi copil, ghici el.

Sophie zâmbi din nou forţat.

— Da. Aveam doisprezece ani.

— Ce tragic! Îmi pare foarte rău, zise el cu o simpatie autentică. Era o persoană care iubea muzica?

Zâmbetul ei deveni autentic.

— Da, zise ea cu căldură. Foarte mult. Când depăşeam măsura sau eram nepoliticoasă, mă certa cântând. Casa noastră era mereu plină de muzică. Aceea era bucata ei preferată, am auzit-o cântând de multe ori… înainte ca mama să-şi piardă vocea ei clară şi înaltă de soprană. Sophie blocă gândul acela. Cred că a fost o dezamăgire cruntă când toată lumea şi-a dat seama că eu nu am voce şi doar un talent modest la pian, oricât de mult am exersat. Şi apoi, la şcoală…

— Nu exista profesor de muzică la şcoală? întrebă ducele când ea se opri, aflată iar în pragul unor amintiri groaznice.

— Ba da. Dar nu era acelaşi lucru, murmură ea.

Nicio lecţie de muzică de la doamna Upton nu putea egală cu a-şi privi mama cântându-i ţarului sau cu a-şi petrece serile aducând bere timpaniştilor din orchestra din Milano. Niciun profesor nu putea să ofere muzicii acelaşi sentiment pe care reuşea tatăl ei, o viaţă şi o emoţie pe care nimeni nu le învăţa la o şcoală de tinere domnişoare. El ar fi putut să stoarcă de la acel pian dezacordat o interpretare care ar fi smuls lacrimi din ochii oricărui ascultător şi nimeni nu ar fi auzit vreo notă greşită.

— Tatăl meu m-a încurajat să desenez, zise ducele. Sophie îl privi uimită, dar privirea lui era fixată pe lacul aflat în depărtare. Şi el desena, deşi era mai mult înclinat spre arhitectură. El desena clădiri, eu – oamenii care trăiau în ele. Ridică o mână şi arătă spre dreapta. Acolo, după colţul casei, se află baia comunală pe care a proiectat-o el.

— Încă desenaţi? întrebă ea blând.

Mâinile lui ajunseră în lateral.

— Nu.

— De ce nu?

O pală de vânt suflă stropi de ploaie spre el. Sophie nu rezistă dorinţei de a-şi întoarce chipul spre ei, inspirând adânc aerul umed. Nu avea să o recunoască niciodată cu voce tare, dar era o seară magnifică. În Londra, s-ar fi strâmbat la ploaie pentru stricăciunile făcute pantofilor ei în plimbarea prin oraş. În seara asta, putea să stea aici şi să savureze peisajul liniştit şi frumos.

Când deschise ochii, ducele se uita la ea de parcă era fascinat. Pe chipul lui se vedea o concentrare intensă, nimic rezervat sau rece. Ochii li se întâlniră pentru o secundă, apoi el îşi întoarse chipul înapoi la ploaie.

— Din aceleaşi motive pentru care v-aţi oprit din cântat, bănuiesc. Timpul şi atenţia mi s-au îndreptat spre alte lucruri.

O vreme, priviră ploaia în tăcere.

— Casa asta a fost evadarea mea mereu, zise ducele după un timp. Chiar şi în copilărie, când aveam lecţii de făcut – existau un lac şi pădurea de explorat când se

terminau lecţiile. Acum, este doar a mea – mamei mele nu-i place, iar Philip preferă altfel de distracţii. Detest să umplu acest singur loc de refugiu cu experienţe neplăcute şi furie. Se întoarse spre ea. Nu ar fi trebuit să vă oblig să veniţi aici. Eram furios pe Philip, dar… ei bine. Acum, nu mai e loc de întors, şi ploaia este dincolo de controlul meu. Îmi puteţi accepta scuzele?

Îi întinse mâna. Ea îşi puse lent mâna în a lui. El nu purta mănuşi, iar ea nu avea.

— Da, Excelenţă.

Un colţ al gurii lui se ridică.

— Putem renunţa la asta? Ware este de ajuns.

— Prea bine, Ware.

Îi oferi un zâmbet de test, dar real. Încă îi ţinea mâna, şi degetele lui se încordară pentru o fracţiune de secundă înainte să-i dea drumul. Sophie îşi ascunse mâna în fustă şi-şi mişcă degetele pentru a şterge căldura pielii lui de pe a ei.

— Mă gândeam să cinăm în camera pentru micul dejun. Sufrageria este…

— Mult prea magnifică pentru o cină obişnuită? termină ea când el ezită.

— Eu căutam un alt cuvânt decât opresivă, răspunse el, cu chipul luminat de unul dintre acele zâmbete autentice.

Ea îi zâmbi la rândul ei, deşi nu voia.

— Prea mare pentru doi oameni?

El râse. Sophie provocase asta, deşi fără intenţie. Avea un râs minunat; era un păcat că nu râdea mai des.

— Mult prea mare.

Îi oferi braţul său. Ea îl acceptă prudentă. Chipeş, atras de ea şi acum devenind fermecător. Trebuia să fie foarte, foarte atentă să evite să se facă de râs.

Capitolul 10

Jack lua micul dejun când Wilson aduse primele veşti proaste, a doua zi dimineaţa.

— Excelenţă, domnul Percy este aici.

Percy ar fi trebuit să muncească sârguincios în vila Ware din Mayfair în acest moment. Percy îşi ştia locul, ceea ce însemna că exista o singură explicaţie pentru prezenţa lui la Alwyn. Jack strânse ziarul – probabil că Wilson trimisese pe cineva călare după ziar în zori – şi se ridică.

— Unde?

— În salonul de dimineaţă, Excelenţă.

Jack privi spre uşă. Doamna Campbell nu apăruse încă. Abia aştepta să o vadă.

— Doamna Campbell s-a trezit deja?

— Cred că da. Doamna Gibbon a găsit nişte haine potrivite pentru o lady, dar a menţionat că vor avea nevoie de ajustări.

Normal; nu avea haine proprii. Jack respiră un pic mai uşor, abia acum dându-şi seama că devenise tot mai tensionat pe măsură ce minutele treceau şi ea nu apărea.

— Prea bine.

Majordomul încuviinţă din cap şi deschise uşa, şi Jack ieşi din încăpere şi se duse să-şi vadă secretarul.

Richard Percy stătea în picioare în salonul de dimineaţă. Era clar că venise călare din oraş, judecând după noroiul de pe cizmele lui şi după hainele ude leoarcă.

— Excelenţă, zise el înclinându-se când apăru Jack. Îmi cer scuze pentru intruziune…

— Dar Excelenţa Sa, mama mea, îşi iese din minţi de îngrijorare, termină Jack pe un toc sec. Asta-i?

— Da, domnule.

Percy se relaxă. Jack ştia că grija mamei lui nu venea din teama faţă de siguranţa lui. De fapt, nici măcar nu era grijă, probabil, ci furie. Din momentul în care el devenise moştenitor, ea îl bătuse la cap că trebuia să fie deasupra reproşurilor morale, financiare şi sociale. Un pariu foarte scandalos şi public cu o femeie la un club de jocuri era fix lucrul care să o indigneze. Iar plecarea bruscă spre casa Alwyn cu aceeaşi femeie îi putea provoca un atac de

paroxism.

Pentru o clipă, se întrebă ce-i spusese Philip mamei lor. Philip nu rezista niciodată să spună o poveste bună, şi scena de la Vega era, fără îndoială, cel mai şocant lucru pe care Jack îl făcuse în ultimii ani. Desigur, să-i spună asta presupunea ca Philip să-i fi mărturisit că el era deja la Vega jucând din nou, încălcând promisiunea făcută pentru ca Jack să-i plătească datoria faţă de Bagwell. Lui Philip nu-i plăceau confesiunile.

Bine. Fără îndoială, acest lucru ar fi fost eclipsat de oroarea ducesei fată de acţiunile lui Jack. Nu fusese niciodată vreun mare secret că ducesa îl prefera pe al doilea fiu, cel care semăna cu ea, în vreme ce Jack – moştenitorul – ar fi putut să fie doar fiul tatălui său.

— O poţi asigura pe Excelenţa Sa că sunt bine şi că mă voi întoarce în oraş când voi dori.

— Va fi o şedere lungă, Excelenţă? Percy dădu înapoi în faţa privirii reci a lui Jack. Întreb doar pentru mine, domnule.

— Nu, zise el tăios. Doar câteva zile.

— Desigur. Percy îşi umezi buzele, apoi scoase o scrisoare pecetluită din buzunarul hainei şi i-o oferi. Excelenţa Sa m-a rugat să vă dau asta.

Jack o luă fără să se uite la ea.

— Wilson a trimis pe cineva să pregătească o cameră. Du-te şi usucă-te. Te poţi întoarce în Londra imediat ce se ocupă de cal. Am încredere că te vei descurca fără mine câteva zile.

Secretarul lui se înclină şi plecă. Jack blestemă cu voce tare în încăperea goală. Scrisoarea mamei lui era precum o nicovală în mâna sa. Ştia ce avea să citească. Din ziua în care moştenise titlul, mantra ei fusese doar despre datorie: trebuie să-şi amintească poziţia de duce şi să-şi adapteze comportamentul pentru a-l onora pe tatăl lui şi pe toţi ducii care fuseseră înainte.

Rupse sigiliul şi o citi pe diagonală. Era exact cum se aştepta, indignată şi consternată, încheind cu o dojană severă cum că îşi compromisese complet rolul de cap al

familiei angajându-se în fix genul de comportament pe care Philip trebuia convins să-l evite. Fratele său, scria ducesa, era umilit şi uimit de această inversare, şi ea lăsa de înţeles că avea să fie imposibil de strunit de acum înainte.

Gura lui Jack se schimonosi la acest atac. Philip era deja imposibil de strunit – şi asta nu avea deloc de-a face cu acţiunile lui Jack.

Mai rău însă era ultimul paragraf.

Nu doar că a fost şocant că ai făcut aşa ceva, dar m-ai lăsat descoperită în faţa unei situaţii extrem de jenante. Contam pe tine să mă însoţeşti la balul Benthams în seara asta. Bănuiesc din absenţa ta că ai uitat şi m-ai lăsat să trimit scuzele mele la un moment neiertat de târziu. Lady Stowe şi fiica ei vor participa, şi amândouă contau pe compania ta. Nu m-am gândit că le vei abandona aşa nepăsător; *tatăl tău nu ar fi mulţumit...*

„Asta e nedrept”, gândi Jack iritat. Familia Stowe fusese apropiată de familia lui de zeci de ani. Fostul conte fusese bunul prieten al tatălui său, şi Lady Stowe şi mama lui Jack erau inseparabile. Era tragic şi ironic faptul că acelaşi accident cu barca luase atât viaţa contelui, după o săptămână de bolit, cât şi pe a ducelui. Pe patul de moarte, tatăl lui îi ceruse lui Jack să aibă grijă de Lady Stowe şi de tânăra ei fiică, Lucinda, şi Jack îi promisese că avea să facă asta. În cei şapte ani scurşi de atunci, făcuse totul pentru ele în momentul în care i se ceruse. Nu le abandonase niciodată.

Era adevărat că uitase despre acest bal. În mod normal, s-ar fi dus dacă Lady Stowe şi fiica ei participau. Lucinda îşi făcea debutul în acest sezon, şi Jack ştia că tatăl lui s-ar fi aşteptat ca el să facă tot ce putea pentru a se asigura că fata avea succes printre aristocraţi. Ultima dată când o văzuse, imediat după Crăciun, ea recunoscuse că avea emoţii în privinţa asta.

Dar mama lui nu se gândea la nervii Lucindei; încerca să-l facă să se simtă ruşinat şi să vină fuga înapoi în

Londra, ceva ce el nu intenţiona să facă. Nu doar că nu era obişnuit să fie obligat şi ruşinat, dar încă nu ştia ce să facă cu doamna Campbell – pe care o găsea periculos de tulburătoare, cu mult peste orice bal.

Băgă scrisoarea în buzunar şi reveni lent spre salonul pentru micul dejun. În scrisoare, era o notă rebelă de ameninţare pe care nu o putea ignora. Normal că Philip avea să găsească o cale de a-l scoate pe el vinovat, deviind vina şi reproşurile de la el. Atâta timp cât ducesa credea că Philip era mai degrabă o victimă decât un ticălos, ea avea să continue să-i dea bani, în loc să-l încurajeze să îşi schimbe comportamentul. Poate că Jack ar trebui să îi arate registrele contabile, pentru ca mama lui să vadă exact cât plătise el recent pentru datoriile lui Philip; era sigur că Philip nu-i spusese. Tatăl lui crezuse că nu era treaba femeii să vadă registrele contabile – în afară de cheltuielile casei, de care se ocupa ea, dar şi acelea trebuiau supuse aprobării soţului. Fostul duce îşi tratase soţia şi fiul mai tânăr cu o indulgenţă care-i absolvise de orice responsabilitate pentru consecinţele acţiunilor lor. Toate astea căzuseră pe umerii lui Jack, şi aşteptările ca el să continue să procedeze exact cum făcuse tatăl lui începeau să-l obosească.

Când el reveni în salonul pentru micul dejun, doamna Campbell stătea la masă, mâncând. Astăzi, purta o rochie simplă de un verde-închis. Se întrebă de unde o luase şi apoi îşi reaminti că nu ar trebui să se gândească la hainele ei, atât timp cât primea ceva decent. Rochia asta, din păcate, avea un decolteu mai înalt decât rochia de servitoare din ziua anterioară.

— Bună dimineaţa, zise ea cu un zâmbet când el intră.

— Bună dimineaţa! Îşi relua locul la masă. Trebuia cumva să nu-i permită lui Percy să o vadă. Percy fusese secretarul tatălui său înainte de a fi al lui, şi uneori Jack bănuia că loialitatea lui era mai mult pentru ducat decât pentru duce, indiferent de cine era ducele. Percy nu era orb, şi, dacă raporta că Jack fugise la casa Alwyn cu o

femeie frumoasă, asta avea să o alarmeze pe ducesă. Jack nu se deranjă să se gândească de ce-i păsa. Aţi vrea să explorăm podul astăzi?

Ea îl privi uimită, şi Jack îşi dădu seama de cât de ciudată păruse întrebarea.

— Aţi întrebat despre temniţe şi camere de tortură, iar Alwyn nu are niciuna din cele două. Podul ar fi cel mai apropiat lucru pe care vi-l pot oferi. Ploaia continuă, ceea ce înseamnă că suntem blocaţi în casă. Mă chinuiesc cu orice ca să treacă timpul.

Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet viclean, care lui i se păru de-a dreptul fermecător.

— Când îl prezentaţi aşa atrăgător, cum aş putea rata ocazia?

Terminară micul dejun, şi Jack îi spuse lui Wilson să aducă nişte lămpi. Îi şopti majordomului său şi că nimic nu ar trebui să-l împiedice pe Percy din a se întoarce la Londra cât mai curând posibil. Apoi se îndreptă spre aripa de est cu doamna Campbell alături de el, inexplicabil de dornic să exploreze podul întunecos şi sufocant.

— Ce fel de lucruri vom găsi acolo? întrebă ea când el deschise uşa care ducea la scările spre pod.

Un val de aer cald îl lovi în faţă în timp ce se gândea la acea întrebare.

— Adevărul este că nu sunt sigur. Au trecut zeci de ani de când am urcat ultima oară.

Ea îşi adună fustele şi-l urmă în sus pe scări.

— Altă ispravă cu Philip?

Jack zâmbi larg, privind în urmă. Din acest unghi, putea să se uite în corsajul ei, şi aproape se împiedică şi scăpă lampa.

— Ei… nu, zise el încercând să-şi amintească întrebarea. Philip s-a pierdut o dată şi s-a speriat aşa tare, că a refuzat să mai urce.

Ea se uită în sus, cu buzele deschise de surpriză.

— Nu!

Gura lui se uscă. Poate că asta era o dee groaznică. Acum, nu se putea gândi decât la a fi singur cu ea pe

întuneric. Nu mai părea supărată pe el, şi trecuse o eternitate de când el găsise o femeie atât de tentantă…

— După aceea, a devenit ascunzătoarea mea, zise el, încă distras de gura ei şi de curbele dolofane ale sânilor ei. Fără mame, fraţi mai mici şi orice fel de lecţii.

— Ce aţi descoperit aici?

Rămase fără aer, respirând mai greu decât de obicei, când ajunse în capătul scărilor. Jack privi pe ascuns cum îi urcau şi îi coborau sânii, forţând legăturile monotonei rochii verzi.

— Mobilă veche, în mare parte, zise el. „Canapele şi divane unde puteai seduce o femeie”, gândi el. Şi armuri ciudate.

— Oh, Doamne!

Păşi în pod Acoperişul înalt al mansardei se arcuia în sus, invizibil în întuneric. Ploaia cădea pe ardezia de deasupra capetelor lor, nu cu putere, d constant. Mulţumită cerului plumburiu, în pod nu era decât o căldură confortabilă.

— Înţeleg la ce vă referiţi! ghici el.

— Hmm?

Când îşi ridică faţa spre tavanul înalt, ar fi putut să fie Fecioara, pictată cu veneraţie de un artist adorator. Pielea ei strălucea precum aurul în lumina lămpii lui.

— Ce ascunzătoare perfectă! zâmbi larg. Nimeni nu te-ar găsi aici. Şi, după cum aţi zis, e plin de mobilă. Cu o lanternă, nişte biscuiţi şi o carte bună, cine nu ar vrea să se ascundă aici într-o zi singuratică?

Jack se gândi la decantoarele de coniac, nu la cărţi, pe care le aducea aici să se bucure de ele în secret. Exista posibilitatea ca sticlele să mai fie pe aici, unde le ascunsese cu grijă pe vremea când era un băiat. Se gândi şi la a face cum spusese ea, ascunzându-se aici toată ziua cu ea.

— Err… da. Cine nu ar vrea?

Ridică lampa şi înaintă în podul tăcut.

Rătăciră fără grabă. Ca restul casei Alwyn, podul era ordonat, cu mobila aranjată frumos şi depozitată pe camere. Doamna Campbell descoperi o colivie de păsări

ornată, şi Jack fu surprins să-şi amintească de papagalul bunicii lui.

— Avea un cioc al naibii, zise el cu o grimasă.

Ea râse.

— Zid că v-aţi băgat degetele printre zăbrelele coliviei.

— De ce aţi crede aşa ceva? Studie colivia aurie, încă atârnând de suportul său. Îmi aduc aminte că era mai mare de atât. Papagalul era enorm.

— Nu e de mirare că ciupea, şopti ea. Orice creatură închisă într-o cuşcă prea mică se va repezi la cei care au închis-o.

— Nu eu l-am închis, zise Jack. Mi-a lăsat o cicatrice.

Îşi frecă degetul de arătător, unde era o urmă vagă de la ciupitură.

Ea doar zâmbi.

— Închipuiţi-vă cum se simţea papagalul. Tot în colivie era.

Îi aruncă o privire pătrunzătoare, dar ea deja plecase mai departe, cu expresia liniştită, deja preocupată de un scaun curios. Jack şi-l aminti şi pe acesta – fusese cândva în bibliotecă – şi-i arătă cum puteai întoarce fundul scaunului şi să-l transformi într-o scară. Apoi, merseră mai departe în pod până când ajunseră la capătul aripii de est şi, când Jack îşi scoase ceasul, fu şocat să vadă că petrecuseră ore întregi scotocind prin praf. Şi, cel mai şocant, ar fi putut să jure că trecuseră doar câteva minute.

— Asta-i la fel de curios cum este casa, zise ea, aşezându-se cu grijă pe marginea unui divan vechi şi uzat, aşezat lângă streaşină. Este istoria familiei dumneavoastră.

— Nu chiar. Jack păşi peste un cufăr şi deschise una dintre ferestrele înalte şi înguste. Rămase înţepenită după ce se deschise câţiva centimetri, dar aerul proaspăt era delicios de răcoros. De acolo, putea să vadă grajdurile şi să se întrebe dacă Percy plecase deja. Ar trebui să mergi la reşedinţa Kirkwood pentru asta. Este în familie dinainte ca Henric Tudor să ia coroana.

— Oho! Ce de istorie trebuie să fie acolo!

Se aplecă spre fereastră, inspirând aerul ploios.

— Datorită nevoii de a păstra totul pentru generaţiile viitoare. Peste vreo sută de ani, podul ăsta se va rupe şi se va prăbuşi sub greutatea istoriei familie.

Ea zâmbi, cu privirea îndreptată spre fereastra acoperită de praf.

— Gândiţi-vă doar cât de fascinant li se va părea strănepoţilor.

— Să citească vechile mele lecţii de latină? Nu prea cred.

Găsise caietele vechi ale lui şi ale lui Philip, tencuite îngrijit într-un birou de care-şi amintea vag că se aflase în camerele lor. Nu înţelegea de ce păstrase cineva aşa ceva.

— Nu ştiu, zise ea visătoare. Vă vor vedea portretul jos, pompos şi regal. S-ar putea să-i mulţumească foarte mult să descopere dovada că aţi fost cândva un băiat cu o caligrafie urâtă care trebuia să scrie verbele din latină mereu şi mereu, aşa cum şi ei vor trebui să o facă.

Jack ignoră partea cu portretul lui pompos. Se sprijini pe un cufăr deosebit de urât opus canapelei pe care se aşezase ea. Acum, nu avea garda ridicată; expresia ei era aproape la fel ca în ziua anterioară când el o întrebase despre mama ei.

— Parcă dumneavoastră aţi fost acel copil.

— Eu? Buzele ei se curbară, şi ea oftă. Nu. Părinţii mei au murit când aveam doisprezece ani. Nu mi-a rămas aproape nimic de la ei. Ezită. Privirea îi era distantă. Tatăl meu a fost renegat de părinţii lui şi eu nu am putut explora niciodată casa familiei lui. Am pierdut totul din tinereţea lui, dar, dacă aş avea şansa să-i citesc vechile lecţii de latină să văd ce desena pe margini, să am pur şi simplu ceva al lui… aş profita de acea ocazie.

— De ce? Când ea clipi nedumerită, Jack îşi dădu seama că formulase întrebarea destul de strident. Îşi moderă vocea. De ce a fost tatăl dumneavoastră renegat?

— Pentru că s-a însurat cu mama mea. Ea îşi ridică bărbia. Nu a regretat asta niciodată.

Jack ridică dintr-o sprânceană. În vocea ei era ceva

asemănător regretului când vorbea despre istoria familiei pe care tatăl ei o pierduse în clipa când fusese renegat.

— Nu a regretat, insistă ea. Tatăl lui voia ca el să se căsătorească cu o fată a cărei familie trăia în apropiere, cineva pe care o ştia de când erau copii. Ar fi fost ca şi cum s-ar fi însurat cu sora lui, obişnuia să zică tata, şi i-ar fi oferit tatălui său…

Se opri şi îşi strânse buzele. Ochii îi sclipiră, şi părea destul de aprigă, în ciuda dârei de praf de pe bărbie şi a pânzelor de păianjen de pe rochia împrumutată.

Jack ghici că nu avea o părere bună despre acel bunic.

— A fost norocos că a fost liber să-şi urmeze inima.

Ea îl privi tăios, dar apoi expresia ei de furie se topi într-una de milă.

— A ales să-şi urmeze inima. A fost nevoie de sacrificii din partea lui, desigur, dar le-a acceptat ca parte a târgului pe care-l făcuse.

— Lăudabil, răspunse Jack. Tatăl ei nu fusese moştenitorul atunci, cel puţin nu pentru o proprietate sau un titlul importante. Nici unui moştenitor nu îi era permis să-şi urmeze inima, decât dacă inima lui îl conducea spre o doamnă de înaltă clasă şi cu avere. Dar de ce a fost mama dumneavoastră aşa inacceptabilă pentru bunicul dumneavoastră?

Ea trase aer în piept ca să răspundă, apoi rămase nemişcată, cu ochii concentraţi pe el, din nou îngrijorată.

— Era franţuzoaică, zise ea pe un ton uşor, pe care el începea să-l înţeleagă drept o tactică de diversiune.

Jack ghici că existaseră mai multe obiecţii faţă de mama ei în afară de faptul că era franţuzoaică, dar renunţă. Pentru moment.

— Nu din Paris, deşi nu ştiu dacă asta ar fi fost de bine sau de rău. Era din Nisa, adăuga doamna Campbell.

— Aş zice că nu conta, ţinând cont de incapacitatea ei de a fi englezoaica din casa de alături.

Ea râse.

— Exact! Şi, cu toată onestitatea, nu cred că ceva i-ar putea fi pe plac bunicului. Ar fi găsit ceva cu care să nu fie

de acord indiferent de femeia cu care s-ar fi însurat tata.

— Genul ăla este?

— Când eram copil, i-am spus Căpcăunul, răspunse ea, făcându-i cu ochiul.

Jack râse chiar când ascundea acel fapt undeva în mintea lui. Spusese că părinţii îi muriseră când avea doisprezece ani, făcuse bunicul ei ceva după moartea lor ca să îi câştige duşmănia ei? Nu ar fi fost ceva nemaiauzit ca un om să alunge un nepot nedorit, mai ales unul dintr-o căsătorie pe care el nu o dorise. Poate că doamna Campbell trebuise să aibă grijă de ea de la o vârstă fragedă. Şi apoi, soţul ei părea să fi fost un individ inutil, lucru care doar o făcuse şi mai independentă. Cine era femeia asta? Jack începea şi se întrebe de ce părea să nu aibă nicio rudă.

— Din moment ce nu aţi putut face cercetări în podul propriei familii, sunt mulţumit să vi-l ofer pe al meu, zise el în schimb, făcând o jumătate de reverenţă. Bunicul dumneavoastră seamănă cu străbunicul meu.

— Cel care şi-a exilat soţia aici? Şterse de praf un loc pe pervaz şi îşi sprijinii cotul de el în vreme ce se aşeza mai confortabil pe divan. Aerul proaspăt îi agita părul de la tâmplă, aproape ca şi cum ar fi fost atins de degetele blânde ale unui amant. De ce a făcut asta?

— Nu cred că ţinea la ea – şi nici ea la el.

O şuviţă de păr i se undui în jurul maxilarului, atingându-i colţul buzei. Jack era fascinat de ea, şi în podul întunecat se simţea complet liber să o privească.

— Te întrebi de ce s-au mai căsătorit.

El zâmbi fără amuzament.

— A fost o căsătorie avantajoasă pentru amândoi. Ducii de Ware nu se căsătoresc pentru chestii neînsemnate precum dragostea.

— Nu? Ea păru realmente surprinsă, înclinându-şi capul pentru a se uita la el. Niciodată?

Jack te gândi la Portia. S-ar fi căsătorit cu ea, la cât de îndrăgostit se credea, şi aş fi fost un dezastru.

— Nu, din câte ştiu eu.

— Şi eu care credeam că un duce bogat şi puternic

poate face ce vrea. Se poate căsători cu cine vrea şi nimeni nu i-ar putea spune ceva. Clătină batjocoritor din cap. În schimb, vi se cere să vă căsătoriţi cu o bucată de pământ sau cu o sumă de bani, în loc de un om.

Gura lui se subţie de iritare.

— Nu este neapărat necesar.

— Oh! Ea îl privi cu ochii mari. Atunci, fiecare generaţie alege să se căsătorească doar din motive financiare.

— Eu nu m-am căsătorit cu nimeni, zise el. După cum se vede.

Ea îşi coborî ochii şi zâmbi. Prea târziu îşi dădu el seama că ea se juca cu el. Oftă şi se uită pe fereastră. Cu colţul ochiului îi putea vedea chipul.

— Mă aştept să am aceeaşi libertate de a mă căsători ca dumneavoastră.

Ea îşi înălţă capul.

— Ce vrea să însemne asta?

Ah, nimerise. Ridică din umeri.

— Sunteţi o văduvă independentă, care poate face ce vrea fără să aibă nevoie de aprobare.

— Cu excepţia momentului când vreau să mă duc acasă, zise ea, privindu-l cu subînţeles. Credeţi că strămoşii dumneavoastră au fost fericiţi că s-au căsătorit din motive dinastice?

— Fericiţi? Habar nu am. Satisfăcuţi? Cred că da. Putem presupune că au găsit… plăcerea în alte locuri.

Ştia că aşa fusese. Strămoşii lui fuseseră diabolic de organizaţi, şi Jack văzuse înregistrările de cadouri pentru amante şi iubite. Bunicul lui ţinuse o casă în Londra special pentru întâlniri, cu instrucţiuni către menajeră să întoarcă salteaua şi să pună aşternuturi proaspete în fiecare zi.

— Părinţii meu s-au iubit foarte mult, zise ea moale. Găseau bucurie unul în celălalt. Poate că nişte căsătorii mai practice ar fi adus mai multă bogăţie sau avere, dar cred că nimic nu le-ar fi egalat fericirea.

— Asta vreţi şi dumneavoastră?

Ea îi întâlni privirea.

— M-aţi crede dacă v-aş spune că da?

— Eu… Se opri, amintindu-şi cum o acuzase că încerca să prindă un soţ bogată. Da, v-aş crede.

Preţ de o clipă, ea nu răspunse. Apoi, un zâmbet îi apăru pe chip, şi tonul ei deveni din nou uşor.

— Ar fi minunat, dar genul ăsta de căsătorie este foarte rară.

Asta nu-i răspunse la întrebare. Nu că ar fi trebuit să-i pese cu cine sau de ce se căsătorea ea, atâta timp cât nu punea ochii pe Philip. Ceea ce îl asigurase deja, în termeni convingători. Dar ce fel de bărbat căuta ea? Jack tuşi, întrebându-se cum naiba ajunsese la această conversaţie.

— Explorăm cealaltă parte a casei cât mai e lumină?

Ea fu în picioare înainte ca el să termine întrebarea.

— Ba bine că nu!

*

Sophie credea că-şi pierdea minţile. Cum naiba ajunsese să discute despre iubire şi căsătorie cu ducele?

Mintea îi juca probabil feste din cauza întunericului şi a atmosferei calde din pod. Sau poate era din cauza deceniilor de istorie de familie din jurul ei, ceva ce ea nu avusese niciodată şi după care tânjea în secret. Gândul de a găsi păpuşa din copilăria mamei ei sau prima carte de muzică a tatălui ei o făcu atipic de sentimentală. Cu siguranţă, asta explica de ce-i spusese lui, dintre toţi oamenii, despre căsătoria romantică, dar clandestină a părinţilor ei. Doar Eliza şi Georgiana ştiau despre asta – şi totuşi, deschisese gura şi-i spusese ducelui de Ware.

Aripa de est a podului nu era la fel de interesantă. Rânduri aranjate de cutii şi lăzi stăteau aliniate de-a lungul pereţilor, şi, când ea reuşi să deschidă curioasă o cutie, descoperi că acolo, sub paie, se aflau bucăţi de metal împachetate în prosoape.

— Armura şi armele unui cavaler! Ridică triumfătoare o bucată, un băţ lung cu un cârlig într-un capăt. Câţi duşmani crezi că au doborât strămoşii tăi cu asta? Arată ca

o suliţă.

Ware părea uluit, şi veni să privească mai de aproape. Inspectă suliţa o clipă, apoi se uită la ea ciudat.

— Este un vătrai vechi. Dacă duşmanii nu cumva încercau să invadeze casa prin şemineu, mă îndoiesc că a lovit pe cineva.

Ea se strâmbă şi puse la loc vătraiul, care, de fapt, ar fi trebuit să fie o suliţă.

— Cât de comun!

El zâmbi

— V-am avertizat.

Asta anihila orice alt interes de a mai deschide cutii. Sophie se uită la cuferele din apropierea lor.

— Ce este asta?

Atinse un ecuson mic argintiu forjat la colţul unuia dintre ele. Ducele aduse lampa şi se apropie ca să vadă. Umărul lui atinse cotul ei, făcând-o să fie străbătută de un fior care-i ajunse direct în degete Ea se retrase, frecând fără să-şi dea seama locul respectiv. S-ar fi retras mai mult, dar nu mai era loc – era blocată cu spatele la cutii şi cu umerii lui largi şi capul lui auriu în faţa ei, cu el aproape în genunchi la picioarele ei. Exact la nivelul perfect ca ea să-şi afunde degetele în valurile dezordonate ale părului lui.

Îngrozită, îşi forţă ochii să se uite fix la tavanul de deasupra lor. Era un bărbat păcătos de frumos. Astăzi, era foarte amabil, făcându-i pe plac în dorinţa ei de a cotrobăi prin mobila veche. Înainte să apuce să le oprească, îi reveniră în minte cuvintele Georgianei despre a face unul dintre domnii întâlniţi la Vega să se îndrăgostească de ea şi nu se putu abţine să nu-şi aducă aminte cum îl cunoscuse pe Ware la Vega.

Îi ţinuse la distanţă pe bărbaţii cu care juca; nu voia să se mărite cu un jucător înrăit. Dar ducele de Ware nu juca deloc. Nici nu era hamalul rece şi plictisitor pe care-l descrisese Philip. Era insuportabil de atrăgător, mai ales când zâmbea, şi era atras de ea. Iar corpul ei se încălzi dintr-odată la ideea de a flirta cu el aici sus, în lumea asta intimă şi întunecată, unde doar ei doi existau…

— Monograma bunicii mele, zise el, făcând-o să tresară. Sub coroniţa ducală este W de la Wilhelmina. Se ridică lângă ea. A fost o călăreaţă formidabilă, remarcă el. Chiar şi când era în vârstă, avea nişte grajduri excelente.

Sophie se chinuia să nu bage de seamă cum braţul lui era chiar lângă al ei şi cum practic ea ar ajunge în braţele lui dacă l-ar face să se întoarcă un pic spre stânga.

— Wilhelmina, zise ea. Ce nume neobişnuit.

— Tatăl ei era un arhiduce prusac. Căsătoria a fost aranjată pentru că străbunicul meu credea că avea să se pună bine cu George al II-lea dacă fiul lui se căsătorea cu o fată din Hanovra.

— Desigur, murmură ea.

El oftă exasperat.

— Da, a fost o căsătorie aranjată pentru avantaje politice. Dar cred că ţineau unul la celălalt, şi bunicul meu nu a exilat-o niciodată nicăieri. De fapt, îi făcea pe plac în multe privinţe. Caii ei erau aduşi din cele mai bune grajduri din Europa.

— O adevărată căsătorie din dragoste, zise ea. Mă simt uşurată să ştiu asta, de dragul lor.

El o privi exasperat.

— Chiar toată lumea trebuie să se căsătorească din dragoste?

— Sigur că nu. Oamenii sunt liberi să se căsătorească pentru suferinţă, pentru bani sau pentru orice alt motiv vor ei.

— Bănuiesc că dumneavoastră ştiţi, zise el. Pentru că aţi fost căsătorită.

Corect – miticul domn Campbell. În timpul lungii ei călătorii cu poştalionul din Bath spre Londra, în urmă cu trei ani, Sophie îşi crease un adevărat trecut, inclusiv un soţ decedat. În mintea ea, domnul Campbell fusese înalt şi slab, un pic bolnăvicios, dar bun, un om erudit pe care-l puteai regreta, dar de care nu îţi era dor. Spunea oamenilor că era scoţian, dar din mamă americancă, pentru a preveni orice întrebări legate de familia lui.

Dar ducele nu trebuia să afle asta.

— Preotul nu te întreabă ce motive ai să te căsătoreşti, zise ea superficial. Atâta timp cât jurămintele sunt făcute cum trebuie, el citeşte slujba.

— Cred că eraţi foarte tânără.

Zâmbetul lui Sophie rămase neclintit.

— Tânără, dar nu naivă.

— Bănuiesc că a fost o căsătorie din dragoste. Chiar şi la lumina lămpii, ochii lui erau extrem de albaştri şi de intenşi. Din moment ce părinţii dumneavoastră au avut o căsătorie aşa fericită.

Ea se întoarse.

— V-am mai spus – acest gen de căsătorie este rar.

Rar şi nu fără consecinţe. Marele ei plan era să găsească un bărbat raţional şi blând, cu un venit suficient. Cineva la care putea să ţină – dar nu cineva de care să se îndrăgostească. Cineva foarte asemănător cu imaginarul domn Campbell. Oricât de mult tânjea Sophie după devotamentul şi adoraţia pe care o împărtăşiseră părinţii ei, nu era sigură că avea forţa să-şi urmeze pasiunea aşa cum făcuseră ei. Putea să renunţe la tot pentru un bărbat, fie şi pentru unul care o iubea? Putea să renunţe la ea pentru a se scotoci de bani ca să plătească măcelarul, proprietarul, doctorul? Părinţii ei se iubiseră profund, dar asta îi costase – şi până la urmă o costase şi pe Sophie.

— Ce este în cuferele astea? îl întrebă ea, ca să-l distragă. Sunt aşa multe.

Privirea ducelui zăbovi asupra ei; ştia că evitase să-i răspundă la întrebare şi, din cine ştie ce motiv, părea dezamăgit. Voia să ştie răspunsul.

— Bănuiesc că haine.

Trase cufărul cu W gravat elaborat la capăt şi desfăcu legăturile.

Înăuntru se aflau un nor de hârtie argintie, apoi straturi de lenjerie moale. Sophie săltă cu blândeţe ambalajul şi apucă rochia care se afla dedesubt. Era un material auriu, bogat brodat cu perle şi cu dantelă.

— Pot? Privi spre duce întrebătoare, şi el încuviinţă din cap. Ridică rochia cu grijă, rămasă fără cuvinte la

măiestria lucrăturii. Încă strălucea şi sclipea, la şase decenii după ce fusese la modă. Este minunată, şopti ea. Incredibil de frumoasă!

Voia să scoată rochia din cufăr şi să o ridice în lumină. Tânjea după o oglindă, pentru a o ţine în faţa ei şi a-şi imagina, pentru un scurt moment, că era a ei. Privi spre duce pe sub gene; îşi sprijinise un cot pe cufărul cel mai de sus şi se uita la ea, relaxat, dar atent. Poate că ceea ce voia cu adevărat era să-şi imagineze că într-o astfel de rochie ar fi demnă de atenţia unui duce…

— Poate că există unele beneficii când te căsătoreşti pentru avere şi poziţie, murmură ducele ironic.

Ea îi aruncă o privire plină de reproş.

— Nu am spus niciodată că nu sunt. Doar că nu credea că meritau riscul. Puse cu respect rochia la loc în ambalajul ei, trăgând partea de deasupra. Este un cufăr cu comori, zise ea în timp ce închidea capacul.

— Pare a fi rochia de prezentare la curte. La conacul Kirkwood din Somerset este un portret al ei purtând-o.

Încă un depozit al istoriei familie.

— Probabil arăta ca mireasa lui Apollo.

— Sigur glumiţi. Apollo ar fi un soţ banal pentru ducesa de Ware, zise el cu o expresie serioasă. Sophie clipi, apoi izbucni în râs. Şi ducele făcu la fel, iar pe chipul lui apăru o expresie de familiaritate caldă. Împinse cufărul la loc. Vreţi să deschideţi şi altele?

O parte din ea îşi dorea să vadă ce alte comori erau ascunse aici, dar îşi dădu o şuviţă de păr după ureche şi se strâmbă când degetele i se acoperiră de pânze lipicioase de păianjen.

— Dacă vreunul din cufere nu conţine o fantomă, gata să iasă de la locul ei de odihnă şi să agite lanţurile ca să ne distreze, bănuiesc că nu. Cred că am ridicat destul praf pentru o zi.

Îşi netezi fusta, dându-şi târziu seama de dezavantajele explorării podului. Era murdară toată.

— Vai, încă un lucru de negăsit în Alwyn – fantome, zise el cu o tristeţe batjocoritoare. Sau, dacă sunt pe aici,

cred că sunt foarte tăcute. Îşi înălţă capul. N-am bănuit niciodată că femeile pot fi aşa macabre.

— Păi... Flutură dintr-o mână. Să descoperi haine frumoase este şi mai bine decât să dai de fantome.

El zâmbi larg şi se uită în jur.

— Bănuiesc că aici sunt suficiente haine împachetate să îmbraci toată curtea de la St. James.

Se gândi la propriul dulap modest din Londra – acum, având cu o rochie roşie strălucitoare mai puţin. Doamna Gibbon o adusese înapoi în această dimineaţă, pătată până la genunchi, spunând că nu se mai putea face nimic pentru ea. Rochia verde pe care Sophie o purta astăzi era tot o vechitură de la una dintre servitoare, bănuia ea, şi acum era plină de murdărie. Casa Alwyn avea mai multe haine, de calitate mai bună, decât avea ea.

— Dacă toate sunt la fel de bune ca acea rochie, aş zice că este o crimă să rămână aici împachetate, zise ea. Şi robele cu tiv de hermină ale bunicului dumneavoastră sunt tot aici?

Ducele nu răspunse. În vreme ce o studia, pe chipul lui apăru o expresie foarte ciudată. Se întinse şi îi atinse obrazul, zăbovind o clipă. Sophie nu se putea mişca; abia putea respira. Atingerea degetelor lui pe pielea ei, mângâierea, în felul în care un bărbat ar putea atinge o femeie pe care o iubeşte, aprinseseră iarăşi acel sentiment teribil – atracţia ciudată pe care o simţea faţă de el şi complet nedorita dorinţă ca el să îşi afunde mâinile în părul ei, să o tragă lângă el şi să o posede pe cuferele alea vechi...

El îşi retrase mâna şi pocni din degete.

— Pânze de păianjeni, zise el cu voce adâncă şi aspră.

Chipul ei ardea. Suferea de atacuri de dorinţă, şi el observa cât de murdară era. „Ţicnită, ţicnită, ţicnită”, se certă ea.

— Pericolele explorării! Îşi aranja repede rochia cu ambele mâini. Ar trebui să mă spăl...

Ducele scoase un sunet profund.

— Sunteţi o femeie neobişnuită, doamnă Campbell.

„Mai mult decât îţi imaginezi tu”, gândi tensionată Sophie. Îşi afişă zâmbetul fără griji.

— Aleg să iau asta drept un compliment, Excelenţă.

El ridică ochii spre ea, şi ea se înfierbântă peste tot dându-şi seama că el o privise cum încercase să îşi cureţe praful de pe corsaj.

— Bun, zise el în tăcerea electrizată. Asta mi-a şi fost intenţia.

Şi, cu asta, ridică lampa şi se îndreptă spre uşă, un ea îl urmă cu inima bătând.

Capitolul 11

— Nu ştiu despre dumneavoastră, anunţă doamna Campbell a treia dimineaţă, dar cu siguranţă am să înnebunesc complet dacă nu ies din casa asta.

Jack ridică dintr-o sprânceană.

— În ploaie?

Ea se uită spre ferestre.

— Astăzi parcă-i doar ceaţă. În Rusia ar zice că este o zi frumoasă, nimic care să-i ţină în casă.

— Când aţi fost în Rusia? întrebă el curios.

În loc să răspundă, îşi împinse scaunul şi se ridică.

— Cred că putem începe cu o simplă plimbare în grădină şi apoi, poate, la lac. Aţi spus că există un drum. Veniţi cu mine sau veţi sta toată ziua tolănit pe canapea, în bibliotecă?

Jack îşi împinse şi el scaunul.

— Nu am mai stat tolănit de ani întregi, doamnă.

Zâmbetul ei era triumfător.

— Atunci, să-i cerem lui Wilson nişte umbrele.

Avea dreptate cu ploaia: abia se auzea căzând când ei ieşiră pe verandă. Doamna Campbell trase adânc aer în piept – de uşurare, îşi dădu el seama – şi exclamă:

— Cât de frumos este!

Jack îşi trase gulerul de la manta în jurul gâtului şi se

uită chiorâş la cer. Era mai deschis astăzi. De o nuanţă perlată în loc de ursuzul gri-argintiu de până acum. Poate că acesta era un semn că ploaia se termina.

Wilson apăru cu două umbrele, dar Jack luă doar una. Aruncă majordomului o privire, şi acesta făcu prompt o plecăciune şi se întoarse în casă ţinând a doua umbrelă.

Privind spre grădina udă, doamna Campbell stătea cu spatele la uşă şi nu văzu scena. Jack îşi deschise umbrela şi păşi în faţă.

— Mergem?

Îi oferi braţul.

Sophie îl privi, apoi se uită la braţul lui. Privirea îi rămase fixă pentru o clipă, apoi mâna ei se petrecu pe după braţul lui. Era cea mai uşoară atingere, dar Jack o simţi cum stârni fiecare nerv din corpul lui. Ridică umbrela peste capetele lor şi plecară împreună.

— Cine a conceput grădinile? întrebă ea pe când treceau pe lângă trandafiri, ale căror capete pline de petale erau plecate din cauza ceţii grele.

— Iniţial, străbunica mea. Mărturisesc că nu ştiu prea multe despre grădini. Doamna Gibbon v-ar putea spune toată istoria, fără îndoială.

— Este de mult aici?

El încuviinţă din cap.

— Treizeci de ani şi mai bine – de când o ştiu eu, cel puţin.

— Ce loială, murmură ea.

— Nu toţi găsesc familia mea îngrozitoare.

Ea exclamă indignată:

— N-am zis niciodată asta!

— Aţi spus că străbunicul meu a fost îngrozitor. Aţi făcut remarci de dezaprobare faţă de căsătoria aranjată a bunicilor mei. Aţi spus că fratele meu ar fi un soţ groaznic şi mi-aţi zis că sunt teribil de enervant şi m-aţi acuzat de răpire.

Recitarea acuzaţiilor îl făcu cumva să-şi dorească să zâmbească. Poate că era din cauza expresiei de nedumerire de pe chipul ei.

— Da, reuşi ea să spună, pot presupune că plătiţi nişte salarii foarte mari ca să aveţi servitori aşa loiali.

— Deci cineva ar munci pentru un căpcăun dacă salariile ar fi suficient de mari? întrebă el, prefăcându-se îngândurat.

— Păi, dacă nu te poţi căsători pentru bani, trebuie să munceşti pentru ei. Ea îşi înclină capul şi îl privi obraznic. Oricât de străin îi poate fi acest gând unui duce.

— Aveţi perfectă dreptate, zise el. Eu muncesc fără vreun salariu.

Ea se opri.

— Nu am vrut să…

Îşi strânse buzele, şi Jack se trezi că se holba la ea. Îşi dădu seama chiar că se gândea la cât de uşor i-ar fi fost să se aplece spre ea şi să o sărute, aici în grădină, în timp ce ploaia cădea, şi ea stătea aşa frumoasă şi contrariată, cu gura în forma perfectă pentru un sărut.

— Philip spune că munciţi mult.

Menţiunea fratelui său îl smulse din contemplare. Îţi îndepărtă privirea de la gura ei roz.

— Da. Vai, Philip încă nu şi a manifestat dorinţa de avea grijă să fie plătite salariile servitorilor, sau să fie încasate chiriile, sau alte lucruri plictisitoare pe care eu le fac.

— Eu nu… Se opri. Nu era în intenţia mea să fiu dispreţuitoare, zise ea pe un ton mai blând. Dimpotrivă! Philip este un ticălos iresponsabil, e bun ca tovarăş amuzant, dar nu este un bărbat demn de admirat. Eu voiam doar… Se întoarse din nou, privind spre casă, grădini, peluza plouată. Să te ocupi de salariile servitorilor implică o lume diferită de asta. Când îţi faci griji să ai bani de mâncare, adăpost şi medicamente, atunci, da, munceşti pentru un căpcăun, dacă acesta plăteşte salarii extraordinare.

Scânteia de enervare dispăruse cât vorbise. Jack îşi dădu seama de ceva: fusese săracă. Şi, mai mult, muncise pentru un salariu. Îşi făcuse griji de cât o costau pâinea şi adăpostul.

Nu era greu să pună cap la cap o poveste în care părinţii ei muriseră şi o lăsaseră cu foarte puţin. Bunicul ei – Căpcăunul, cum îi spusese ea – nu-i făcuse bine şi se părea că nici soţul ei. Era ciudat că nu vorbea niciodată despre el. Dar îşi formă imaginea unei femei care încerca să-şi croiască propriul drum într-o lume de necesităţi. Şi trebuia să recunoască faptul că jocurile de noroc erau mai respectabile decât alte metode prin care şi-ar fi putut câştiga existenţa, mai ales când o făcea cu aşa pricepere.

— Eu încerc să nu fiu un căpcăun, zise el într-un final. Măcar nu mereu. Trebuie să o întrebaţi pe doamna Gibbon dacă reuşesc vreodată.

Un zâmbet apăru pe chipul ei – pură uşurare.

— Nu mă îndoiesc că m-ar teroriza doar fiindcă am insinuat că aţi putea fi! În seara în care am ajuns, m-a asigurat cu mare încredere că am fost în perfectă siguranţă alături de dumneavoastră mergând un kilometru şi jumătate prin furtună.

Numai în siguranţă nu se simţea Jack acum. Simţea o profundă poftă trupească pentru oaspetele lui şi devenea tot mai dificil să-şi amintească faptul că era un domn. Dacă mai petrecea mult timp plimbându-se aşa cu ea, cu mâna pe braţul lui şi cu gura aşa tentant de aproape, ar putea să înnebunească şi să facă o idioţenie – cum ar fi, să o sărute. Dar ea voia să iasă din casă, şi osia trăsurii era încă la reparat.

Apoi, îi veni o idee.

— Călăriţi?

Ea ridică din sprâncene.

— Da. Dar nu în mod curent.

Jack observă că purta din nou rochia servitoarei, cea cu decolteul jos, şi încuviinţă o dată din cap.

— Cred că pot rezolva asta.

Îi luă doamnei Gibbon ceva timp să dezgroape un costum de călărie vechi din cuferele din pod, dar reuşi. Jack se duse la grajduri cât doamna Campbell se schimbă. Zilele când Alwyn găzduise o duzină sau chiar mai mulţi cai erau trecute, dar el încă avea câţiva cai aici.

Se consultă cu grăjdarul pentru a stabili unde ar fi cel mai bine să călărească pe ploaie, când o siluetă îşi făcu apariţia pe uşă. El ridică privirea şi uită ce-i spunea când doamna Campbell se grăbi să intre, îndepărtând stropi de ploaie de pe mâneca ei.

Costumul era demodat, dar i se potrivea perfect. Era de un verde smarald viu, cu fire aurii şi un pic de dantelă la guler. Haina strâmtă îi scotea în evidenţă sânii şi talia, iar fusta lungă se legăna în jurul şoldurilor ei. Îşi îndoi mâinile înmănuşate şi ridică privirea de sub pălăria rotundă cu boruri largi pe care o purta, pentru a întâlni privirea lui Jack.

— Este de ajuns? întrebă ea, pozând de parcă i se făcea portretul. Sau bunica dumneavoastră va ieşi din mormânt să mă pedepsească pentru impertinenţă?

— Nu, zise el încet. Dacă ar fi să pedepsească pe cineva, pe mine ar trebui.

Dar nu ar merita. Se gândi la toate celelalte haine frumoase care erau acolo sus şi i se puse un nod în gât. Sophie Campbell era un vis în haine de servitoare. Într-o rochie aurie de înfăţişare la curte, cu diamante în păr şi la gât, nimeni nu ar fi ghicit că ea nu era însăşi ducesa…

Respirând mai greu decât ar fi trebuit, se întoarse spre Owens, grăjdarul, şi încercă să se concentreze pe altceva în afară de interesantul lui oaspete.

— Pajiştea înaltă, spuse Owens, un tip în vârstă taciturn. Absoarbe apa bine, terenul este neted.

— Da. Splendid! Pune-o pe doamna Campbell pe Minerva, zise el, numind o iapă cu un temperament plăcut şi cu pas liniştit.

Ceruse deja să fie înşeuat un cal pentru el. Preferatul lui era încă în Londra, dar Maximillian era un cal bun, mai bătrân, pe care nu-l deranja ploaia.

Stătu la depărtare cât puseră şaua pe Minerva şi o aduseră pe aleea centrală şi largă a grajdului. Acolo, era un bloc pentru urcat pe cal, şi Owens o conducea pe Minerva acolo, anticipând că doamna Campbell urma să aibă nevoie de ajutor. Jack o privi îndreptându-se spre acel loc. Arăta ca şi cum ştia ce avea de făcut şi probabil nu avea nevoie de

ajutorul lui, dar totuşi picioarele lui se mişcară din proprie voinţă.

— Daţi-mi voie, zise el, interceptând-o înainte ca ea să ajungi la bloc. Minervei nu-i place blocul.

Owens se uită strâmb la el din cauza minciunii – Minerva era bine antrenată să stea lângă bloc –, dar, ascultător, opri calul. Jack îşi împreună degetele şi se înclină un pic. Cu o scurtă ezitare, doamna Campbell puse piciorul în scăriţa făcută din degetele lui şi-şi sprijini mâinile pe umerii lui. Fustele îi miroseau un pic a vechi, dar Jack trase adânc aer şi o împinse. Aterizã uşor în şa, dar el rămase aproape cât ea îşi băgă genunchiul în oblânc şi-şi aranjă fustele. Minerva se mişcă, şi, pentru un scurt şi torid moment, piciorul doamnei Campbell se lipi de pieptul lui. Îi putea simţi genunchiul chiar lângă umărul lui, şi, fără vreun avertisment, creierul lui îşi imagină genunchii ei ridicându-se dincolo de talia lui în timp ce el se mişca deasupra ei, gustând frecare centimetru din pielea ei dulce, intrând tare şi repede în ea.

Dumnezeu să-l salveze.

— Mulţumesc, Excelenţă, zise ea întrerupând gândurile lui tot mai carnale.

El îşi smuci capul într-o încuviinţare şi urcă în spinarea lui Maximillian, aranjându-şi discret pantalonii când fu în siguranţă în şa.

Călărirã prin curtea grajdului, apoi o luară pe aleea care ducea spre pădure.

— Pajiştea înaltă este dincolo de pădure, îi zise el, ţinându-l pe Maximillian lângă Minerva. Owens spune că este destul de fermă şi ar trebui să fie bună de călărit.

— Excelent!

Călărea bine, dar foarte prudentă, observă el, de parcă nu ar mai fi fost pe un cal de ceva vreme.

— Cu toate astea, nu putem fi nesăbuiţi. Este ud şi nu vreau să risc picioarele Minervei.

— Sigur că nu. Bătu pe gâtul iepei. Nu vreau să mă umilesc călărind nebuneşte peste câmpuri şi aterizând latã în noroi.

Ea zâmbi, şi Jack râse, deşi i se strânsese stomacul imaginându-şi o pe spate, plină de noroi sau altfel.

— Atunci, o plimbare uşoară, zise el şi-l îndemnă pe Maximillian la trap.

Când privi în spate, ea ţinea pasul. Chipul ei radia de bucurie pe sub borul pălăriei.

Călăriră prin pădure, de-a lungul cărării care şerpuia printre copaci, şi evitară băltoacele mari. Când ieşiră dintre copaci şi ajunseră la pajiştea înaltă, Jack îşi dădu seama că ploaia chiar se oprise.

— Doamne, zise doamna Campbell, fără suflu lângă el. O opri pe Minerva şi privi cu gura deschisă la pajişte. Priviţi…

Abia vizibil, un curcubeu licărea peste partea îndepărtată a pajiştii. Jack ridică dintr-o sprânceană întrebător spre ea, şi ea încuviinţă din cap cu un zâmbet plin de dorinţă. Porniră la galop, zburând peste câmp. Aerul era delicat, iar el îşi dădu seama că fusese o idee bună să iasă din casă. Nu putea să regrete ziua petrecută în pod, dar acum se simţea mult mai viu.

Ajunseră în capătul celălalt al pajiştii şi încetiniră caii.

— Oh, vai! ţipă doamna Campbell. Scoase un ţipăt foarte nedemn de o doamnă. Asta a fost minunat!

Pălăria îi zburase, şi cârlionţi de păr de culoarea mahonului îi încadrau chipul. Ochii îi străluceau şi obrajii îi erau roşii, iar el se gândi că niciodată nu mai văzuse pe cineva aşa vizibil de fericit. Izbucni în râs şi simţi un fior pentru că el fusese responsabil de asta.

— În sfârşit! Ceva ce poţi savura la casa Alwyn.

Îşi flutură biciuşca spre el în glumă, dar zâmbetul ei era larg şi molipsitor. Mai mare şi mai vesel decât atunci când îi zâmbise lui Philip.

— Este un loc minunat datorită Minervei. Minnie, draga mea, eşti magnifică!

Se aplecă peste gâtul iepei ca să o scarpine între urechi. Jack se întoarse şi privi în spate; pălăria ei zăcea uitată pe iarba călcată în picioare, un mic punct gri pe iarba verde.

— Minerva merge după Maximillian. Este chiar îndrăgostită de el.

— Oh?

— Vedeţi cum îl urmează? Lăsaţi libere hăţurile, îi ceru el şi îşi înghionti calul înapoi spre pălărie.

— Nu este drept! ţipă ea când Minerva îl urmă imediat.

El zâmbi.

— Pentru că alege să-şi urmeze inima?

Ea îşi dădu ochii peste cap când el o tachină cu propriile ei cuvinte.

— Pentru că în tot timpul ăsta am fost mândră de mine că mi-am amintit cum se călăreşte, când ea, de fapt, doar vă urma.

— De când nu aţi mai călărit?

Ajunseră la pălărie. Jack coborî şi o ridică. Părea un pic jilavă, dar altfel era în regulă.

— Oh, de ani de zile. Costă să ţii un cal mai mult decât să închiriezi o birjă.

Maximillian o adulmeca prietenos pe Minerva. Jack alesese aceşti cai pentru că se înţelegeau foarte bine.

— Vedeţi? zise el arătând spre cai. Dragoste adevărată.

— Nu vă voi contrazice, pentru că îmi dovedeşte punctul de vedere – dragostea adevărată este rară, dar puternică.

Întinse mâna după pălărie.

— De unde ştiţi că este rară?

El încă îi ţinea pălăria. Îi plăcea cum şuviţele de păr îi alunecaseră libere în jurul feţei. Îi confereau un aer de frumuseţe răvăşită, intimă şi izbitoare. Normal că aproape orice la ea îl fascina în ultima vreme, făcându-l să-şi dorească şi mai multă intimitate.

Ea îşi mişcă degetele pentru a-l atrag.

— Câte căsătorii bazate pe dragoste adevărată puteţi numi?

— Câteva, răspunse el, ţinând cu încăpăţânare pălăria.

Ea îşi arcui sprâncenele.

— Dar niciuna în familia dumneavoastră.

Jack oftă şi îi dădu pălăria.

— Au fost alegerile lor.

Ea îşi aranjă pe îndelete pălăria pe cap, ascunzând acele şuviţe tentante de păr.

— Bănuiesc că asta ne diferenţiază, Excelenţă, zise ea într-un final, luându-şi frâiele din nou. Eu cred că este ceva rar şi nu aş pune datoria sau avantajele sociale mai presus. Mergem mai departe?

O îndemnă pe Minerva înainte, lăsându-l pe câmp, întrebându-se de ce-i pusese acea întrebare. Părerea ei despre dragoste nu ar trebui să conteze pentru el.

*

Călăriră o vreme, gonind peste pajişte de câteva ori. Lui Jack îi trecu prin cap că ea nu pusese o întrebare evidentă: de ce nu puteau călări înapoi la Londra? Pajiştea nu era la fel de înfundată sau de inundată cum era drumul, şi, cu grijă, chiar părea un lucru realizabil. Ţinând cont de ziarele noi care se aflau pe masa de mic dejun în fiecare dimineaţă, Jack bănuia că Owens îl călărise cu regularitate pe Maximillian până la cel mai apropiat han.

Dar ea nu întrebă, şi el începu să bănuiască faptul că ea se simţea bine. Asta-i convenea şi lui, pentru că începea să creadă că o săptămână era mult prea puţin timp petrecut cu ea.

Când reveniră la grajduri stropiţi de noroi, cerul era vizibil mai luminat. Owens luă caii, şi Jack îi oferi braţul când se îndreptară spre casă. Ea îl acceptă cu lejeritate.

— Mulţumesc, zise ea. Că m-aţi scos să călăresc.

— A fost plăcerea mea, doamnă Campbell.

Era surprins de adevărul acestei afirmaţii. De cât de mult se bucurase de fiecare zi alături de ea, de fapt.

— Ştiţi, nu cred că am petrecut aşa mult timp cu cineva de când mi-au murit părinţii, remarcă ea.

Jack se gândi la Percy, secretarul lui, care în fiecare zi

stătea ore întregi în biroul lui, unde lucrau amândoi. Percy nu se punea la socoteală.

— Şi pentru mine este ceva neobişnuit.

— Am putea presupune că am devenit prieteni, zise ea.

Jack fu din toată inima de acord cu asta, deşi nutrea pentru ea unele sentimente care nu se aplicau niciodată simplilor prieteni.

— Am putea.

Ea îl privi din lateral, de parcă auzise avertismentul nerostit.

— Nu mă aştept să dureze după ce plecăm. Dar poate… pentru moment… aţi putea să-mi spuneţi Sophie. Jack se opri. Ea zâmbi şi flutură voios dintr-o mână. Am obosit să tot aud „doamna Campbell”, atâta tot. Dacă vi se pare inacceptabil, atunci…

— Nu. Îşi puse mâna peste mâna ei. M-ai înţeles greşit… Sophie. Zâmbetul ei deveni şi mai strălucitor – aproape prea strălucitor.

— Prea bine… Ware.

Jack ştia că spunându-i pe nume trecea de nişte bariere dincolo de care nu aveau să mai poată reveni. „Prieteni”, spusese ea. Părea a fi primul pas spre tentaţie. Fiecare centimetru de familiaritate ducea la un altul, şi apoi la altul, şi la altul, pentru că nu vedea finalul fascinaţiei faţă de ea, şi, la naiba, dar voia să gonească prin toate acele etape de familiaritate. Ştia că se juca cu focul, dar, în loc să încerce să stingă tăciunii, îi strânse mâna în a lui şi zâmbi spre ochii ei strălucitori de culoarea vinului de Xeres.

Avea să-şi facă mai târziu griji în privinţa pericolului.

Capitolul 12

După ce se schimbă, Sophie îi ceru scuze doamnei Gibbon pentru starea costumului de călărie, dar menajera flutură dintr-o mână.

— Excelenţa Sa a vrut să-l purtaţi. Şi cui îi era de folos în cufăr? Luă costumul ud şi stropit de noroi şi se îndreptă spre uşă. Cina va fi gata în scurt timp, şi puteţi coborî când doriţi.

— Oh, zise ea surprinsă, dar menajera plecase deja, lăsând-o singură în cameră.

Păşi în faţa oglinzii înalte ca să se asigure că era cât se poate de curată în rochia rămasă de la servitoare. Se gândi pentru o clipă la frumoasele rochii care stăteau împachetate în pod. Dacă putuse împrumuta un costum de călărie, poate putea împrumuta o altă rochie…

Nu. Îndepărtă ferm gândul din minte. Nu erau hainele ei, ci ale ducelui. Faptul că-i permisese să împrumute un costum de călărie nu însemna că voia să o vadă într-una dintre rochiile acelea frumoase din pod. În ceea ce o privea… Era de cinci ori proastă că voia să arate atrăgătoare în seara asta, când deja suferea de o copleşitoare tentaţie de a flirta cu Ware.

Se trase în faţa oglinzii.

— Adu-ţi aminte cine eşti, zise ea sever către reflexia ei.

Nu era o ducesă şi nu merita să le poarte hainele, la fel cum nu avea de ce să se lase sedusă de duce. Era bine că ploaia se oprise şi că în curând aveau să se întoarcă la Londra, unde ea avea să revină la viaţa ei obişnuită şi Ware avea să revină la viaţa lui elegantă. Mai trase o dată de fustă ca să îndrepte o cută, apoi se întoarse şi coborî la cină.

Cinară, aşa cum o făcuseră în fiecare seară, în salonul pentru micul dejun. Se simţea altfel la lumina lumânărilor, şi în seara asta părea un loc şi mai intim. Numele, hotărî ea; el îi spunea Sophie, aşa cum îl invitase ea dintr-un impuls. Şi ea îi spunea Ware, minunându-se de fiecare dată că era în termeni amicali cu ducele.

După cină, hoinăriră prin casă fără vreo ţintă. Ware îi

mai arătă nişte desene de ale lui, ascunse în colţuri ciudate ale galeriei. Era aşa încântător de modest în legătură cu acestea, referindu-se la ele drept mâzgăliturile lui, când ea le considera destul de bune. Era una cu un cal – cel mai bun săritor din Anglia, spusese el – şi una cu reşedinţa Kirkwood, principala lui proprietate în Somerset. Arăta ca un palat de pe vremea Tudorilor şi era la fel de intimidant cum se aşteptase ea să fie casa unui duce. Înţelegea acum în sfârşit de ce spunea despre Alwyn că era casa lui preferată; celelalte case erau, de fapt, castele.

Dar l-ar putea asculta vorbind despre asta la nesfârşit. Era ceva diferit în vocea lui acum. La început, fusese rece şi distantă, cât se poate de elegantă şi de aristocrată. În ultimele două zile, Jack devenise mai cald şi mai plin de viaţă. Râdea cu ea, provocând-o în loc să o privească sever. La început, i se păruse că el era ofensat – după cum îi fusese ei intenţia –, dar acum credea că era pentru că el nu era arogant şi plictisitor şi că nu-i plăcea ca ea să-l creadă aşa. Din când în când, îl surprindea privind-o obraznic. Cum fusese când era tânăr? Şi ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi cunoscut atunci?

Într-un final, ajunseră în bibliotecă. Devenise deja şi încăperea preferată din casa a lui Sophie. Se cufundă graţios pe canapea, tolănindu-se lipsit de eleganţă pe tapiţeria de mătase.

— A fost o zi splendidă, zise ea. Va trebui să fii atent, căci s-ar putea să fiu tentată să o fur pe Minnie din grajdurile tale.

Jack o urmase mai lent, dar acum ocolise canapeaua şi se aşezase pe scaun.

— Ar veni înapoi de îndată ce ai scoate-o la plimbare, ca să fie lângă Maximillian.

Sophie râse.

— Ah, da, adevărata ei dragoste.

— Am înţeles că nu trebuie să intervin într-o asemenea chestiune.

Aşează două pahare şi înfăşură vârful sticlei cu un prosop. Sophie se ridică, privind la sticlă.

— Aia este şampanie?

— Într-adevăr. O desfăcu, umplu două pahare şi-i înmână unul. Bulele făceau spume pe marginea paharului. Wilson spune că drumurile se usucă bine. Trăsura este reparată. Dacă mâine iese soarele, ne putem întoarce la Londra.

— Oh! Bău o gură, apoi încă una. Asta-i minunat, şopti ea.

El părea amuzat.

— N-ai băut niciodată?

— Oh, nu! Mai bău, bucurându-se de vinul răcoros şi de bule. Mult prea elegant pentru ieşirile mele.

— Atunci, vom bea două sticle. Se lăsă pe spate în scaun. În cinstea trăsurii reparate.

Şi a iminentei lor întoarceri la Londra. Sophie ridică paharul în semn de salut şi mai bău, amintindu-şi că asta ceruse de trei zile. Acum, că momentul sosise în sfârşit, nu simţi deloc uşurarea pe care o anticipase. Înapoi în Londra, nu avea să mai joace cărţi cu ducele, nu avea să mai călărească prin ploaie, nu avea să mai exploreze poduri pline de praf. Avea să revină la mesele de joc, pentru a aduna cu grijă şilingi şi lire fie ca să o ajute în găsirea unui soţ, fie ca să îşi asigure o rentă care să o susţină până la bătrâneţe. Avea să ia ceaiul la fiecare două săptămâni cu prietenele ei, să o audă pe Georgiana bătând câmpii euforică despre şarmul lui Lord Sterling şi pe Eliza îngrijorându-se despre speranţa tatălui ei ca marea ei zestre să atragă un soţ nobil.

Buzele i se curbară când se gândi la prietenele ei. Cât le-ar uimi dacă ar şti că era aici cu un duce, lungită pe o canapea în vila lui de la ţară şi bând şampanie cu el.

Dar zâmbetul îi dispăru. Chiar nu le putea spune despre asta – dacă bârfele circulaseră în ciuda regulii domnului Dashwood contra bârfitului, era posibil să nu i se mai permită să-şi mai vadă prietenele. Domnul Cross era indulgent şi ţinea la ea, dar chiar şi el putea interveni dacă se temea că reputaţia lui Sophie ar păta reputaţia Elizei. Iar însoţitoarea Elizei acceptase de la bun început cu reticenţă

ceaiurile lor regulate. Doar un iz de scandal legat de numele lui Sophie, şi Lady Sidlow avea să fie furioasă.

Nu, înapoi la Londra, viaţa ei nu avea să fie întru totul la fel. Îşi întoarse capă pentru a-l studia pe Ware. O privea, şi, când ochii lor se conectară, un mic fior o străbătu. Toată rezerva lui distantă dispăruse; îl crezuse implacabil şi sever, dar acum părea un alt bărbat. Se întinsese pe scaun la fel de relaxat cum ea se tolănise pe canapea, cu bărbia sprijinită într-o mână şi cu paharul de şampanie atârnând între degetele celeilalte mâini.

— Va fi ciudat să revin în Londra după asta, zise ea.

— Foarte, fu el de acord.

— Cu siguranţă, în câteva zile totul va părea ca un vis. O vacanţă departe de lume şi de grijile ei.

El scoase un sunet blând în semn de acord. Sophie îşi termină paharul de şampanie, şi el se întinse să-l umple.

— Încă eşti dornică să te întorci?

Ea se aşeză mai comod pe canapea. Răspunsul ei din acest moment era un răsunător „nu”. Acest moment de acum era aproape perfect. Dar acest moment nu putea dura, şi faptul că ea îşi dorea ca momentul să dureze însemna că trecuse de mult vremea să se întoarcă acasă.

— Desigur, zise ea. Facem ceea ce trebuie.

— Hmm. El se întinse şi mai mult pe scaun. Ai încetat să-mi mai ceri să te duc imediat înapoi.

— Nu sunt o proastă, zise ea. Cu osia ruptă la trăsură şi cu o ploaie interminabilă, mi-am dat seama că să ne întoarcem imediat era chiar şi peste puterile ducelui de Ware.

El zâmbi.

— Cu toate astea, acum, se apropie momentul fericit, şi nu ţopăi de bucurie.

Nu. Nu doar că era mai puţin decât dornică să facă faţă consecinţelor lipsei ei, dar recunoştea în sfârşit că se simţise bine în aceste câteva zile.

Cu el. *Datorită* lui.

— Ai spus că nu te aşteptai să câştigi pariul, zise ea moale, uitându-se la tavan. Era acoperit cu spirale

elaborate din aur, cu o friză cu creaturi mitologice pe margini. Candelabrul din cristal sclipea la lumina lămpii. Tavanul valora probabil mai mult decât întreaga casă. De ce l-ai propus?

El îşi îndreptă corpul, se aplecă în faţă, cu coatele pe genunchi, şi privi în jos spre ea. Părul lui auriu era ciufulit în valuri care o făceau să-şi dorească să-l aranjeze.

— N-ai ghicit?

Ea îşi înclină chipul spre el.

— Spune-mi! Nu mă pricep la ghicit.

El oftă, ochii i se întunecară şi apoi se aplecă şi o sărută. Gura lui era moale peste a ei, mai degrabă o aluzie blândă la un sărut decât un sărut real. Ea închise ochii în vreme ce buzele lui şopteau peste ale ei. Se mişcă spre el precum o lună în căutarea soarelui. Degetele lui îi atinseră maxilarul, înclinându-i chipul cu o presiune abia perceptibilă. Un sunet moale de plăcere zumzăia în gâtul ei.

Ducele îşi înălţă capul. Se uitară unul la celălalt pentru o clipă.

— Asta-i tot? şopti Sophie, dându-şi tardiv seama de cum îi bătea inima. Tot ce vrei?

— Nu. Cobora de-a lungul gâtului ei cu un deget uşor ca o pană. Un fior îi străbătu pielea. Nici pe departe.

Nu era deloc în situaţia necesară pentru a face faţă acestei decizii. Singură cu el de trei zile, expusă la umorul lui sec şi la umanitatea lui surprinzătoare, la atractivitatea lui dr nesuportat, se simţi aproape lipsită de apărare când privirea lui se conectă din nou cu a ei – de data asta, o privire înfometată. Ar trebui să se gândească la reputaţia ei, deja periculos de nesigură după acel pariu; ar trebui să se gândească la Philip, care avea să o vadă ca pe o trădare din partea amândurora. Ar trebui să se gândească la Giles Carter, care reprezenta cea mai bună şansa pentru o căsătorie respectabilă. Ar trebui să se gândească la ea şi la cum avea să se simtă dacă ceda la această dorinţă ciudat de puternica faţă de un bărbat care nu avea să se îndrăgostească niciodată de ea.

Dar, când deschise gura...

— Arată-mi, şopti ea. Te rog!

Zâmbetul lui drept răspuns fu lent şi înfometat, de parcă un soi de foc se trezise în interiorul lui, şi Sophie îl simţea pană în degetele ei. Îi năruise zidurile de apărare ducând-o la călărit, arătându-i casa lui, lăsând-o să-l tenteze să se poarte prosteşte şi apoi râzând de el însuşi. Începuse să-l placă, mai mult decât crezuse ea posibil. Dar, când se uita la ea aşa, cu dorinţa şi pasiunea care-i accentuau trăsăturile, totul în interiorul ei se aprindea într-o dorinţă clocotindă.

Putea să dea vina pe ploaie sau pe drumuri ori chiar pe şampanie, dar adevărul era că îl dorea pe ducele de Ware. Voia ca el să o ducă în pat şi să facă dragoste cu ea din nou şi din nou, până când nu-şi mai putea aminti nimic altceva decât atingerea mâinilor şi a gurii lui pe corpul ei. Voia ca el să o facă să se simtă dorită, cu aceeaşi disperare cu care îl dorea ea pe el.

De data asta, gura lui era fermă, exigentă. Îi înclină bărbia până când buzele ei se deschiseră, şi apoi limba lui invadă, cucerind. Ea se lăsă fără să lupte, afundându-şi degetele în părul lui şi strângându-l în timp ce-i răspundea la sărut. Degetele lui alunecară în jos spre decolteul ei, de-a lungul materialului, până când ea se foi şi se zvârcoli de dorinţa ca el să-i dea jos rochia şi să o posede.

Se răsuci pe canapea, trăgându-se să fie mai aproape. Braţele lui o cuprinseră, şi ea simţi vag cum îi erau desfăcuţi nasturii. Corsajul ei fu desfăcut, şi-şi arcui spatele în vreme ce el i-l trăgea în jos pe braţe.

Acum, el era în genunchi lângă canapea, încă sărutând-o. Sophie era încolăcită în jurul lui, cu coapsele lipite de ale lui, cu braţele în jurul gâtului său. Mâna lui îi prinse genunchiul pentru o clipă, apoi alunecă în sus, trăgând fusta după ea. Îi prinse fundul şi-o trase cu putere spre el, iar ea gemu când el se mişcă peste ea, cu erecţia evidentă chiar şi prin straturile de haine.

Ea împinse şi trase de hainele lui pe bâjbâite. Haina lui ajunse pe podea, urmată de lavalieră. El îi împinse spatele în perne, cu buzele murmurând peste umflăturile

sânilor ei, în vreme ce-şi dădea vesta jos. Dornică să-i simtă pielea peste a ei, ea îşi răsuci braţele la spate, încercând să ajungă la ce nasturi mai rămăseseră nedesfăcuţi la rochia ei.

Respiraţia lui ieşi într-un râs uşor pe gâtul ei.

— Las-o aşa, şopti el, desfăcând şnurul care-i ţinea cămăşuţa strânsă.

— Dă-ţi cămaşa jos, gemu ea, şi el şi-o trase îndatoritor peste cap.

Îşi întinse mâinile peste pieptul lui gol, aproape scâncind de dorinţă. Doamne, era perfect, suplu, ferm şi aşa fierbinte sub palmele ei. El mârâi nişte încurajări de neînţeles în vreme ce îi dădu cămăşuţa la o parte şi-i linse sfârcul.

— Oh…!

Ea se mişcă în sus, prinzându-l de braţe. Muşchii lui erau încordaţi, şi apoi mâna lui ajunse pe genunchiul ei, alunecând în sus.

— Te-am vrut din clipa în care te-am văzut, şopti el, şi degetele i se opriră să tragă de jartiera ei.

Sophie tresări cu neîncredere. Expresia lui era fioroasă, ochii lui ardeau.

— Am vrut să fac dragoste cu tine, Sophie, aşa tare, că abia mă pot abţine.

Inima lui bătea cu putere; o simţea sub palmele ei. Sângele ei alerga la fel de fierbinte, şi-l privi direct în ochi, spunând:

— Da. *Da.*

Un zâmbet depravat îi trecu peste chip pentru un moment, şi apoi mâna lui ajunge sus pe coapsa ei. Degetele lui atinseră cârlionţii dintre picioarele ei, şi ea îşi depărtă genunchii mai mult. Se uită la el, cu ochii mari rugători.

El înjură printre dinţi, apoi îi ridică fustele şi o trase pe marginea canapelei. Ea îşi depărtă picioarele ca o depravată, unul pe podea şi celălalt sprijinit de canapea, iar ducele în genunchi, între coapsele ei. Se împinse din nou în ea, acoperindu-i obrazul cu mâna lui mare, alunecând apoi

posesiv spre sânii ei, oprindu-se pentru a-i mângâia şi negrăbindu-se, făcând-o să se zvârcolească şi să geamă.

Atingerea lui Ware părea electrică; era convinsă că părul i-ar fi stat ridicat dacă nu şi-ar fi agitat atâta capul. Respiraţia îi zgâria gâtul în timp ce el o atingea şi se apleca deasupra ei cu gura peste sânii ei. Ea îşi deschise larg braţele, strângând pernele, încercând să se ancoreze în timp ce simţea că se apropia de orgasm.

— Felul cum arăţi, zise ducele, cu voce guturală. Aş putea să termin doar uitându-mă la tine.

Ea deschise ochii să se uite la el deasupra ei, în timp ce-i dădea pantalonii jos cu o mână. Respiraţia lui Sophie se înteţi – el îi desfăcu larg coapsele, punând un genunchi pe canapea –, şi când intră adânc în ea dintr-o mişcare fermă, o împinse peste margine. Avu orgasm cu un ţipăt, corpul tremurându-i puternic.

— Hristoase, zise ducele gutural, cu degetele înfipte în şoldul ei ca să o ţină aproape de el. Se retrase un pic, apoi se împinse cu putere, provocându-i un alt tremur al corpului. O poţi face din nou?

— Ce?

Abia putea vorbi; părul îi era pe faţă, şi se simţea ca beată privind spre el, aflat deasupra ei, în ea, în jurul ei.

— Din nou, zise el, cu vocea tensionată, şi alunecă cu mâna sub fustele ei ridicate.

— Nu… nu ştiu…

Vocea i se pierdu când el se împinse iar în ea. Fiecare muşchi din corpul ei se contractă, şi ea scânci pe un ton înalt.

— Unele femei pot avea orgasm aproape imediat dacă se întâmplă în momentul potrivit.

Se retrase, apoi reveni.

— Nu ştiu, şopti ea cu vocea tremurând. Încearcă…

Îşi dezgoli dinţii într un zâmbet sălbatic şi înteţi ritmul. Sophie nu era sigură că avea să supravieţuiască. Era atât de mare şi de puternic, atât de tare şi de gros în ea. Stomacul i se strânsese într-un nod şi abia putea să mai respire. Îl prinse de braţul aflat deasupra capului ei şi i găsi

muşchii tari şi pielea alunecoasă de la transpiraţie.

Şi, incredibil, valul de plăcere se ridică în ea, mai repede de data asta, nu la fel de intens, dar totuşi destul de puternic încât să o ia prin surprindere. Se auzi suspinând chiar când corpul ei se ridică în întâmpinarea împingerilor lui, mai tari şi mai iuţi decât înainte, până când el încetini şi apoi se opri. Strânsoarea lui fu dureroasă pentru o clipă. Răsuflarea lui era şuierată, şi capul îi căzu, iar ea îi simţi orgasmul adânc în ea.

— Excelenţă, fu tot ce reuşi să îngaime.

În pieptul lui bubui râsul. O sărută, buzele lui zăbovind o clipă peste ale ei.

— Cred că ar trebui să-mi spui Jack de acum.

Zâmbetul ei i se păru prostesc şi incredibil de fericit.

— Jack.

— Sophie. O sărută din nou. Sophie a mea.

Asta făcu să-i sară inima.

— Şi acum, Jack?

Îşi petrecu jucăuşă braţele în jurul gâtului lui, uimită de cât era de cald. Chiar şi cu rochia îndepărtată aproape complet, nu-i era mai deloc rece.

— Acum… Îi prinse cu o mână un sân care se revărsa peste corsaj şi trecu cu degetul peste sfârcul ei. Sophie tresări, şi un zâmbet întunecat îi trecu pe chip. Am să fac dragoste cu tine cum trebuie.

— Cum trebuie?

— Da. Îşi plecă uşor capul şi trecu cu limba peste sfârc, făcând-o să tremure din nou. În patul meu, cu lămpile aprinse, ca să pot vedea fiecare tresărire de pasiune pe chipul tău, fără nimic din toate astea – trase de materialul fustei ei, mototolit între ei – în cale.

Da. Chiar cu trupul vibrând de plăcere şi cu toată energia consumată, ceva în ea zvâcni auzind ce oferea el. Îşi petrecu picioarele în jurul şoldurilor lui, bucurându-se de greutatea lui deasupra ei.

— Asta sună foarte corect. Foarte ducal.

Sprâncenele lui se ridicară.

— Înţeleg. Crezi că sunt prea educat. Prea ducal.

Ea râse, dar el îşi apropie şoldurile de ale ei şi ea se opri. Lui Sophie i se opri respiraţia în piept când îl simţi în ea. Îşi odihni obrazul pe al ei şi şopti:

— Dacă obrăznicie vrei, obrăznicie vei obţine.

— Cât de obraznic? întrebă ea curioasă.

Se aşeză deasupra ei şi-i şopti la ureche:

— Te vreau goală în patul meu, întinsă ca un festin pentru mine. Te vreau în mâini şi genunchi pe covorul din faţa vetrei, unde pot vedea licărirea fiecărei flăcări pe pielea ta. Te vreau în cada mea, călare în poala mea, udă şi alunecoasă. Te vreau în halatul meu albastru, cu nimic altceva, cu picioarele în jurul taliei mele şi cu spatele lipit de perete.

— Oh, vai!

Vocea ei şovăi, imaginându-şi fiecare dintre acele acte, şi sângele i se încălzi de nerăbdare. Chiar şi ea, care frecventa sălile de jocuri, se înroşi.

— Acum, te duc în pat?

O muşcă de lobul urechii, şi Sophie reuşi să încuviinţeze din cap. Da, da, *da.*

Le luă câteva minute să-şi pună hainele la loc pe ei într-o aparenţă de decenţă. Ducele – Jack – îşi puse haina peste umerii ei ca să ascundă rochia şi lenjeria ei răvăşite. Îşi petrecu cămaşa peste cap, închise pantalonii şi-şi puse vesta şi lavaliera peste un umăr. Arăta libertin şi ca un om căruia nu-i păsa, mai frumos decât avea dreptul orice bărbat să fie, dar felul cum o luă de mână fu cel care îi făcu inima lui Sophie să tresalte. Degetele lui, mult mai mari decât ale ei, se întrepătrunseră perfect cu ale ei. Oprindu-se doar ca să ia sticla de şampanie pe jumătate plină, o conduse afară din bibliotecă.

Ea se pregăti să dea nas în nas cu vreun servitor, dar, din fericire, coridoarele erau goale. Jack se opri la o uşă foarte aproape de a ei şi o deschise pentru a dezvălui o cameră luxoasă.

— M-au pus chiar lângă tine! şopti ea uimită.

Privirea lui gri-albăstrie alunecă peste ea în timp ce el închidea uşa în urma lor.

— Da. Ai camera ducesei.

Sophie îşi duse mâinile la obrajii care ardeau.

— Când am sosit aşa târziu în noapte, cred că au presupus că eram amanţi…

— Eu nu m-am plâns, ţinând cont că îmi doream asta. Ochii lui străluciră. Dă jos haina. Ea se conformă. Şi acum, rochia. Desfăcu singurul nasture care mai ţinea rochia închisă, cu o lentoare deliberată. Materialul alunecă pe corpul ei. Şi restul, zise el cu voce aspră şi joasă.

Ea făcu un pas în spate, înfăşurând şnurul corsetului în jurul unui deget.

— Asta nu-i treaba ta?

El îşi trase cămaşa peste cap şi o aruncă pe podea.

— Da. Oh, da!

Capitolul 13

Jack se trezi cu lumina soarelui pe chip şi cu o căldură fericită în muşchi. Amândouă erau neobişnuite. De obicei, se trezea la răsărit, cu mintea incapabilă să mai doarmă sub greutatea responsabilităţilor zilnice. În mod normal, valetul lui era deja în cameră la ora asta, periindu-i hainele şi încălzind apa pentru bărbierit, pentru că ducele nu putea să stea toată dimineaţa în pat. În mod normal, nu se trezea cu un asemenea sentiment de relaxare completă, dar astăzi…

O mişcare lângă el îl făcu să-şi amintească totul. Îşi întoarse capul, abia respirând. Sophie era întinsă lângă el, culcuşită pe o parte, cu părul acoperindu-i umărul gol. Genele ei erau întunecate pe obrajii ei şi buzele erau un pic deschise. Era aşa frumoasă, că Jack voia să oprească timpul şi doar să o privească.

Când făcuse dragoste cu ea, fusese ceva electric, genul de pasiune care ar fi determinat un bărbat să accepte orice nebunie necesară pentru a o menţine. Ea îl întâmpinase cu curaj, fără să-i fie teamă să-i spună ce-i

plăcea, şi gemetele şi suspinele ei nu făcuseră decât să aţâţe foamea din interiorul lui. Distrusese orice gând avusese el că ar putea să se îndepărteze de ea. Dacă ar fi fost doar atrăgătoare, ar fi putut; dacă ar fi fost interesată doar de titlul sau averea lui, ar fi putut. Dar ei nu părea să-i pese de nimic din astea, îl făcea să se simtă ca un bărbat, nu ca un duce, şi-l conducea spre un orgasm zguduitor.

Prinse o şuviţă din părul ei între degete. Slavă Domnului pentru Philip şi jocul lui nesăbuit! Slavă Domnului că mama lui plânsese şi-l certase până când fusese de acord să se ducă la clubul Vega. Aproape că-i mulţumea lui Dumnezeu că fratele lui o bătuse la cap pe Sophie să joace încă odată cu el, pentru că altfel Jack nu ar fi cunoscut-o niciodată. Şi acum, nu mai voia să-i dea drumul vreodată.

Dar adevărul indiscutabil era că idila lor se apropia de final. Soarele care se strecura prin deschizătura draperiilor demonstra că ploaia se oprise. Trăsura era reparată şi drumurile erau suficient de bune pentru călătorit. Sosise vremea să se întoarcă la Londra.

Jack îşi lăsă mintea să hoinărească pentru un moment pe acel drum. Şi apoi? Voia să o vadă pe Sophie din nou. Voia să ia cina cu ea, să râdă cu ea, să facă din nou dragoste cu ea. Cu siguranţă, ar fi reuşit asta în Londra cu ceva discreţie…

Deşi… în Londra, erau mii de ochi curioşi spionând tot ce făcea toată lumea. În Londra, îl aştepta Percy, cu toată munca legată de ducat. În Londra, trebuia să se ocupe de Philip şi de mama lui. Ducesa avea să dezaprobe legătura lui cu o femeie precum Sophie, dar Philip avea să fie de-a dreptul furios.

Jack lăsă bucla să-i alunece printre degete şi căzu înapoi pe pernă. Petrecuse noaptea în pat cu femeia pe care o voia fratele lui. Deşi Sophie îl asigurase că nu o interesa Philip, asta avea să conteze prea puţin pentru fratele lui. Ea avea dreptate: cândva, fuseseră apropiaţi – pe vremea când Philip se bucura că era favoritul mamei lor şi că scăpa de îndatoririle de a fi moştenitor. Ducatul devenise un gard între ei, nu pentru ca Philip îl voia, ci

pentru că detesta ce-i conferea lui Jack. Avea să vadă această legătură drept un alt exerciţiu de influenţă şi putere.

Deşi Jack nu avea nicio ezitare să admită că aşa începuse, devenise ceva cu totul diferit. Intenţionase să-i dea o lecţie lui Philip, dar nu seducând-o cu sânge rece pe Sophie. Poate că se gândise la asta în timpul acelei catastrofale runde de hazard – închipuindu-şi-o în patul lui, cu părul desfăcut şi chipul îmbujorat, făcând dragoste cu ea lent şi îndelung… Da, îşi imaginase toate astea, dar niciodată ca pe un mijloc de a se răzbuna pe Philip.

Doar pentru că o dorea pentru el însuşi.

O privi cum dormea, şi inima-i bătu cu putere. Ce simţea pentru ea nu avea nimic de a face cu Philip, ci numai cu propriile dorinţe.

Dar acum… Ploaia se oprise. Nu mai avea scuze să o păstreze pentru el în Chiswick. Ce o aştepta în oraş? *Cine* o aştepta în oraş? Îşi aminti de celălalt individ, aflat în spatele ei la Vega. Un peţitor? Un amant care spera la mai mult? Se încruntă. Nu avea niciun drept să întrebe, dar, al naibii să fie, se întreba.

— Sophie, murmură el, îndepărtând gândul. Dacă el o făcea să uite de orice alt bărbat din Londra, nu conta cine era acel bărbat. Se aplecă şi-şi lipi buzele de acea bucată de umăr gol. Trezeşte-te, draga mea!

Ea deschise ochii, şi un zâmbet somnoros de pură bucurie îi înflori pe faţă. O sărută, agăţându-se de acea bucurie pentru alte câteva bătăi de inimă.

Când îşi înălţă capul, se sfârşi. Privirea ei se îndreptă spre ferestrele luminate de soare, apoi reveni la el.

— Drumurile se vor usca.

— Poate, zise Jack, ridicând din umeri rezervat.

Ea închise ochii pentru o clipă, apoi se ridică în fund.

— Bănuiesc că ar trebui să stăm de vorbă dacă ne întoarcem la Londra…

— De ce? El îi ridică mâna, sărutându-i încheietura. Nu vreau să vorbesc acum.

— Nici eu, dar…

O sărută din nou, întrerupând orice fusese pe cale să spună. Braţele ei îi înconjurară gâtul, şi asta fu toată încurajarea de care avea el nevoie. O aduse înapoi pe saltea, trăgând cearşafurile la o parte, până când o simţi goală sub el. Apoi, se rostogoli, luând-o cu el, aşa că ea ajunse deasupra lui.

Ea se împinse în braţe, de parcă voia să se ridice, dar el îi prinse şoldurile cu ambele mâini şi o trase spre el.

— Nu este încă momentul să te îmbraci, şopti el.

— Credeam că te trezeşti în zori ca să te ocupi de mii de îndatoriri, răspunse ea, dar cu un zâmbet lent care-i făcu sângele să clocotească de nerăbdare.

— De fapt – ridică un genunchi, desfăcându-i picioarele până când ea ajunse călare pe el, cu centrul ei feminin fierbinte şi umed peste erecţia lui –, chiar mă scol, dar nu aş zice că este o datorie să fac dragoste cu tine.

Ochii ei se măriră pentru o clipă, în vreme ce el continua să-şi mişte şoldurile. O mână de-a ei alunecă în jos pe pieptul lui, până când îl înhăţă.

— Dacă nu este o datorie, atunci, ce este?

— Cea mai bună parte din ziua mea, mârâi ei. Călăreşte-mă, Sophie!

Ea roşi.

— Aşa?

Se lăsă pe spate şi-şi puse ambele mâini pe erecţia lui.

Jack trase aer în piept până se simţi vlăguit. Mâinile ei erau ferme şi calde, şi el simţi cum se apropia de orgasm. Era pe cale să termine în mâinile ei, şi nu asta voia. Îşi ţinu răsuflarea până când se domoli, apoi deschise ochii.

Părul îi cădea în jurul sânilor şi al umerilor goi, de parcă ar fi prins în patul lui o nimfă din vechime. Ochii ei de culoarea vinului de Xeres străluceau de dorinţă, dar mai era ceva – ceva ezitant…

— N-ai mai făcut-o niciodată aşa? Nici măcar nu era nevoie să-i vadă îmbujorarea ca să ştie că ghicise bine. Se sprijini în coate. Este cam acelaşi lucru, zise el. Desfă genunchii – mai mult –, primeşte-mă… ghidează-mă.

Vocea lui se poticnea pe măsură ce ea îi urma indicaţiile, în vreme ce el îşi freca mădularul de despicătura ei, în căutarea poziţiei potrivite. Nu-şi putea opri şoldurile din a se mişca instinctiv, ceea ce îl făcu să se afunde câţiva centimetri.

Sophie rămase nemişcată pentru un moment. Se lăsă lent în jos, primindu-l adânc în ea. Respiraţia îi deveni dificilă.

— Aşa?

Ea se împinse în sus şi apoi alunecă iarăşi în jos, iar ochii lui ardeau privind cum li se uneau corpurile. Pentru numele lui Dumnezeu, nu putea să-i dea drumul. Philip se putea duce dracului. Jack o voia pe femeia asta aşa cum voia să respire.

Se lăsă pe perne pentru a-şi putea pune mâinile pe sânii ei, pe abdomenul ei, pe umerii ei, pe chipul ei. Nu avea să se sature niciodată să o atingă. Ea se apăsă peste mâinile lui, şoldurile ei mişcându-se peste ale lui în ritmul ei. Nu voia să o grăbească, nu voia – dar fierbea tot, neputând să se mai reţină mult timp. Dădu la o parte cârlionţii întunecaţi dintre picioarele ei şi o atinse.

— Termină odată cu mine, mormăi el.

Strânse în pumn cearşafurile; muşchii îi tremurau încercând să amâne eliberarea.

— Da, gemu ea. Jack!

Spatele ei se arcui şi respiraţia îi deveni sacadată, iar el simţi cum corpul ei se strânge în jurul lui. Doar expresia ei frenetică ar fi fost de-ajuns să-l facă să termine, dar simţi orgasmul ei ca o explozie care reverberă în el. Îşi dădu capul pe spate şi ţipă eliberator, degetele lui înfigându-se în şoldurile ei pentru a ţine corpurile lor cât mai conectate posibil.

Ea se prăbuşi peste el, cu pielea udă şi fierbinte peste a lui. Încă în căutarea aerului, o sărută pe creştet orbeşte. De ce dracului se oprise ploaia? În acest moment, ar fi întâmpinat cu bucurie un potop biblic, orice care să o ţină aici, cu el, departe de lume. Ducă-se naibii toţi! Niciodată în viaţa lui Jack nu fusese aşa fericit cum era acum, cu Sophie

în braţele lui.

După o vreme, ea se foi.

— Jack, şopti ea, frecând cu un deget gropiţa din bărbia lui. Excelenţă!

Asta-l făcu să deschidă ochii.

— Am crezut că am fost de acord să nu-mi spui aşa.

Ea râse şi-şi puse mâinile sub bărbie, pe pieptul lui.

— Ce se întâmplă acum?

— Micul dejun? sugeră el. Nici măcar nu trebuie să ne dăm jos din pat. Wilson ni-l aduce aici.

— Corect. Trecu cu degetele peste clavicula lui şi el aproape gemu de satisfacţie. Dar după aceea. Când ne întoarcem la Londra.

— S-ar putea să înceapă să plouă din nou, zise el uitându-se plin de speranţă la raza de soare care intra prin fereastra.

Ea pufni în râs.

— Jack!

— Încă eşti hotărâtă să te întorci. Se strâmbă. Dacă trebuie.

Ea se aşeză lângă el, şi el simţi că-i este aproape rece fiindcă nu o mai avea lipită de el. Nu se putea apropia suficient de ea nici când îşi petrecea braţele în jurul ei şi o trăgea spre el.

— Cu siguranţă, trebuie, zise ea oftând. Şi aşa am stat departe prea mult…

— Nu suficient, dacă mă întrebi pe mine. Prinse o şuviţă din părul ei şi trase uşor de ea. Unde mai găsim noi aşa intimitate în Londra?

Păru să se oprească din respirat, cu ochii mari de surprindere.

— Vrei să spui… că vrei să…?

El încuviinţă din cap.

— Sigur că vreau să te văd din nou.

Zâmbetul ei era cel mai dulce lucru pe care-l văzuse vreodată. O explozie de fericire îi încălzi pieptul. Doamne, Dumnezeule, se simţea ca un rege când o făcea să zâmbească.

— Serios?

Jack râse cu neîncredere.

— Cum te poţi îndoi de mine, draga mea? Îşi plimbă mâinile peste spatele ei gol, coborând spre fundul ei splendid. Va fi mai dificil în oraş, clar, dar ar trebui să fie de ajuns puţină planificare. Pot închiria o casă, pentru intimitate. Aproape de a ta, dacă vrei, sau oriunde în oraş.

Chipul ei se goli de orice expresie.

— O casă.

— Aproape de a ta. O sărută pe gât, ignorând mica smucitură când ea îşi întoarse capul. Ştiu că discreţia este vitală în chestiuni de genul ăsta. O poţi alege tu, dacă vrei, şi să faci ce vrei cu ea.

Încercă să o tragă mai aproape. Poate că trebuiau să se întoarcă la Londra, dar nu încă… Ea se împotrivi, împingând cu braţele în umerii lui.

— Nu vreau să fiu o femeie întreţinută.

— Atunci, nu fi, zise el după o pauză. Fii cum eşti acum – dar pe timpul nopţilor vino să te întâlneşti cu mine.

— Noaptea mă duc la clubul Vega, replică ea.

— Atunci, după-amiaza. Dimineaţa înainte ca oricine altcineva să se trezească. Pot să fac dragoste cu tine în orice moment al zilei

— Nu este aşa simplu, zise ea muşcându-şi buza de jos.

— Poate fi.

O sărută pe umăr.

— Nu, şopti ea. Nu, Jack. Alunecă din braţele lui şi se ridică, cu spatele la el. Nu este. Ar fi trebuit să discutăm despre asta înainte.

Jack se sprijini într-un cot, privind-o cum trăgea pe ea halatul lui, scoţându-şi părul de sub guler şi lăsându-l să alunece pe catifeaua albastră într-un văl de bucle întunecate. Doamne, cât îi plăcea să o vadă în halatul lui!

— Eu nu mă grăbesc să plec. Avem timp să discutăm orice doreşti.

Sophie se ridică şi legă cordonul.

— Nu mă aşteptam să se întâmple aşa ceva, să ştii.

— Nici eu. Ridică o mână în apărarea lui la privirea cu care-l săgetă ea. Jur

Ea îşi muşcă buza.

— Atunci, înţelegi de ce nu ne mai putem vedea.

— Desig… Se opri. Poftim!

Chipul ei se înroşi.

— Nu ne mai putem vedea, zise ea din nou. Nimeni nu trebuie să afle despre… asta. Ştii de ce.

Jack o privi. Nu, vru el să mârâie, nu ştia.

— Dacă nu, vei şti în clipa în care vom reveni în oraş. Philip… Ea făcu o pauză şi se încruntă, fără să se uite la el. Philip mi-a spus destule despre tine şi despre obligaţiile titlului tău, şi evident că în timpul petrecut împreună am văzut… înţeleg, serios, înţeleg. Dar poziţia mea este mult mai delicată, şi eu… Trase aer adânc în piept. Nu aş avea loc în viaţa ta, nici tu în a mea.

Jack era în picioare.

— Nu fi ridicolă! Unul dintre beneficiile de a fi duce, draga mea, este că pot face orice vreau.

— Amândoi ştim că asta nu-i complet adevărat, replică ea încet. Ai responsabilităţi, cu mult mai serioase decât a-l salva pe Philip de el însuşi. Dar eu… eu nu pot face orice vreau. Şi eu am o reputaţie de păzit, şi asta… Vocea îi tremura. Interludiul ăsta ar strica-o ireparabil. Eu nu am un titlu care să mă protejeze de ruină.

— Cine a zis ceva despre ruină? întrebă el.

Ea făcu o pauză, clipind de câteva ori.

— Ce… ce vrei să spui?

Da, ce voia să spună? Voia să se trezească alături de ea mai des, dar erau doar câteva soluţii pentru ca asta că se poate întâmpla: trebuia să fie ori amanta, ori iubita, ori soţia lui. Şi doar una dintre aceste metode nu lăsa loc de scandal pentru o văduvă respectabilă.

Jack îşi flutură picioarele peste marginea patului şi se duse la fereastră pentru a privi la scena pastorală de jos. Ea spusese că nu voia să fie amanta lui. Nu avea să rişte nici să fie iubita lui. Aşa că rămânea o singură opţiune, care era pur şi simplu imposibilă. Pentru că ar fi curată nebunie

chiar şi să se gândească la mai mult decât o aventură cu o femeie pe care abia o cunoştea. Nu?

Nu?

Îşi îndoi mâinile, gândindu-se la asta. Ar şoca societatea dacă ar începe să curteze o femeie precum Sophie. Toată lumea ar acuza-o că este o Circe modernă, uneltind să ademenească un duce. În scurt timp, oamenii care-l vânau pentru diverse s-ar întoarce spre ea, sperând să câştige favorurile ei, ca apoi ea să-l influenţeze. Şi apoi, ea l-ar vedea ca un duce, o sursă de bani şi putere, nu doar ca Jack...

Nu. Se încruntă la acel gând; ea nu era aşa. Dacă ştia ceva despre ea după aceste zile împreună, ştia atâta lucru.

Dar, aşa independentă cum era, voia să se mărite cu un bărbat pe care-l iubea. Nu se lăsase prostit când ea spusese că astfel de căsătorii sunt rare. Părinţii ei sfidaseră convenienţele şi fuseseră renegaţi pentru că rămăseseră împreună. Ea ar face la fel pentru cineva la care ar ţine? El credea că da.

Dar nu ar risca nimic pentru el. Nu voia să fie iubita lui. Era gata să nu-l mai vadă vreodată, ceea ce putea doar să însemne că nu vedea vreo posibilitate de a se îndrăgosti de el.

Vreodată.

Ai fi trebuit să îndepărteze gândul acela. Nu-i spusese el că ducii de Ware nu se căsătoreau din dragoste? Ci doar pentru statut, pentru avere sau pentru relaţii – toate trei când se poate –, şi Sophie Campbell nu oferea niciuna dintre cele trei. Şi, chiar dacă ar oferi, căsătoria nu era ceva la care să te gândeşti la doar patru zile după ce cunoşti o femeie.

Dar ceva în el ripostă la gândul de a nu o mai vedea vreodată, aducând pe buzele lui un mârâit instinctiv de protest.

— Nu este nevoie să iei o decizie pripită.

— Pripită! Se uită la el pieziş. Nu este pripită dacă este singura alegere posibilă! Ce se va schimba când revenim la Londra? Chiar tu ai spus că eşti copleşit de

datorie şi de obligaţii. Eu am propria viaţă, şi cercurile în care mă învârt eu nu se intersectează cu alte tale. În Londra, nu avem niciun motiv respectabil să ne întâlnim, ceea ce însemnă că, dacă ne întâlnim totuşi, vom atrage atenţia. Vocea ei coborî: Nu pot rezista unui asemenea scandal. Va fi suficient de rău după pariu.

— Dashwood ţine la respectarea promisiunilor, începu el.

— Dar nu poate decât să nu mai primească la Vega acea persoană care nu respectă o promisiune, replică ea. Şansele ca nimeni să nu vorbească despre asta… Flutură neajutorată dintr-o mână. Nu îmi asum riscul când şansele sunt aşa firave.

Mâinile lui Jack erau strânse în pumni. Avea dreptate, dar… Doamne. În ultimele zile, se simţise un cu totul alt om – şi îi plăcea să fie aşa.

Când el nu spuse nimic, ea oftă.

— Promite-mi, Jack. Te rog!

— Dacă asta este ceea ce îţi doreşti cu adevărat.

„Spune că nu-i aşa”, o îndemnă el în gând. Un mic semn de încurajare, şi el avea să arunce convenţiile şi expectativele pe geam şi avea să o vadă de fiecare dată când voia. Era duce, la dracu’, şi putea face orice voia…

Ea nu răspunse, şi el se întoarse să se uite la ea.

— Asta vrei?

Ea îşi ridică bărbia şi-l privi direct.

— Nu contează ce vreau eu. Aşa merge lumea.

Iată răspunsul. Posibilitatea de a avea mai mult pâlpâi şi se stinse precum o lumânare.

— Atunci, ai promisiunea mea că nu voi spune un cuvânt nimănui.

*

Drumul înapoi la Londra fu parcurs într-o tăcere aproape deplină. Purta din nou rochia ei roşie, plină de pete întunecate de la tiv la genunchi. Jack spera că ea avea să-i trimită nota de plată pentru ea.

Amândoi stăteau pe aceeaşi banchetă, suficient de aproape ca el să o audă respirând. Sub pliurile mantiei ei, mâna lui o strângea pe a ei. Creierul lui Jack părea paralizat. În patru zile, se obişnuise aşa mult cu femeia asta, cu zâmbetele ei, cu încruntăturile ei, cu privirile ei ironice, care-l făceau să vrea să râdă în hohote. Ar fi fost mulţumit ca trăsura să meargă până în Scoţia.

Dar nu avea cum să spună asta. De fapt, credea că ar putea înnebuni doar gândindu-se la acest lucru. Ea începu să se foiască mai repede decât se aştepta el.

— Ar trebui să cobor.

— Poftim? Se încordă. De ce?

— Pot să merg pe jos de aici. Spune-i să oprească.

Jack trase aer în piept ca să riposteze, apoi se aplecă în faţă şi bătu de două ori în geamul vizitiului. Normal că nu o putea duce până în faţa uşii, după ce jurase că avea să păstreze secretul.

— Opreşte aici! strigă el.

Trăsura încetini, hurducăindu-se în vreme ce vizitiul ieşea din trafic.

— Vei… începu el, dar Sophie îl întrerupse.

Îşi puse mâinile pe obrajii lui şi-l sărută. Jack o trase spre el, luând-o în braţe şi aşezând-o în poala lui. Ea îşi rezemă fruntea de a lui, şi degetele îi alunecară în parul lui de la ceafă.

— Va trebui să inventez o poveste ca să-mi explic absenţa din oraş. Cred că ar fi cel mai bine dacă nu va crede nimeni că am plecat.

— Desigur.

Când spuse cuvântul cu voce tare, îi veni să dea cu putere în ceva, deşi fusese de acord cu asta. Înainte să plece din Chiswick, ceruse întregului personal, cu ameninţarea că avea să concedieze pe loc fără referinţe pe cine nu se conforma, să nu spună nimic despre prezenţa ei în casă.

Dar el ştia. Nu avea să poată uita niciodată că ea fusese acolo, cântând la pianul dezacordat, râzând de el la cărţi, făcând dragoste cu el pe canapeaua din bibliotecă. O

sărută din nou cu disperarea unui om care se temea că avea să rămână fără ea odată ce ea cobora din trăsură.

— Dacă vreodată ai nevoie de ceva – „dacă ai vreodată nevoie de mine”, gândi el trimite după mine. Scrie-mi!

Ea îi atinse buza şi încropi un zâmbet dulce-amărui.

— La revedere, Jack!

— La revedere! reuşi el să spună.

Ea îi mai atinse buzele cu ale ei încă o dată şi apoi plecă. El ridică perdeaua la timp să o vadă cum îşi trăgea gluga peste cap şi se amesteca printre oamenii care se grăbeau spre piaţă. Era încă devreme, şi putea să ajungă acasă neobservată.

— Casa Ware, murmură el, uitându-se după ea, nu la valetul care stătea lângă uşă.

— Da, Excelenţă!

Uşa se închise cu o pocnitură şi trăsura îşi reluă mersul. Jack oftă. Ea plecase.

Capitolul 14

Sophie reveni în mica ei casă, surprinzându-le pe bucătăreasă şi pe Colleen la micul dejun când intră prin spălătorie.

— Doamnă!

— Sunt acasă, zise ea zâmbind forţat. Şi am disperată nevoie de o baie.

De fapt, nu avea, dar asta avea să le dea servitoarelor ei ceva de făcut şi să le oprească întrebările. Colleen se ridică să se ocupe de ea, în vreme ce bucătăreasa se duse după apă. Sophie oftă uşurată când ajunse în intimitatea dormitorului ei.

— Nu vă aşteptam decât peste vreo două zile, spuse Colleen, făcându-şi de lucru prin cameră. Servitorul care a venit a zis că aţi fost chemată urgent şi că nu veţi reveni timp de o săptămână.

I se tăie răsuflarea la acel gând. Ar fi putut să mai petreacă încă două zile în braţele lui Jack... Dar nu. Era mai bine că venise acasă acum, înainte ca lucrurile să scape complet de sub control.

— A spus şi că este un motiv foarte secret, doamnă, adaugă Colleen, evident curioasă, şi că nu trebuie să discut cu nimeni despre asta.

— Oh... Oh, da, a fost foarte neaşteptat, zise Sophie repede. Un motiv foarte personal, pe care aş vrea să-l păstrez secret.

Când o angajase pe Colleen, se înţelesese de la sine că servitoarea nu avea să bârfească despre ea. Asta pentru a ascunde că Sophie nu era o văduvă şi că juca pentru a-şi câştiga existenţa, dar acum profita de pe urma acestei înţelegeri, pentru că servitoarea ei se grăbi să o asigure că nu spusese un cuvânt nimănui.

— Cum a fost pe aici? întrebă ea ca să schimbe subiectul.

— Linişte. Colleen îi scoase acele de păr din coc şi începu să-i perie părul. Sophie închise ochii la amintirea mâinilor lui Jack în părul ei în timp ce o săruta, corpul lui fierbinte şi greu deasupra ei. Domnul Carter a trecut şi v-a lăsat cartea de vizită, la fel şi Lord Philip. Şi sunt nişte scrisori de la Lady Georgiana şi domnişoara Cross.

Nimic ieşit din comun, dar un memento că avea o linie fină pe care să meargă în următoarele zile.

— Adu-mi scrisorile după ce mă spăl, îi ceru ea. Ce le-ai spus domnilor?

— Nu am ştiut ce să le spun, aşa că le-am zis că sunteţi bolnavă. Am făcut bine?

Ea oftă uşurată.

— Ai făcut foarte bine.

Ochii lui Colleen se întâlniră cu ai ei pentru o clipă, în oglindă.

— Sunteţi bine... din nou, doamnă?

Nu. Jack îi dăduse viaţa peste cap, şi ei îi era deja dor de el mai mult decât putea spune. Aproape că încă îi putea simţi obrajii proaspăt bărbieriţi peste ai ei.

— Sunt din nou acasă, nu? zise ea brusc. Asta contează – şi ca nimeni să nu ştie că am fost plecată. Cum au primit domnii vestea despre... hmm... indispoziţia mea?

Colleen îi descheia rochia.

— Domnul Carter a părut uşurat. A trimis flori. Cum mâinile ei erau ocupate cu nasturii, arătă din cap spre biroul de la fereastră, unde se afla un buchet frumos într-o vază. Lord Philip nu a primit vestea aşa bine. A cerut să vă vadă, dar, când l-am refuzat, s-a încruntat şi a bâiguit ceva despre trădători. Îi făcu semn lui Sophie să se ridice ca să poată scoate rochia. A venit de două ori. A doua oară, am crezut că ar putea încerca să urce prin forţă, dar până la urmă a plecat când i-am spus că nu vreţi să-l vedeţi. Făcu o pauză. Nu am reuşit să găsesc altceva pentru a-l convinge, doamnă. Sper că am procedat bine.

La naiba! Sperase că Philip avea să o lase în pace.

— Da, exact cum trebuie, îi zise ea lui Colleen.

Servitoarea îi dădu un halat până când era gata baia, şi ea nu se putu abţine să nu se gândească la halatul de catifea albastră al lui Jack. Avea să-l poarte şi următoarea lui amantă? Avea să ducă o altă femeie în casa Alwyn? „Te vreau în halatul meu albastru, cu nimic altceva, cu picioarele în jurul taliei mele şi cu spatele lipit de perete...”

— Scrisori, zise ea, forţându-se să-şi îndepărteze mintea de la asta. Ai spus că sunt nişte...?

— Da.

Colleen le aduse. Erau trei, una de la Georgiana şi două de la Eliza. Sophie le duse la scaunul de lângă fereastra pentru a le citi cât Colleen pregătea baia.

Am auzit cel mai alarmant zvon despre tine, îşi începea Eliza scrisoarea. *Chiar poate fi adevărat? După ce eu şi G, ţi-am spus despre Lord Philip, este incredibil că ai făcut un pariu cu fratele lui! Chiar l-ai făcut? Nici nu ştiam că-l cunoşti. Toată lumea pare să vorbească despre asta, deşi partea despre tine este umbrită de cea a ducelui de Ware. Tata spune că el credea că omul acela este făcut din piatră. Toată lumea este scandalizată că el s-a purtat aşa...*

Sophie puse scrisoarea deoparte *şi* deschise biletul de la Georgiana. Era mult mai scurt, doar câteva rânduri:

Lady Sidlow spune că îţi pot scrie o singură dată, ca să te întreb dacă este adevărat că ai jucat cu ducele de W. Dacă este adevărat, nu voi mai putea să îţi scriu din nou, dar tot voi striga „Bravo!" Sper că îmi urmezi sfatul şi faci ca un bogătaş să se îndrăgostească de tine. Ware este cea mai bună partidă din Anglia şi e aşa chipeş – nu ai fi putut nimeri mai bine. Dacă nu este adevărat, trebuie să-mi scrii de îndată, într-un limbaj potrivit pentru Lady Sidlow, ca să te pot vizita din nou şi să aud adevărata poveste – te cunosc suficient de bine cât să ştiu că s-a întâmplat ceva. Răspunde-mi imediat ce poţi, pentru că mor de curiozitate.

Puse şi acest bilet deoparte, zâmbind. A doua scrisoare de la Eliza, de cu o zi în urmă, îi şterse zâmbetul de pe buze.

Din moment ce nu am primit de veste de la tine, pot doar să presupun că s-a întâmplat ceva îngrozitor. Nimeni nu v-a văzut pe tine şi pe duce în societate, cel puţin din ce a auzit tata. Te-a tratat rău? Te ascunzi? Suntem îngrijoraţi pentru tine, Sophie. Răspunde-mi şi spune-mi că eşti bine. Dacă ai necazuri, vei vrea ca prietenele tale...

Paginile îi căzură în poală. Îşi duse o mână la frunte, simţindu-se de parcă fusese stoarsă ca o haină udă. Era tentant să se cufunde în cadă şi apoi să doarmă, ascunzându-se încă un pic de mulţimea lacomă, înfometată după orice semn necuviincios. Infama promisiune de la Vega despre păstrarea secretelor fusese încălcată.

Nu exagerase când îi spusese lui Jack că ea nu avea nici titlul, mei averea care să o protejeze de ruină. Trebuia să-şi salveze reputaţia cu fiecare cuvânt ferm şi cu fiecare zâmbet hotărât. Nu exista altă alegere: nimeni nu trebuia să afle adevărul.

Privirea îi alunecă spre fereastră, întrebându-se dacă Jack ajunsese acasă la el. Vorbise despre casa lui în termeni dezolanţi, deşi era, cu siguranţă, una dintre cele mai frumoase case din Londra. Îşi sprijini mâna de geam. Unde era reşedinţa Ware? El nu spusese niciodată, şi ea habar nu avea. Încă un semn că el dispăruse din viaţa ei definitiv.

Când termină să scris răspunsurile scurte şi vagi către prietenele ei, asigurându-le că era bine şi că avea să le povestească la următoarea ieşire la ceai, baia ei era gata. Sophie intră în cadă şi se cufundă până la umeri. O parte din ea nu voia să spele atingerea lui Jack, dar se forţă să o facă. Fusese o distracţie, îşi spusese în timp ce se freca, o aventură care nu ar fi trebuit să se întâmple. Cel mai bun lucru pe care-l putea face acum era să o ascundă adânc în inima ei şi să o lase acolo pentru totdeauna.

Alunecă mai adânc în apă, sprijinindu-şi capul pe marginea căzii. Îi era imposibil să nu se gândească la cada mare din casa Alwyn – generoasa cadă din camera ducesei. Aproape de a lui Jack. Închise ochii şi reveni la prima seară, când fusese udă, iritată şi gata să-şi verse nervii pe arogantul şi încăpăţânatul duce. Un zâmbet îi curbă vag buzele imaginându-şi cum arăta când intrase în bibliotecă, purtând doar halatul lui din catifea şi mătase. Era cel mai luxos lucru pe care-l purtase vreodată.

Halatul ăla ar fi trebuit să-i spună, mai presus de orice altceva, că el nu era aşa cum se aştepta ea să fie. Era prea decadent, prea indulgent. Şi felul cum ochii lui se aprinseseră când o văzuse purtându-l ar fi trebuit să-i spună că era un bărbat a cărui pasiune doar aştepta să fie deşteptată.

Şi, mai mult, el văzuse prin ea. Sophie trăia din inteligenţa ei, şi rareori o lăsa cineva fără replică, dar Jack o făcuse. Chiar când se uita pe furiş la picioarele ei goale, era în stare să o disece şi să sape direct în inima ei, căutându-i secretele. Văzuse dincolo de faţada ei şi descoperise o bună parte din Marele ei Plan, chiar dacă nu ştiuse niciodată câtă dreptate avea.

Zâmbetul îi pieri la gândul Marelui ei Plan, planul ei

detaliat pentru a atinge respectabilitatea şi siguranţa. Noaptea trecută, nu se gândise o secundă la acel plan. De fapt, timp de câteva ore, în această dimineaţă, permisese să-i treacă prin cap periculosul gând că poate nu avea nevoie de plan, că poate găsise ceva care merita mai mult de zece mii de lire şi un domn amabil. Când Jack spusese că voia să o vadă din nou, crezuse… chiar sperase…

Asta era o prostie, normal. Un duce ar fi trebuit să fie nebun să se însoare cu o femeie ca ea – şi, într-adevăr, el îi propusese doar o aventură, cu o casă discretă unde se puteau întâlni până când se sătura de ea. Oricât de mult îl dorea, asta era ceva ce Sophie nu îndrăznea să rişte. Fusese nevoie de un efort susţinut şi de multă grijă să-şi creeze şi să-şi păstreze reputaţia iar pierderea era posibilă cât ai clipi, şi, odată pierdută, nu avea să o recapete vreodată. Se dădea drept văduvă, dar, dacă cineva ar fi făcut săpături mai adânci, ar fi descoperit că nu existase niciodată un domn Campbell, doar o domnişoară Graham care devenise cumva văduvă în poştalionul dintre Bath şi Londra. Ar putea descoperi că singura ei moştenire consta din trei sute de lire lăsate de Lady Fox şi că cele patru mii de lire pe care le strânsese cu grijă şi le investise în fonduri guvernamentale fuseseră banii câştigaţi de la domni de societate la hazard şi whist.

Deşi simţea că Jack ar fi generos cu ea, poate extravagant de generos dacă i-ar deveni amantă, ştia că asta avea să dureze doar atât timp cât el o voia. O amantă nu putea avea nicio pretenţie de la protectorul ei. Mai rău, mai devreme sau mai târziu, el avea să se însoare cu cineva, o ducesă adevărată, şi atunci ea avea să-l piardă definitiv. Sophie refuza să flirteze cu un bărbat căsătorit, darămite să continue o aventură cu el.

Îi spusese adevărul: nu exista o altă alegere posibilă. Acum, că revenise în Londra, trebuia să-şi reia planul, să dubleze eforturile pentru a recupera ce pierduse din cauza piedicii care o întârziase şi asta însemna să revină la Vega, să înfrunte aceiaşi oameni care o văzuseră ieşind la braţul lui Jack după un pariu scandalos. Să-l înfrunte pe Philip,

care avea să fie furios – şi pe Giles Carter, care ar putea foarte bine să se arate dezgustat. Cu un oftat din toţi rărunchii, alunecă mai jos, lăsând apa să-i treacă peste cap.

*

Când trăsura ajunse la reşedinţa Ware, Jack revăzuse în minte de câteva ori întreaga dimineaţă, iar drept rezultat starea lui era sumbră şi morocănoasă când intră pe uşile înalte şi sculptate, ţinute deschise de servitorii în livrele impecabile. Privirea lui căzu pe o servitoare, care-şi vedea de treabă, şi se încruntă. Rochia ei simplă de un albastru-închis era identică cu cea pe care Sophie o purtase în prima zi în casa Alwyn şi din nou în ultima noapte când făcuse dragoste cu ea pe canapea.

— Domnul Percy vă aşteaptă în birou, Excelenţă, zise Browne, majordomul său.

— Mă aşteaptă? Posac, Jack se dezbrăcă de haină. „Percy să aştepte”, îşi zise el. Să îmi fie aduşi caii imediat. Vreau să mi se pregătească o baie pentru când mă întorc.

Browne clipi – o şocantă scăpare pentru el.

— Da, Excelenţă.

— Fratele meu a fost pe aici?

— Este cu Excelenţa Sa chiar acum.

Jack se opri din mers, dar numai pentru o clipă. Deci Philip era aici acum, înainte de prânz, cu mama lor. Fără îndoială, amândoi aşteptau să le spună unde a fost în ultimele zile, deşi din motive foarte diferite. Percy, Jack ştia asta, revenise la Londra fără să ştie ceva. Wilson îl grăbise să plece din casa Alwyn cât el şi Sophie explorau podul. Se gândi la promisiunea pe care i-o făcuse lui Sophie, că interludiul lor avea să rămână un secret, şi se îndreptă spre budoarul lui. Să ţină secret, când doar la ea se putea gândi. Să nu o mai vadă vreodată, când ea era singura persoană pe care voia să o vadă. Acum, avea nevoie de o plimbare călare, să elibereze o parte din tensiune.

Mama lui îl interceptă pe drumul spre ieşire.

— Iată-te dragule! Începeam să mă întreb dacă te-ai

îmbolnăvit, de ai fost plecat aşa mult.

— Deloc, mamă. Făcu o scurtă plecăciune. Mă scuzi, sunt pe cale să ies la o plimbare.

Ochii ei se măriră. Avea tehnica lui Philip de a-şi arăta indignarea fără prea mare efort.

— Ieşi? Când abia ai revenit acasă după aproape o săptămână? Te porţi foarte ciudat.

— Da? Îşi luă pălăria de la Browne şi-şi puse mănuşile. Mie nu mi se pare ciudat.

Ar fi fost ciudat să revină în birou şi să se închidă acolo cu Percy, şi tocmai de asta se ducea la o plimbare.

Ea ridică uimită din sprâncene.

— Ware! Nu glumi cu mine. Am auzit că a fost o scenă la club. Una foarte indecentă.

Cam aici se termina jurământul de a păstra secretul, după cum ceruse Dashwood, gândi Jack. Ceea ce… La naiba! Sophie avea dreptate să-şi facă griji în privinţa reputaţiei ei.

— Cum ai putut face aşa ceva? adăugă mama lui pe un ton plin de reproş.

— M-ai rugat să mă duc, îi reaminti el.

Ea clipi.

— De dragul lui Philip! Eu niciodată…

— A avut şi Philip un rol în scena aia. Sper că l-ai certat deja că nu şi-a ţinut cuvântul şi că a revenit la mesele de joc din clubul Vega în aceeaşi zi în care a promis că le va evita pentru o lună.

Ea rămase cu gura căscată. Jack se gândi că nu o confruntase legat de modul inegal în care se comportase cu el faţă de cum se comportase cu fratele lui de când ei erau copii.

— Dar… Dar, Jack…

Umerii lui deveniră rigizi. De obicei, i se adresa cu titlul – şi o făcuse încă din ziua în care tatăl lui murise. Când îi folosea numele, atacul ei degenera.

Se apropie de el şi puse mâna pe braţul lui.

— Normal că Philip ar trebui să-şi revizuiască iute comportamentul. A regretat cu adevărat, lucru pe care l-ai

fi ştiut dacă nu ai fi dispărut fără un cuvânt. Am fost foarte îngrijorată.

El se îndepărtă de atingerea ei şi-şi întinse braţele.

— După cum poţi vedea, sunt acasă, sănătos şi zdravăn. Şi acum mă duc la o plimbare călare.

— Dar, dragule, nu doar de sentimentele mele trebuie să ţii cont. Lady Stowe şi Lucinda au venit în vizită cât tu ai fost plecat…

Văzu cu coada ochiului valetul care aducea calul Nero tropăia dintr-o parte în alta, neliniştit şi pregătit să alerge. Bun. Jack intenţiona să-l lase să alerge până la Hampstead şi înapoi.

— Sper că sunt bine. Calul mă aşteaptă, mamă. La revedere!

— Dar… dar, Ware! Trebuie să discutăm despre Philip!

Jack ridică o mână în semn de rămas bun şi coborî treptele. Terminase cu discuţiile despre Philip pentru moment. Luă frâiele de la valet şi urcă în şa, salutându-şi printr-o atingere a pălăriei mama, care era aşa supărată, că-l urmase afară, cu ochii mari şi o mână la piept. El se depărtă fără să mai spună un cuvânt, perfect conştient că mama lui exclama şocată în urma lui.

Se întrebă dacă Philip pândea de undeva din casă, aşteptând să audă cum mersese medierea ducesei. Aşa proceda de obicei: o punea pe mama lor să-i pledeze cauza, povestindu-i o versiune foarte selectivă a adevărului. Ducesa, care se încredea neîndoielnic în Philip, era de nestăpânit, şi Jack ceda la cererile ei doar pentru a se scuti de frustrarea de a fi dojenit şi bătut la cap, din moment ce ea nu renunţa niciodată până nu-şi atingea măcar parţial obiectivul.

Şi Sophie încercase să-l convingă, dar niciodată nu se simţise terorizat. Poate că-l tachina cu ceva, dar nu cerea.

Doamne. Sophie. Ajunsese acasă în siguranţă? Ar fi trebuit să o urmărească, să se asigure de asta. Jack reconsideră ideea instantaneu; dacă ar fi ştiut unde locuia, nu era sigur că ar fi putut sta departe de ea. Sigur că nu ar fi dificil să afle – valetul lui îi ştia adresa pentru că îi livrase

servitoarei ei mesajul după pariul lor –, ceea ce însemna că el nu trebuia să încerce sub nicio formă. Trecuse doar o oră de când îşi luase rămas-bun de la ea, şi deja voia să încalce promisiunea şi să o ducă înapoi în casa Alwyn, fără să-i pese că ar stârni un scandal.

Cum avea să trăiască tot restul vieţii fără ea?

Capitolul 15

Ultimul loc unde voia să se ducă Sophie în acea seară era Vega, dar la ora opt urcă scările.

— Bine aţi venit, doamnă Campbell, zise Forbes, managerul, în timp ce o ajută cu mantia. Sper că sunteţi bine în această seară.

Dacă era la fel de curios ca toată lumea să afle ce se întâmplase între ea şi Jack – nu Jack, ducele, îşi reaminti că Forbes nu o arăta. Ea îi zâmbi strălucitor.

— Da, sunt, mulţumesc.

Trimise mantia cu un valet.

— Domnul Dashwood ar vrea să discute cu dumneavoastră când puteţi.

— Oh? Sophie se încordă, apoi se relaxă. Nu păcălea pe nimeni dacă tremura ca un şoarece de fiecare dată când cineva vorbea cu ea. Sunt liberă în acest moment dacă vrea să discutăm acum.

— Pe aici, zise el şi o conduse în biroul domnului Dashwood.

Fu nevoie de un efort real pentru a rămâne relaxată. Ce urma să spună domnul Dashwood? Forbes fusese clar instruit să o aducă imediat. Încălcase vreo regulă şi avea să-i fie revocată calitatea de membru? Fusese în biroul domnului Dashwood doar de trei ori: când ceruse să fie membru şi în două ocazii fericite când câştigase pariuri suficient de mari încât patronul supraveghease plata.

Deşi, după timpul petrecut cu Jack, Sophie începuse a bănui că domnul Dashwood se implicase în aceste chestiuni

mai mult datorită sexului ei şi nu datorită mărimii pariului. Câştigase două sute şaptezeci de lire de la domnul Edward Tisdale şi apoi aproape cinci sute de lire de la un viconte foarte beat care se holbase la sânii ei mai mult decât la cărţile lui. Mai târziu, cineva îi povestise că vicontele pretinsese că ea se îmbrăcase indecent ca să-l distragă. Sophie nu simţise nici cea mai mică remuşcare pentru asta. Rochiile ei nu erau diferite de alte rochii la modă, şi, dacă un bărbat îşi permitea să fie uluit de un pic de carne de femeie, ar trebui să joace doar cu bărbaţi. Ambii bărbaţi plătiseră, deşi cam cu ranchiună în cazul contelui. Domnul Dashwood se asigurase de asta.

Din păcate, în seara asta nu avea un pariu câştigător.

Forbes ciocăni la ultima uşă.

— Doamna Campbell, domnule, anunţă el, apoi încuviinţă din cap răspunzând la ceva. Făcu un pas în spate şi deschise uşa larg pentru ea. Domnul Dashwood vă primeşte, doamnă.

— Mulţumesc, Forbes, şopti ea, apăsându-şi fusta cu mâinile pentru a se linişti.

Intră în birou cu o atitudine semeaţă. Domnul Dashwood se ridică, ocolind biroul.

— Doamnă Campbell. Ce bine să văd că aţi revenit la Vega.

— Da, zise ea zâmbind şi făcând o mică reverenţă. Exersase acea expresie graţioasă şi imperturbabilă până când o putuse afişa fără efort, dar în seara asta era dificil să o păstreze. Mă bucur că am revenit.

Capul lui se înclină, privind-o tăios. Totul la domnul Dashwood era tăios: mintea lui, trăsăturile lui, ambiţia lui. Era un rechin nemilos în haine de domn.

— Aţi stârnit agitaţie când aţi plecat, acum câteva seri.

Sophie trase scurt aer în piept şi-şi strânse mâinile. Ştiuse că asta urma.

— Îmi pare rău pentru asta…

— Nu mă îndoiesc, zise el, întrerupând-o. Nu este genul de pariu pe care-l vreau în clubul meu.

Chipul ei se aprinse.

— Nu este nici genul de pariu pe care-mi face plăcere să-l fac. Excelenţa Sa a insistat, după cum aţi auzit…

— Dar aţi fost de acord.

Dashwood îşi încrucişă braţele şi îşi sprijini un şold de birou. Privirea lui pătrunzătoare era aproape insuportabil de îndurat şi nu o lăsa să scoată niciuna dintre scuzele pe care le exersase.

— Aşa este, fu ea de acord cu voce joasă. A fost o greşeală.

— Sper că nu veţi repeta acea greşeală. Dacă este genul de pariu pe care-l urmăriţi… El ridică din umeri. Sunt destule locuri unde să îl faceţi. Dar nu la clubul Vega.

Răsuflarea lui Sophie i se opri în gât. Coloana vertebrală îi era rigidă precum o ţepuşă şi chipul avea vreo trei nuanţe de roşu.

— Nici eu. A fost o nebunie de moment din partea mea şi cred că şi din partea Excelenţei Sale. Nu a fost un pariu serios – nu-l întâlnisem pe Excelenţa Sa înainte de acea seară. Bănuiesc că singurul său scop pentru un asemenea pariu a fost să împiedice ca eu să mai joc hazard cu fratele lui, Lord Philip. Cred că au existat nişte neplăceri din cauza unei datorii care a cauzat tensiuni între ei şi pariul a fost făcut într-un moment de furie.

Dashwood ridică sceptic dintr-o sprânceană.

— O pedeapsă dură pentru dumneavoastră. Nu aşa dură pentru Lord Philip.

Ea clipi rapid.

— După cum vedeţi, pariul nu a fost dus la capăt.

Pentru o clipă, pe chipul lui plană ceva asemănător cu compasiunea.

— Nu aţi mai venit aici de atunci.

— Nu m-am simţit bine, zise ea. Colleen spusese la doi oameni că era bolnavă, ceea ce era o poveste la fel de bună ca oricare. Îşi strânse mâinile cu atâta putere, că nu-şi mai simţea vârfurile degetelor. Am făcut o înţelegere cu Excelenţa Sa. În schimbul promisiunii mele de a nu mai juca cu Lord Philip, m-a dus acasă. Asta era adevărat, chiar dacă

nu menţionase faptul o dusese acasă abia în dimineaţa asta. Am răcit în ploaia din acea seară şi am fost obligată să stau la pat câteva zile.

Nu părea convins.

— Zvonurile sunt nişte animale alunecoase, doamnă, greu de prins şi chiar mai greu de stins. Vă sugerez să-l evitaţi pe Excelenţa Sa, ca să nu încurajaţi asemenea zvonuri îngrozitoare.

— Vă asigur, domnule, că nu intenţionez să fac vreodată ceva măcar similar.

Dar inima îi bătea sălbatic.

— Foarte bine, doamnă Campbell, răspunse el după un moment. Aveţi grijă să nu o faceţi – cel puţin, nu aici.

— Sigur că nu, zise ea printre buzele uscate. Şi apoi, pentru că nu putea să lase suspiciunea să planeze fără să spună ceva, adăugă: Codul dumneavoastră de conduită pentru membri va acoperi asta, îmi imaginez.

Ştia la ce se referea: interdicţia de a vorbi despre ce se întâmpla la Vega.

— Aşa este şi voi face tot ce pot ca acest cod să se respecte. Îi aruncă o privire grăitoare. Nu sunt Dumnezeu, doamna Campbell. Dacă adevărul este diferit de zvonuri, ar fi înţelept să promovaţi adevărul cu fiecare ocazie.

Ea îşi înclină capul în semn că era de acord cu avertismentul acela.

— Aşa voi face.

Domnul Dashwood reveni în spatele biroului său.

— Încă un lucru, doamnă Campbell. Contul dumneavoastră.

— Da?

Stomacul ei ameninţa să se revolte. Ce era în neregulă cu contul ei? Proprietarul clubului se uită lung la ea.

— Aţi câştigat peste şase sute de lire de la ducele de Ware. Am făcut după cum mi s-a cerut şi v-am creditat contul. Dacă semnaţi aici, veţi avea fondurile disponibile.

Îi împinse peste birou un registru de contabilitate subţire şi îi întinse o pană.

Sophie oftă.

— Desigur, murmură ea, semnând.

Şase sute de lire. Era o avere, mai mult decât câştigase înainte, şi totuşi o lăsa rece. Ce avea să gândească Jack în momentul când avea să o plătească? Avea să observe?

Când ieşi din birou, îşi simţea capul fierbinte şi era ameţită. Îl urmă pe Forbes spre saloanele principale ale clubului. Deja mergea pe gheaţă subţire, şi acum simţea cum îi crăpa sub picioare. Îşi roti umerii, încercând să mai aline tensiunea din ei, şi o durere surdă porni spre baza craniului. Seara se dovedea deja foarte dificilă – şi nici măcar nu intrase în club.

Când intră în salon, preţ de o clipă, se lăsă tăcerea. Nimeni nu se uita făţiş spre ea, dar prinse câteva priviri pline de curiozitate. Încuviinţă graţios din cap către oamenii pe care-i cunoştea, repetându-şi la nesfârşit în minte că trebuie să se poarte la fel ca de obicei. Majoritatea celor prezenţi îi răspunseră la salut, unii cu priviri speculative care îi crescură tensiunea.

Tresări când cineva vorbi spre umărul ei:

— Bună seara, doamnă Campbell.

— Domnule Carter! Râsul ei era aproape un oftat de uşurare. Ce încântător să vă văd din nou!

— Da, au trecut câteva zile.

Se înclină, dar expresia lui era indescifrabilă. Ea afişă un zâmbet spăşit.

— Din păcate, nu m-am simţit bine. O răceală din cauza ploii. M-am simţit îngrozitor, şi îmi pare aşa rău că nu v-am putut primi când aţi venit.

— Servitoarea dumneavoastră era destul de agitată când am venit.

— Era? Sophie se arătă oarecum surprinsă. Nu-mi pot imagina de ce. Poate din cauza chipului dumneavoastră frumos, domnule.

Şi zâmbi. El o studie o clipă; voia să o creadă. Sophie nu putea suporta că făcea asta. Era un bărbat decent. Îl plăcea, şi acum îl minţise. Îşi coborî privirea şi-şi strânse

mâinile.

— Nu, trebuie să vă spun întregul motiv pentru care am stat departe. Eu... eu am fost ruşinată de cum m-am purtat în acea noapte. Mi-am pierdut calmul şi mi-am permis să fiu împinsă spre lucruri pe care nu ar fi trebuit să le fac. Asta m-a reţinut să revin la Vega până în seara asta. Ridică ochii spre el. Sper că puteţi înţelege şi mă puteţi scuza.

Expresia lui se înmuie considerabil.

— Vă înţeleg. Ezită. Atunci, ducele nu...?

— Mi-a permis să merg acasă şi şi-a cerut scuze că a provocat o scenă în public. Cred că amândoi am regretat acel pariu îngrozitor imediat cum am plecat de la Vega.

Clătină din cap, alegând cuvintele cu grijă, pentru a nu mai fi nevoită să spună alte minciuni. Minciunile prin omisiune nu puteau fi evitate. Jack chiar o lăsase să meargă acasă şi îşi ceruse scuze. Dar nu-i putea spune domnului Carter că se întâmplase în această dimineaţă, nu cu patru nopţi în urmă.

— Şi Ware a dispărut câteva zile.

— Da? încercă să pară surprinsă. Nu-l întâlnisem pe Excelenţa Sa înainte de acea noapte. Habar nu am ce obiceiuri are.

Carter se mişcă.

— Ei bine, nu iese prea des în societate. Acum, că mă gândesc, m-am întâlnit cu el de două ori. Poate a fost o coincidentă.

Sophie nu spuse nimic. Împotriva voinţei ei, memoria ei invoca imagini cu Jack întinzându-şi gâtul în vreme ce-şi desfăcea lavaliera, atingând-o sub bărbie înainte de a o săruta... felul cum degetele lui i se afundaseră în păr. Ştia unele dintre obiceiurile lui.

Se îndreptă brusc şi inspiră consternată. În partea cealaltă a încăperii, Lord Philip Lindeville intrase, cu părul ciufulit, prost dispus. Ochii lui întunecaţi dădură un ocol încăperii. Ea se făcu mică şi se rugă ca el să nu o vadă.

— Ce este, draga mea? întrebă domnul Carter aplecându-se spre ea.

Catalogă mental apelativul de afecţiune: un semn bun.

— A sosit Lord Philip.

Gura domnului Carter se strânse într-o linie.

— Nu vreau să-l văd, zise ea cu o vehemenţă neprefăcută.

Nu doar că-i promisese lui Jack, dar pierduse mare parte din simpatia faţă de Philip. Era nesăbuit şi iresponsabil şi o folosise în mod intenţionat ca să-l ia peste picior pe Jack, lăsând impresia că prietenia lor era mai mult decât era. În timp, poate avea să-l ierte, dar momentan simţea prea clar cum o afectau acţiunile lui.

Carter se mişcă pentru a o ascunde.

— Atunci, nu-l veţi vedea.

Se mutară la o masă liniştită, ascunsă de privirile directe din încăpere de un rând de plante, şi domnul Carter ceru cărţi. Sophie nu avea chef să joace, dar ştia că trebuia. De asta venea la Vega, şi ar fi atras atenţia dacă nu o făcea. Şi apoi, marele ei plan nu se schimbase cu nimic.

Sophie era prea distrasă de prezenţa lui Philip ca să joace la capacitatea ei, dar tot reuşi să facă nişte trucuri şi pierdu doar zece lire. Carter o privi iute în timp ce aduna scorul, apoi îşi împinse scaunul în spate.

— Poate doriţi un pahar de vin, doamnă Campbell?

Se ridică graţioasă. Făcuse primul pas revenind la Vega în această seară. Asta era de ajuns pentru moment. A doua zi avea să se disipeze o parte din surpriză, şi în ziua următoare – mai multă; în curând, avea să fie tratată din nou normal. Şi plecarea ei acum putea fi pusă pe seama slăbiciunii date de boala ei fictivă, nu catalogată ca laşitate – ce era, de fapt.

— Sunteţi aşa amabil, domnule Carter, dar cred că ar trebui să mă întorc acasă. Se pare că nu mi-am revenit, cum am crezut. Simt că mă ia o durere de cap.

— Desigur. Sunteţi un pic cam palidă.

Îi oferi braţul său, pe care ea îl acceptă cu graţie, şi ocoliră încăperea, îndreptându-se discret spre uşă. Philip nu se vedea pe nicăieri, spre marea ei uşurare. Probabil că se

dusese în altă încăpere. Jack ar fi furios pe el – dar asta nu era treaba ei sau problema ei de rezolvat. Sophie voia doar să se ducă acasă. De data asta, poate chiar se îmbolnăvea.

Aproape că ajunseseră la rândul de palmieri aflaţi aproape de biroul managerului, când cineva păşi în faţa ei.

— Iată-vă, doamna Campbell.

Tresări şi abia îşi reţinu un mic ţipăt de surpriză. Philip Lindeville făcu o plecăciune aşa respectuoasă, că aproape părea făcută în bătaie de joc. Vorbise tare şi cu căldură, şi ea auzi pauza în zgomotul din încăpere când toată lumea se întoarse ca să se uite. Nu avea de ales: îl înfrunta sau risca o altă scenă. Strângând din dinţi, făcu o reverenţă.

— Bună seara, domnule.

— Într-adevăr este dacă vă văd. Privirea lui trecu la bărbatul de lângă ea. Bună seara, Carter.

Acesta încuviinţă scurt din cap.

— Lindeville. Trebuie să ne scuzi. Tocmai intenţionam să o duc pe doamna Campbell acasă.

Sprâncenele lui se ridicară într-o surpriză exagerată.

— Acasă? Cu siguranţă, nu. Nu este nici măcar zece seara, şi doamna nu a fost la Vega de câteva seri. Nu ne nega celorlalţi plăcerea companiei ei.

— Mă flataţi, domnule, zise ea, zâmbind cât de plăcut putea. „Poartă-te normal”, îşi zise. Dar, spre marele meu regret, nu mă simt bine.

— Sfinte Cerule! Se balansă pe călcâie. După ce aţi fost bolnavă atâtea zile? Încep să mă îngrijorez, doamnă Campbell.

Curioşii deveneau tot mai interesaţi. Cât de crud ar fi dacă ar încălca singură jurământul de a păstra secretul purtându-se aşa scandalos încât nimeni nu ar rezista să nu bârfească despre asta?

— Cât de amabil din partea dumneavoastră, milord, dar nu este necesar. Nu este nimic mai mult decât o durere de cap, zise ea. Sunt convinsă că o noapte bună de somn este tot ce am nevoie.

— Nu, nu, un pahar de vin vă va pune pe picioare. Se întinse după braţul ei, dându-l subtil pe Carter la o parte.

Spuneţi că veţi rămâne.

Sophie rezistă cu încăpăţânare şi îl privi direct în faţă – faţa lui, suficient de asemănătoare cu a lui Jack cât să-i facă inima să tresară.

— Nu în seara asta, domnule.

— Doamna a spus nu, Lindeville, zise Carter încet.

Ochii lui Philip se întunecară şi deveniră agresivi, iar gura lui se strânse într-o linie dură.

— Poate ar trebui să trimitem după doctor. Pare foarte serioasă boala asta – a durat câteva zile şi a venit aşa dintr-odată, nu? Îşi înclină capul. Cam când a apărut fratele meu. Un zâmbet sardonic îi apăru pe chip. Deşi în ultima vreme găsesc că prezenţa lui îmi face rău şi mie.

— Oh, nu, zise ea, prefăcându-se că nu observase că el vorbise pe un ton suspicios şi furios. Nu am fost grav bolnavă – doar o răceală. Cred că m-am suprasolicitat că am ieşit în seara asta.

Philip privi spre însoţitorul ei.

— Carter, fii amabil şi lasă-mă un moment cu doamna Campbell. Când Carter se încruntă, Philip îşi puse o mână în dreptul inimii. Am fost îngrijorat pentru ea.

Urma să facă o scenă; deja făcea una. Sophie încuviinţă scurt din cap spre domnul Carter, şi, după un moment, acesta făcu un pas în spate şi se înclină. Expresia lui era impenetrabilă.

— Înţeleg. Bună seara, doamnă Campbell.

Cu inima cât un purice, Sophie îl privi plecând. Se întoarse spre Philip şi îşi reaminti că nu putea să-l pălmuiască, oricât de mult o merita. Cum de permisese ca acest tânăr răsfăţat şi arogant să aibă asemenea influenţă în viaţa ei?

— Mă doare capul şi nu am forţa să mă cert cu dumneavoastră.

El păru jignit, trăgându-i mâna peste cotul său.

— Nu va fi o ceartă. Vreau doar să vorbim.

O conduse pe una dintre canapelele mici din capătul încăperii. Erau tot în salonul principal, dar departe de mesele de hazard şi faraon, unde era concentrată

mulţimea.

— Lord Philip, începu ea de cum se aşează, asta nu poate continu…

El ridică o mână într-un gest atât de asemănător cu al lui Jack, că ea se opri la jumătatea cuvântului.

— Răspundeţi-mi la o întrebare. Trebuie să ştiu. Fratele meu a făcut ceva să vă ofenseze?

Tonul lui insinua suspiciunea a tot felul de abuzuri şi umilinţe. Ea îşi închise gura înainte să se dea de gol sărind cu înverşunare în apărarea lui Jack.

— Nu.

— Nimic? Îi strânse mâna între ale lui. Dacă a făcut, îl voi face să regrete.

Sophie îi retrase mâna din strânsoarea lui.

— Philip, asta-i nebunie.

El se încruntă.

— Poftim?

— Faci o scenă, zise ea direct. Te dai în spectacol. Te rog, opreşte-te!

— Doamnă Campbell – Sophie, protestă el. Nu aş face niciodată aşa ceva.

Ea îl privi cu reproş.

— Gândiţi-vă, milord. Insistaţi să rămân şi să stăm de vorbă. Îl întoarceţi pe domnul Carter, care doar mă însoţea până în hol ca să-i cer domnului Forbes să cheme o birjă. Data trecută, aţi întrerupt un joc cordial de whist pe care-l jucam cu domnii Whitley şi Fraser şi aţi insistat să joc hazard cu dumneavoastră, în schimb.

Pentru o clipă, el păru şocat, dar apoi un zâmbet de regret îi curbă gura. Semăna din nou cu Jack – şi din nou o duru pieptul.

— Nu mi-am dat seama, dar acum înţeleg că aveţi dreptate. Îmi pare rău.

— Îmi face plăcere compania dumneavoastră, îi zise ea, dar trebuie să-mi înţelegeţi situaţia. Chiar şi eu trebuie să am grijă de reputaţia mea.

El râse.

— Chiar trebuie? Reputaţiile sunt nişte treburi aşa

obositoare… Ea ridică din umeri resemnată, şi el îşi petrecu o mână peste cap, ciufulindu-şi valurile întunecate. Este un lucru bun că fratele meu este aşa băţos. Dacă ar fi fost vorba despre oricine altcineva, nu aş fi crezut niciodată că poate rămâne indiferent la dumneavoastră.

Ea nu a ştiut niciodată dacă el intenţionase ca asta să fie o capcană, dar dacă era aşa, era una eficientă. La menţionarea numelui lui Jack aşa de neaşteptat, masca ei căzu; probabil că ceva i se văzu pe chip pentru că Philip – care o privea de a aproape – se posomorî dintr-odată.

— Ce a făcut?

Tăria lui Sophie ceda la fiecare cuvânt. Se bucurase de compania lui Philip, râsese la glumele lui, fusese flatată de atenţia lui. Dar nu-l încurajase niciodată să creadă că ea voia mai mult. Ştia prea bine ce ar fi costat-o să treacă dincolo de linie. Toată lumea o credea o văduvă respectabilă, ceea ce-i permitea să aibă însoţitori precum Philip şi domnul Carter, dar nu voia ca societatea să o creadă un cu totul alt gen de văduvă.

Nu lipsea decât ca Philip, care la începutul prieteniei lor păruse să respecte graniţele, să proclame că ea era a lui, ceea ce nu era şi nu avea să fie adevărat. De fapt, lui Sophie comportamentul lui i se păru a avea mai mult legătură cu fratele său decât cu ea, dar, dacă el continua să insiste cu asta, reputaţia ei urma să aibă de suferit.

Îl privi direct în faţă.

— Ce fac eu nu vă priveşte, milord.

El clipi.

— Eu vreau doar să ştiu despre tratamentul fratelui meu…

— Nu! Nu vă răspund. Nu aveţi niciun drept să mă trageţi la socoteală. Inspiră profund. Dacă doriţi să ştiţi ce face fratele dumneavoastră, ar trebui să vorbiţi cu el. Poate el se va simţi obligat să vă răspundă. Eu nu mă simt.

Urmă o clipă de tăcere. Era evident că Philip se chinuia să-şi controleze propriul temperament; pe chipul lui se succedară rapid suspiciunea şi nesiguranţa.

— Mă scuzaţi, zise el într-un final, am fost îngrijorat în

legătură cu dumneavoastră.

— Mulţumesc, dar sunt bine. Se ridică. Sunt obosită, mă doare capul şi acum mă duc acasă. Noapte bună!

O urmă afară, cu o încruntare nefirească pe frunte. Sophie încercă să îl ignore. Acum, chiar nu se simţea bine, îi era frig şi era transpirată, iar inima îi bătea cu putere. Îşi strânse mâinile aproape îngheţate cât domnul Forbes trimise pe cineva să aducă o birjă. Domnul Carter dispăruse, şi Sophie nu putea nici măcar să regrete asta. Voia doar să plece acasă, să se bage în pat şi să tragă păturile peste cap.

Frank, servitorul care supraveghea garderoba, îi aduse mantia, şi Philip îl expedie, luând mantia şi punând-o el însuşi în jurul umerilor ei.

— Daţi-mi voie să vă duc acasă, zise el. Să mă asigur că sunteţi bine.

Dacă în seara asta pleca împreună cu el, după ce în urmă cu o săptămână plecase cu Jack, reputaţia avea să-i fie compromisă.

— Mulţumesc, nu, îi zise rece lui Philip. Mă descurc singură.

Îşi întoarse privirea de la el.

— Prea bine. Şi vocea lui era rece. Vă voi vedea într-o altă seară, doamnă.

Ea încuviinţă o dată din cap.

— Noapte bună, domnule!

Birjarul sosi după aproape patru minute. Sophie ştia pentru că putea să vadă ceasul de pe marginea micului şemineu din lateralul sălii de primire. Păruse o eternitate, pentru că nici Philip nu se clintise. Stătea în spatele ei, în tăcere, şi ei îi venea să se întoarcă şi să-i spună direct să se care.

Dar strânse din dinţi şi privi cum ceasul ticăi secundele. Când Forbes veni în sfârşit să-i spună că birja o aştepta, aproape că ieşi fugind. Nu intenţiona să se uite în urmă, dar, când urcă în trăsură şi îi comunică birjarului adresa, îl văzu pe Philip pe treptele de la Vega, privind-o ursuz.

Oh, Doamne!

Capitolul 16

— Este o doamnă care vrea să vă vadă, Excelenţă. Refuză să-şi dea numele, dar a trimis asta.

Majordomul întinse tava.

Privirea lui Jack ţâşni la biletul de pe tavă. Trecuse aproape o săptămână de când o văzuse ultima dată pe Sophie – cinci zile, mai precis. Timp de cinci zile, inspectase personal fiecare corespondenţă, cu speranţa că avea să fie ceva de la ea. Habar n-avea care-i era caligrafia, şi totuşi, cumva, ştia uitându-se la acea scrisoare că era de la ea. Ţinându-şi răsuflarea în mod inconştient, ridică biletul şi rupse sigiliul.

Trebuie să te văd în legătură cu o problemă urgentă.
S.

— Condu-o înăuntru, zise el către majordom. Percy, asta-i tot pentru moment.

Secretarul lui ridică uimit privirea de la biroul său din celălalt capăt al camerei. Jack încuviinţă scurt din cap: du-te. Percy îşi adună hârtiile şi ieşi înclinându-se din cameră după majordom, închizând uşa în urma lor.

Jack se ridică şi înconjură biroul, încercând să-şi domolească pulsul care bătea de extaz. Ce putea să vrea? Îşi aminti că era mult mai probabil să fie veşti proaste decât bune, dar nici măcar asta nu-i linişti inima. Ea era aici, în casa lui…

Uşa se deschise.

— Excelenţă, zise Browne pe un ton evident dezaprobator. Vizitatorul dumneavoastră.

El se întoarse. Purta o rochie gri-închis şi un văl negru peste pălărie, dar, imediat cum majordomul închise uşa, ea dădu jos vălul.

Şi, când îi văzu chipul, Jack simţi că putea respira din nou pentru prima dată în cinci zile.

— Excelenţă, murmură ea, făcând o reverenţă extravagantă.

— Doamnă Campbell. Se înclină. De parcă erau doar simple cunoştinţe, nu amanţi. Intraţi?

— Mulţumesc mult că mă primiţi. Îmi pare rău că vă deranjez.

Îşi scoase pălăria. Părul era prins într-un coc strâns, şi el tânjea să scoată acele şi să-i vadă buclele alunecând în jos pe spate.

Tuşi şi încercă să alunge imaginea ei cu părul desfăcut întins pe pernele lui.

— Deloc.

Ea se uită la el, serioasă şi frumoasă, şi degetele lui se albiră, strângând marginea biroului. Dacă nu se prindea de ceva, nu avea să poată niciodată să păstreze distanţa faţă de ea.

— Trebuie făcut ceva cu Philip.

Jack crezu că nu auzise bine.

— Ce se întâmplă cu el? mârâi el.

— Nu mă lasă în pace, spuse ea cu vocea încordată. Apare oriunde mă duc. I-am spus de câteva ori că nu mai joc cu el, aşa că doar mă urmăreşte. Joacă nebuneşte şi bănuiesc că pierde mult. Seara trecută, l-am auzit spunând că joacă aşa prost pentru că a pierdut afecţiunea Zeiţei Fortuna, şi apoi s-a întors şi s-a uitat direct la mine – făcându-i pe toţi ceilalţi să privească tot spre mine. Mă transformă în subiect de bârfă şi speculaţii.

Jack oftă. Să-l ia dracu’ pe Philip.

— Voi vorbi cu el.

Obrajii ei se colorară în roz.

— Nu sunt sigură că asta va fi de ajuns. Am încercat să vorbesc cu el, apoi am încercat să nu vorbesc cu el. Şi alţii au încercat să discute raţional cu el, însă fără vreun efect. Este furios şi nu face niciun efort să ascundă asta.

Jack îşi dorea foarte mult să ştie cine altcineva vorbise în numele ei.

— Şi crezi că vorbele mele nu vor avea un efect mai mare.

Ea ezită, umezindu-şi buzele. O privi neajutorat, dorindu-şi să fie el cel care îi gusta gura.

— Este furios pe tine, zise ea blând.

— Asta-i normal.

De obicei, Philip era furios pe el dintr-un motiv sau altul.

— Nu. Sophie clatină din cap, pârând să înţeleagă la ce se referea el. Este gelos. A vrut să ştie ce s-a întâmplat între noi.

Muşchii lui se încordară.

— Ce i-ai spus?

Fratele lui – lumea – nu trebuia să ştie adevărul, şi totuşi ceva adânc în interiorul lui se revolta la gândul de a spune că între el şi Sophie nu se întâmplase nimic. La naiba, o voia, şi voia ca toată lumea să ştie că ea era…

Doar că nu era. Iar el promisese.

— I-am spus că nu-l priveşte! exclamă ea. A venit de două ori în vizită la mine acasă cât am fost… plecată. Servitoarea mea i-a spus că nu mă simţeam bine, dar nu a fost chiar convins. Face insinuări şi comentarii sugestive, încercând să smulgă informaţii. M-am străduit să-l evit, dar este insistent.

— Ce speră să obţină?

— Habar nu am! Trase aer în piept şi îşi coborî vocea. Lumea începe să speculeze pe seama mea. Îşi muşcă buza, apoi continuă, pârând foarte neliniştită: A insinuat că am fost prostituata ta.

Jack se depărtă de birou cu mâinile făcute pumni.

— Când?

— Noaptea trecută. Era băut. Nu cred că l-a auzit cineva, dar e doar o chestiune de timp…

— Nu mă interesează ce scuze are, răspunse el. Asta este ceva complet inacceptabil.

Pentru prima dată, pe chipul ei apăru un zâmbet ezitant. Furia lui Jack se diminuă, şi ajunse în faţa ei înainte să-şi dea seama că se mişcase.

— Nu se va mai întâmpla, zise el şi apoi – neputând să mai reziste –, aranjă o şuviţă rebelă de păr de la tâmpla ei. Ai cuvântul meu.

— Cum? În ochii ei se citea o speranţă precaută. Îl poţi împiedica să vină la Vega?

Jack răsuci şuviţa în jurul degetului. Probabil nu-şi putea împiedica fratele să meargă la Vega – doar dacă nu cumva punea un servitor în afara clubului cu ordinul de a-l opri fizic pe Philip să intre. Dar era posibil ca Dashwood să nu fie mulţumit de asta.

— Îl pot împiedica să te mai deranjeze. Poţi conta pe asta.

Nu ştia cum să o facă, dar acum tot ce conta era să o liniştească.

Ea se relaxă. Zâmbetul ei deveni radiant, şi îl privi cu o adoraţie fătişă.

— Mulţumesc! Nu am ştiut ce altceva să fac.

Doamne! Nu trecuse nici măcar o săptămână, dar lui i se păruse un deceniu. Îi atinse bărbia, apoi îi înălţă chipul spre el.

— Este minimul pe care ţi-l pot oferi.

Şi o sărută, cuprinzându-i chipul în palme când gura ei cedă sub a lui.

Ea se ridică pe vârfuri, agăţându-se de braţele lui şi sărutându-l la rândul ei. În sufletul lui, simţi o mare bucurie. Nu o uitase deloc. Poate că nu avea să o uite niciodată.

— Mi-a fost dor de tine, îi zise el în ureche, atingându-i cu buzele tâmpla care pulsa slab.

— Şi mie de tine, zise ea oftând. Oh, Jack…

Braţele ei îi cuprinseră gâtul, şi îşi petrecu degetele în părul lui.

Jack o trase spre el. Atingerea corpului ei şi mirosul pielii ei i ajunseră direct în cap, asemenea celui mai tare whisky băut prea repede. Dar nu, asta nu era corect. Asta nu era o boală trecătoare care să dispară când se trezea. Aşteptase unei zile lungi să se întâmple asta, şi, când nu se întâmplase, tânjea după o scuză, oricare, să o vadă din nou. Nici măcar comportamentul îngrozitor al lui Philip nu putea

să-l facă să-i pară rău că ea era aici.

Îi asaltă gura din nou, convingând-o să o deschidă. Ea gemu, şi el o duse un pas înapoi, apoi încă unul, până ajunseră la birou. Îşi puse mâinile pe talia ei şi o ridică, fără să-i pese de hârtiile de pe blat. Stomacul i se strânse de nerăbdare şi anticipare în vreme ce picioarele ei se încolăceai în jurul şoldurilor lui. Cinci zile interminabile...

Jack îi prinse un genunchi, ridicându-l, ca să se poată mişca mai bine între coapsele ei. Sophie îşi arcui spatele, şi degetele ei se înfipseră în ceafa lui, îndemnându-l să continue. Încă sărutând-o adânc, desfăcu nasturele de sus al rochiei ei dichisite, apoi încă unul şi încă unul, până când simţi marginea superioară a corsetului ei sub degetele lui.

Asta era nebunie curată. Îşi luaseră rămas-bun, ştiind că era o nebunie, şi el tot e dorea, mai mult decât oricând, mai mult decât îi păsa de demnitatea casei tatălui său, de obligaţia titlului său, de faptul că uşa nu era încuiată. Avea nevoie de ea. Jack ignoră fiecare argument contra şi îşi plecă uşor capul pentru a-şi apăsa buzele la baza gâtului ei, unde pulsul îi bătea rapid. Ea îi şopti numele din nou, prinzându-i capul cu o mână şi sprijinindu-se cu cealaltă.

Ciocănitul din uşă se auzi ca un tunet. Sophie tresări violent, fiind cât pe ce să cadă şi prinzându-se de umerii lui pentru a se stabiliza.

— Opreşte-te, gâfâi ea. Nu putem... Trebuie să plec.

Jack o mai ţinu un pic, iritat de întrerupere, dar se auzi un alt ciocănit. Simţi cum îi cade înapoi peste umeri greutatea datoriei şi se îndepărtă de birou. Sophie se dădu jos, încheindu-şi în grabă nasturii rochiei. Chipul îi era roşu de dorinţă şi gura încă arăta moale şi îmbietoare, iar el fu nevoit să dea înapoi şi să se întoarcă pentru a se calma şi a îndepărta dorinţa de a încuia uşa şi de a face dragoste cu ea pe canapea, pe birou, pe nenorocita de podea dacă era nevoie.

— Mă voi ocupa de Philip, zise el respirând cu greutate. Corpul îi durea de frustrare. Nu te va mai deranja.

— Mulţumesc. Terminase cu nasturii, îşi luase pălăria. Legă panglica cu mişcări tremurânde. Înainte de a-şi trage

vălul peste faţă, se uită la el plină de dorinţă şi regret. Îmi doresc să nu fi fost nevoită să te deranjez…

— Nu trebuie să îţi ceri scuze că ai venit la mine. Îi zâmbi încordat. Niciodată.

— Nu o voi face, murmură ea.

Trase vălul cu mâini tremurânde. Până şi asta trimise un fior prin el; dacă ar fi încuiat uşa şi ar fi întins-o pe canapea, ea ar fi acceptat.

Merse în faţa ei până la uşă, deschizând-o şi dând de majordomul său.

— Da? se răsti el.

— Excelenţa sa, mama dumneavoastră, doreşte să discute urgent cu dumneavoastră, domnule, zise Browne cu chipul impasibil

Jack strânse din dinţi. Browne nu l-ar fi deranjat niciodată din proprie iniţiativă; era un majordom excelent. Asta însemna că mama lui îl forţase să o facă, să ciocănească nu o dată, ci de două ori la uşa biroului lui. Desigur, mama lui putea să afle despre vizitatoarea lui doar de la Browne, ceea ce-l făcea pe majordom complice.

— O voi vedea mai târziu, zise el rece şi-i întoarse spatele dispreţuitor. Haideţi, doamnă, îi spuse lui Sophie, care se ivise ezitantă. Daţi-mi voie să vă însoţesc.

Îi oferi braţul său şi o conduse prin casă. Niciunul din ei nu spuse un cuvânt. Ultima dată când se despărţiseră, amândoi crezuseră că avea să fie pentru totdeauna. Dar de data asta…

Când ajunseră la uşă, ea făcu o reverenţă rapidă.

— Mulţumesc, Excelenţă, murmură ea şi apoi ieşi, fără să se uite în urmă, pe uşa ţinută deschisă de valet.

Jack o privi plecând. Aparenţa resemnării şi a obligaţiei fusese smulsă când o văzuse din nou. Acţionase ca să-l salveze pe Philip – şi când o luase pe Sophie de acolo, şi când renunţase la ea.

Dar fratele lui nu putea să lase lucrurile în pace, nici să ţină cont de un avertisment. După ce făcuse ce se aştepta de la el, al naibii să fie dacă acum nu avea să facă ceva pentru el. Se întoarse către servitor.

— Trimite după calul meu.

*

Fu primit aproape imediat, în ciuda orei matinale şi a faptului că clubul nu era deschis pentru oaspeţi. Dashwood trăgea în grabă haina pe el când managerul deschise uşa. Jack intră.

— Am înţeles că fratele meu a fost din nou la mesele dumneavoastră, zise el fără vreo introducere.

Dashwood se opri, apoi mai trase o dată de haină, ca să o aranjeze.

— Nu discut despre obiceiurile membrilor mei.

Jack se uită nepăsător la el.

— Nu a fost o întrebare.

— Încă este membru, zise Dashwood, fiind, indirect, de acord.

— Încă pariază şi pierde sume mari de bana în acest loc – bani pe care nu-i are şi nu-i va primi de la mine. Jack îşi înclină capul. Se gândise foarte bine la cum să-l abordeze pe proprietarul de la Vega. Cred că regula dumneavoastră este „să-ţi plăteşti datoriile”.

— Aşa este.

— Vă avertizez că, în curând, fratele meu nu-şi va mai putea plăti datoriile. Daţi-l afară! Revocaţi-i calitatea de membru.

Pe chipul lui Dashwood apăru un zâmbet lipsit de umor.

— Atunci, va trebui să facă faţă consecinţelor, ca un domn.

Nu se aşteptase ca Dashwood să fie de acord cu asta, dar trebuia să încerce.

— Atunci, acceptaţi-mă în clubul dumneavoastră.

Celălalt bărbat clipi – singurul semn de surpriză.

— Există o procedură, Excelenţă…

— Pe care nu mă îndoiesc că o puteţi ocoli după cum doriţi – ca proprietar.

Dashwood încuviinţă lent din cap, fiind clar că se

gândea la ceva. Pentru un moment, chipul lui păru să devină mai dur şi rece, şi Jack avu impresia cât vedea pe adevăratul Dashwood, nu pe nonşalantul proprietar de club care se amesteca printre clienţii lui bogaţi. Spera ca acest bărbat să vadă beneficiile de a-l accepta pe ducele de Ware.

— Dacă nu-i veţi interzice fratelui meu să joace, riscă să ajungă în ruină, continuă Jack. Nu-l pot opri din degradarea propriului nume şi din distrugerea perspectivelor sale, dar nu voi sta să văd cum devine o pată pe numele meu. Acceptaţi-mă în clubul dumneavoastră, ca să îi pot supraveghea activităţile şi să intervin când este nevoie ca să previn pierderile pe care nu le poate plăti.

Dashwood nici nu clipi.

— Aş putea fi convins să permit asta – pentru meritele dumneavoastră, desigur. Există însă o chestiune care mă face să ezit.

Jack bănuia cam care era acea chestiune. Îşi sprijini o mână în şold ca să ascundă că-şi strânsese mâna în pumn.

— Oh? zise el tărăgănat.

Proprietarul clubului îl privi în ochi.

— Doamna Campbell.

Asta era. Jack îşi păstră expresia impasibilă.

— Cine? întrebă el pe un ton pe jumate dispreţuitor.

— Doamna care a pariat cu dumneavoastră – foarte nepotrivit – ultima dată când aţi fost aici, Excelenţă.

Zâmbetul lui Dashwood era firav, dar periculos.

Jack flutură dintr-o mână. Nu trebuia să arate niciun semn că îşi amintea cine era.

— Ah. Ea. Am acţionat doar pentru a o separa de fratele meu, pe care părea să-l jupoaie.

— Este încă membră a acestui club. Nu vreau să o hărţuiţi – sau pe alte doamne de aici.

Jack se îndreptă şi privi spre celălalt bărbat cu toată aroganţa ducală pe care o poseda.

— Uitaţi cine sunt.

— Asta-i condiţia mea, răspunse Dashwood,

imperturbabil. Nu vreau genul ăla de pariuri în clubul meu, nici de la dumneavoastră, nici de la nimeni altcineva. Şi păstraţi distanţa, mai ales faţă de doamna Campbell.

— Evident, zise el, simţind cuvântul precum gheaţa pe buze. Dacă Dashwood ar şti... Jack tolera această conversaţie insultătoare doar de dragul lui Sophie. L-ar lăsa pe Philip să se descurce dacă fratele lui ar demonstra un pic de onoare şi ar lăsa-o în pace. Atunci, ne-am înţeles. Îşi ridică pălăria şi se întoarse ca să plece. Voi veni în această seară.

— Mă voi asigura ca Forbes să aibă numele dumneavoastră.

Jack încuviinţă din cap şi plecă. Abia când urcă în şa şi se îndreptă spre casă îşi permise să se gândească la consecinţele probabile ale aceste manevre. Fusese acceptat la Vega, unde avea să-l poată supraveghea pe Philip şi să-l împiedice să o hărţuiască pe Sophie. Şi ca să facă asta...

Avea să o vadă şi pe ea.

Capitolul 17

Două seri mai târziu, Sophie intră pe uşile de la Vega trepidând de emoţie. Nu spera ca Jack să-l fi convins pe Philip să o lase în pace. De fiecare dată când venise la club, el era acolo, de parcă o aştepta, urmărind tot ce făcea.

Era şi alarmant, şi curios. Cu siguranţă, nu putea să simtă aşa un ataşament faţă de ea bazat doar pe obiceiul lor comun de a juca. După cum subliniase Jack, ea câştigase mai mult de la Philip decât el de la ea. El însuşi fusese cauza scenei care dusese la pariul scandalos al lui Jack. Dacă ar fi trebuit să facă ceva, acel ceva ar fi fost să-şi ceară scuze faţă de ea când se întâlneau data următoare.

În schimb, era suspicios şi posesiv într-un fel cum nu fusese înainte. Totul o făcea să creadă că furia lui era mai mult faţă de Jack decât faţă de ea. Sophie nu avusese niciodată un frate, şi o mică parte din inima ei suferea din cauza neînţelegerilor dintre cei doi fraţi, după ce în tinereţe fuseseră apropiaţi. Din păcate, nu-i putea spune nimic din toate astea lui Philip fără a nu se da de gol că nu fusese bolnavă, ci plecată în Chiswick, unde făcuse dragoste cu fratele lui. Şi, din moment ce această perspectivă fusese ceea ce-l enervase aşa tare... Era neajutorată.

În seara asta se îndreptă spre mesele de whist. Hazardul îşi pierduse tot farmecul şi să joace faraon era aproape la fel de rău. Whistul era mai liniştit şi cumva mai pacifist – trebuia să stea concentrată la cărţi ca să joace bine, ceea ce o împiedica să se gândească la Jack şi la cum traversase camera din doi paşi ca să o ia în braţe şi să o sărute şi la cum l-ar fi implorat să mai facă o ultimă dată dragoste cu ea acolo, pe birou, dacă cineva nu ar fi ciocănit la uşă şi nu ar fi smuls-o din ceaţa dorinţei. Crezuse că, după câteva zile despărţiţi, atracţia faţă de el se diminuase sau măcar devenise controlabilă. În schimb, devenise mai aprigă ca oricând în clipa în care-l văzuse.

— Doamnă Campbell!

Tresări violent la acea exclamaţie.

— Doamne, exclamă ea, cu o mână în dreptul pieptului. M-aţi speriat, domnule.

Fergus Fraser zâmbi larg. Era destul de fermecător, deşi îngrozitor de superficial. Bunicul lui era un lord scoţian, şi domnul Fraser trăia din acea legătură de când îl ştia Sophie. Bănuia că scopul lui la Vega era similar cu al ei – să câştige o avere sau măcar un venit decent.

— Nu asta era intenţia mea. Eu doar am venit să transmit un mesaj de la un prieten comun.

Ea se încordă toată. Aveau câteva cunoştinţe comune, dar cea mai importantă era Philip Lindeville.

— Oh?

Îi înmână un bilet îndoit cu o înfloriturâ.

— Trebuie să vă cer să-l citiţi în privat şi, dacă doriţi

să îi trimiteţi un răspuns, eu îl voi transmite cu plăcere.

Pe faţă era caligrafia lui Philip, scriindu-i numele cu litere grăbite. Bătu cu el în palmă şi îi zâmbi domnului Fraser ca pentru a-l trimite de acolo.

Cu o plecăciune lentă şi elegantă, el se scuză şi plecă. Sophie privi pe sub gene încotro se îndrepta. Încăperea de douăzeci şi unu, una dintre preferatele lui Philip. Pălind mai aproape de perete, rupse sigiliul biletului şi îl citi.

Ar fi putut să fie de la un Philip diferit.

Am fost un prost încercând prea mult să îţi fiu prieten, ţi-am pierdut favorurile, şi acum mă simt pierdut fără compania ta. Spune-mi că mă vei ierta, draga mea Sophie, şi vom fi cum am fost ca înainte – pentru moment. Trebuie să ştii că ţin la tine, dar mi se interzice să îţi mai vorbesc vreodată de cineva căruia nu-i pasă nici de interesul meu, nici de al tău. Nimeni nu-mi va opri gândurile din a zbura la tine.

Al tău etern servitor,

P. Lindeville

„Cineva căruia nu-i pasă nici de interesul meu, nici de al tău…” Inima îi sări dintr-odată; se apropie mai mult de uşa de la douăzeci şi unu. Era încă destul de devreme, dar câteva mese erau deja pline.

După o vreme, îl zări pe Philip, cu privirea lui întunecată posomorâtă în timp ce arunca o carte şi cerea o alta. Dar în spatele lui…

Stătea Jack.

Avea cea mai formidabilă expresie ducală, cu gura lui senzuală strânsă într-o linie fermă, dar era acolo. Şi Philip nu îndrăznise să se apropie de ea.

Inima i se umflă până când ea scoase o mică exclamaţie. Jack detesta jocurile de noroc şi dispreţuia clubul Vega, dar totuşi era aici. Şi putea fi doar pentru ea. Pentru o clipă, nu se putu abţine să nu se uite la el, dorindu-şi să poată traversa încăperea şi să-i mulţumească

– să îşi arate recunoştinţa să se arunce în braţele lui şi să-l vadă zâmbind spre ea înainte de a o săruta…

— Am auzit că ducele de Ware a cerut să devină membru, dar nu mă aşteptam să-l văd aici, remarcă Giles Carter lângă ea.

Sophie nici nu-l auzise apropiindu-se şi tresări când îi auzi vocea. Era o binecuvântare, pentru că îi oferea şansa să-şi ascundă privirea de îndrăgostită cu care îl ţintuia pe Jack.

— Da?

— Aparent, i s-a acceptat pe loc. Carter pufni fără amuzament. Privilegiul de a fi duce, bănuiesc.

Ea reuşi să zâmbească ironic.

— Deci va veni regulat?

— Fără îndoială. Domnul Carter aruncă o privire iscoditoare spre ea. Vă deranjează sau vă face plăcere?

Ea îngheţă de teamă.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta?

— Vreau să spun că el şi dumneavoastră aţi făcut o scenă, care s-a terminat cu el luându-vă cu trăsura lui. Şi aţi fost văzuţi amândoi abia după câteva zile.

— Am fost acasă, zise ea cu grijă. Bolnavă, în pat. V-am spus.

El încuviinţă din cap.

— Aşa este. Şi vă cred. Dar chiar…

— Ce anume? întrebă ea ascuţit. Ce sugeraţi, domnule?

El ridică o mână.

— Doar că prezenţa lui aici ar putea să fie o oportunitate neaşteptată pentru dumneavoastră.

Nu. Era un chin neaşteptat, o amintire a ce nu avea să poată avea niciodată. Şi nimeni nu trebuia să ştie că ea visase la asta, darămite că el fusese cândva al ei. Îşi forţă umerii să se relaxeze.

— O oportunitate să mă umilesc din nou? Clătină din cap. Am învăţat lecţia pe propria piele, mulţumesc.

El rămase tăcut pentru o clipă.

— Femeile sunt nişte făpturi misterioase pentru mine,

zise el într-un final. Am trei surori şi patru nepoate, şi niciodată nu am ghicit ce gândeşte vreuna dintre ele. Cele mai mărunte lucruri devin tragedii demne de Shakespeare, în vreme ce lucrurile dificile sunt date la o parte ca baliverne. Când v-am cunoscut, am crezut că nu sunteţi ca ele. Sensibilă şi inteligentă, mi-am zis eu, o femeie cu care un bărbat se poate simţi în largul lui, în loc să fie constant în gardă.

Ar trebui să se dea peste cap să-l asigure că era aşa. Ar trebui să fie mulţumită să-l audă că o privea cu o asemenea stimă şi să facă tot ce se putea pentru a-l face să nu-şi schimbe părerea. În definitiv, în urmă cu trei săptămâni, Giles Carter era în capătul listei de posibili soţi. Era un domn şi ea era fiica unui domn – cu patru mii de lire. El nu cunoştea acest ultim aspect, dar ea fusese foarte atentă să proiecteze imaginea unei femei cu ceva bani proprii. Exista o posibilitate foarte reală ca domnul Carter să se căsătorească cu ea.

Jack nu ar face-o niciodată.

Sophie ştia asta; o ştiuse de la bun început. Nu doar că era ceva complet de neconceput pentru un duce să se însoare cu o femeie care îşi câştiga existenţa jucând, dar Jack nu spusese şi nu făcuse nimic care să sugereze altceva. Îi spusese direct că ducii, mai ales ducii de Ware, nu se căsătoreau din dragoste. Poate că încă o dorea – şi, ca o femeie păcătoasă ce era, Sophie simţi o explozie iraţională de dor la gândul că el o dorea –, dar numai ca iubită. În cel mai bun caz, ca amantă. Oricum era o proastă că-l dorea în continuare, chiar dacă nu-l lua în calcul pentru scopul ei de a se căsători cu un domn respectabil care i-ar oferi siguranţa şi familia după care tânjea.

Cu ceva efort, se împotrivi reacţiei viscerale avute la vederea lui Jack. În clipa în care ieşiseră pe porţile casei Alwyn pentru a reveni în Londra, se terminase vremea în care îşi puteau face de cap.

— Mă tem că sunteţi pe cale să spuneţi că sentimentele dumneavoastră s-au schimbat, murmură ea.

— Nu mai sunt aşa sigur ca înainte, recunoscu domnul

Carter. Nu din cauza scenei de la masa de hazard – am fost martor la toată, vă amintiţi, şi ştiu că ducele a fost provocator şi bădăran. Orice bărbat i-ar fi dat un pumn, şi nu ştiu mulţi care ar fi rezistat la provocarea lui. Dar de când aţi revenit la Vega… Făcu o pauză. Nu mai sunteţi aceeaşi, fu concluzia lui.

Ar fi fost stupid să mintă.

— Aşa este, fu ea de acord, cu blândeţe. Bănuiesc că nu.

El zâmbi strâmb.

— Atunci, singura întrebare este cum v-aţi schimbat. Pariul cu un duce poate pune o femeie pe gânduri. Bănuiesc că nu este aşa diferit de uneltirile unei tinere domnişoare pentru a dansa cu un duce. Cine ştie ce ar putea ieşi odată ce este atrasă atenţia unui bărbat, şi ducii – chiar şi ducele de Ware – sunt bărbaţi din carne şi oase, la fel ca restul.

Înainte să apuce să se oprească, Sophie mai aruncă o privire pe furiş în camera de douăzeci şi unu. Jack vorbea cu un alt bărbat, cu un umăr rezemat elegant de perete. Zâmbea uşor la ce-i spunea tovarăşul său, şi privi în direcţia ei. Preţ de cea mai scurtă secundă, privirile lor se întâlniră, cu aceeaşi senzaţie de fulgerare pe care o simţise în casa Alwyn. Lumea păru să dispară în acea secundă, lăsându-i doar pe ei doi, două piese ale unui întreg. „Sunt îndrăgostită de el”, gândi Sophie surprinsă.

Apoi, Jack se uită în altă parte, cu aceeaşi expresie. Sophie făcu la fel, revenind cu atenţia la Giles Carter.

— Dacă mă întrebaţi dacă nutresc speranţe de-a pune mâna pe ducele de Ware, zise ea pe un ton neutru, răspunsul este nu. Însăşi gândul sfidează imposibilul. Prezenţa sa aici este o surpriză pentru mine. Ultimul lucru pe care doresc să-l fac este să provoc o altă scenă şi să retrăiesc o experienţă neplăcută. Sunt conştientă de cât de pripit am acţionat în acea seară şi am decis să nu mai fac aşa ceva niciodată.

Domnul Carter o asculta atent. Inima lui Sophie se strânse; era un om bun, unul pentru care sperase cândva

să dezvolte o afecţiune reală. Dacă Philip nu ar fi fost aşa încăpăţânat... dacă Jack nu ar fi apărut furios şi lipsit de răbdare... dacă ea nu şi-ar fi pierdut controlul şi nu ar fi cedat tentaţiei de a câştiga atâţia bani... Probabil ar fi continuat să flirteze cât de bine putea cu domnul Carter şi să-l aducă unde voia ea. Avea toate calităţile necesare unui soţ, şi chiar îl plăcea.

Dar el nu era Jack şi nu avea să fie niciodată. Acele câteva zile petrecute în casa Alwyn schimbaseră ceva în interiorul ei, precum lutul băgat în cuptor ca să ardă, şi acum nu putea redeveni cum fusese înainte. Nu o lăsa inima să-l amăgească pe domnul Carter, fiindcă în inima ei nu avea loc decât pentru Jack. Poate că, în timp, asta avea să se domolească, dar pentru moment...

Îi zâmbi forţat.

— M-aţi întrebat cum m-am schimbat. Am devenit mai calculată. În seara asta, am chef să câştig mulţi bani, şi vă plac prea mult ca să deveniţi prada mea. Ne luăm rămas-bun până într-o altă seară?

Chipul lui se relaxă. Chiar râse.

— Aş putea spune că asta-i dovada că mă respectaţi, o tachină el. Mă avertizaţi să plec pentru a-mi cruţa buzunarul şi mândria!

— Vă port cel mai mare respect, domnule! Îl bătu cu evantaiul pe braţ. Doar pierdeţi cu atâta eleganţă...

— Numai în faţa dumneavoastră.

Îi oferi braţul. Sophie îl acceptă şi îl lăsă să o conducă la mesele de faraon. Whistul era prea blând, până la urmă; în seara asta, se simţea neliniştită şi nesăbuită – şi la naiba cu cine îi ţinea calea.

Norocul o ţinu pe durata serii. Când ceasul bătu era două, câştigase o sumă bunicică – un pic peste o sută de lire. Ar fi trebuit să fie mulţumită, dar se simţea doar epuizată. Sosise momentul să se întoarcă acasă. Îşi luă rămas-bun de la însoţitorii ei şi se îndreptă spre holul de primire pentru a-şi lua mantia şi a-i cere lui Forbes să trimită după o birjă.

Holul era liniştit la ora aceea a nopţii. Uşile de la Vega

erau deschise până dimineaţa, dar majoritatea oamenilor care intenţionau să joace în acea seară erau deja în salonul principal. Jucătorii înrăiţi, în căutare de senzaţii tari, plecaseră deja pentru un vânat mai depravat, şi concurenţa pentru birje în acest moment era ca inexistentă. Uşa de la intrare stătea deschisă şi aerul proaspăt intra în holul elegant când ea ajunse aici. Sophie trase recunoscătoare aer în piept.

— Domnule Forbes, începu ea, apropiindu-se de bărbatul înalt cu părul blond care era cu spatele la ea.

El se întoarse. Ea se opri, icnind. Nu era majordomul. Chipul lui Jack era neclintit ca marmura.

— Doamnă Campbell.

Desigur. Ea nu trebuie să-l cunoască – şi nici el pe ea.

— Excelenţă, murmură ea, făcând o reverenţă. Mă scuzaţi.

— Forbes a ieşit să cheme o birjă. Par cam puţine în seara asta.

Tonul lui era rece şi distant – ducal. Ea roşi.

— Da, deseori sunt.

Rămaseră într-o tăcere ciudată pentru un minut. Tânjea să-i spună ceva, orice, dar nu avea curaj. Era de ajuns un cuvânt auzit, un semn de legătură, şi zvonurile ar reveni în viaţa ei. Şi totuşi… să stea aici, aşa aproape de el, era mai mult decât putea suporta, mai ales în seara asta.

Din fericire, domnul Forbes reveni înăuntru, ridicând din sprâncene când o văzu.

— Doamnă Campbell! Doriţi o birjă?

— Da.

El încuviinţă o dată din cap

— Trimit imediat după una. Birja vă aşteaptă afară, Excelenţă. Îi făcu un semn lui Frank, servitorul care se ocupa de garderobă, care tocmai venea în grabă în hol, cu o manta peste braţ şi o pălărie în cealaltă mână – ale lui Jack, fără îndoială. Adu mantia doamnei Campbell, îi zise Forbes.

Jack îşi puse haina pe el şi luă pălăria de la Frank.

— Prostii, zise el rece. Doamna trebuie să ia birja.

Forbes se înclină.

— Cum doriţi, domnule. Voi chema alta imediat.

— Nu. Jack îşi puse pălăria pe cap. Am nevoie de nişte aer proaspăt. Voi merge pe jos.

Sophie îşi păstră bărbia semeaţă, dar privea cu grijă departe de chipul lui.

— Este foarte amabil din partea dumneavoastră, domnule.

El îşi înclină capul în semn de recunoştinţă regală în vreme ce-şi trăgea mănuşile. Fără vreun alt cuvânt sau privire, ieşi în noapte. Sophie trase aer abrupt când briza se învârti în jurul lui, aducând spre ea mirosul slab al săpunului lui de bărbierit.

— Sunteţi bine? întrebă Forbes, privind-o mult prea de aproape. A fost Excelenţa Sa inoportun?

— Poftim? Nu. Clătină iute din cap. Sunt doar obosită. Excelenţa Sa a fost foarte amabil să mă lase să iau birja sa.

Forbes nu părea prea convins.

— Dacă sunteţi sigură…

— Da. Ea zâmbi uşurată când Frank reapăru cu mantia ei. Foarte sigură. Şi acum, nu va trebui să aştept cât este chemată birja, ceea ce mă bucură.

Legă panglicile mantiei, şi Forbes îi oferi mâna pentru a o însoţi în timp ce cobora treptele spre birja care o aştepta

O privire aruncată pe furiş în susul şi în josul străzii nu dezvălui nici urmă de Jack. Sophie urcă în birjă, mulţumindu-i domnului Forbes pentru ajutor cu o coroană de argint. Trăsura porni. Şi ea încercă să-şi liniştească pulsul. Va trebui să se obişnuiască să-l vadă – dacă Giles Carter avea dreptate că el devenise membru când îi ceruse să-l împiedice pe Philip să o mai hărţuiască. Nu-şi imaginase că avea să o facă personal. Dacă ar fi ştiut, nu era sigură că i-ar mai fi cerut. Era o mare uşurare să nu-l mai vadă pe Philip privind-o mereu, dar ar fi şi mai neliniştitor să îl tot zărească pe Jack. Îşi sprijini capul de fereastra îngustă, gândindu-se cât de ridicolă îi devenise viaţa în ultima vreme.

Birjarul coti spre strada principală, şi ea sări dintr-odată în sus, apoi plonjă în faţă.

— Opreşte un moment, strigă ea către birjar

Acesta încetini calul, şi ea bâjbâi după mâner. Deschise uşa exact când birja ajunse în dreptul lui Jack.

— Aceasta trebuia să fie trăsura dumneavoastră, domnule.

— Da, zise el.

— Nu aş fi acceptat oferta dacă aş fi bănuit că veţi fi nevoit să mergeţi pe jos.

El făcu un pas mai aproape şi puse mâna peste a ei pe mânerul uşii.

— Poate că am putea împărţi trăsura.

Gura ei se uscă. Îndepărtă din capul ei mica şoaptă care o avertiza că asta era o greşeală Vocea lui Jack pierduse detaşarea aristocrată. Era din nou bărbatul care râsese cu ea în casa Alwyn, şi felul cum se uita la ea făcu să-i tresară inima. Ea încuviinţă din cap, trăgându-se mai încolo pe banchetă pentru a-i face loc.

Capitolul 18

Abia-l auzi pe Jack spunându-i birjarului să continue drumul; inima îi bătea aşa tare, că şi-o simţea în gât. Birjarul porni înainte cu o mică smucitură, şi asta-i dezlegă limba.

— Mi s-a spus că acum eşti membru al clubului Vega.

— Da. Mâna lui alunecă peste a ei pe bancheta dintre ei. Degetele lui îi mângâiară degetele, apoi alunecară spre încheietură, unde desfăcu nasturii mănuşii ei. Era singura cale să-mi ţin cuvântul faţă de tine.

— Este cu mult peste ce mă aşteptam eu, zise ea nesigură.

Îi scotea mănuşa, trimiţând fiori prin tot corpul ei.

— Nu ar trebui să fie.

— Ştiu ce părere ai despre jocuri…

Mănuşa fu scoasă, şi pielea lui o atingea pe a ei. Când îşi scosese propria mănuşă? Vocea lui Sophie se înecă atunci când degetele lui se întinseră între ale ei, cu palma lui peste a ei.

— Nu a zis nimeni că trebuie să joc, şopti el.

— Trebuie să fie teribil de neplăcut. Nu îţi pot cere să…

El îi strânse mâna.

— Poate voiam o scuză să fiu acolo. Privi spre ea, în ochii lui reflectându-se lumina de la felinarele stradale pe lângă care treceau. În ciuda a ce spune lumea despre mine, nu sunt făcut din piatră, şi a fost o săptămână lungă şi îngrozitoare.

Ea scoase un suspin ciudat, abia dându-şi seama că-şi ţinuse răsuflarea. „Chiar şi ducii sunt oameni din carne şi oase”. Propriul ei sânge părea să-i fiarbă în vene.

— A fost.

Mâna lui o strânse pe a ei, degetul lui mare mângâindu-i degetele.

Era o nebună. Nu doar că-şi pierduse inima pentru bărbatul greşit, dar nu-i păsa. Dar, dacă acest moment cu el, cu singurul contact dintre ei fiind mâna lui în jurul mâinii ei, o costa orice speranţă pentru o căsătorie respectabilă, nu putea să regrete. Sophie pierduse prea mulţi oameni pe care-i iubise ca să ia drept ceva cuvenit orice secundă de bucurie. Îşi întoarse chipul spre umărul lui, inspirând adânc mirosul, atingerea şi căldura de neşters din memoria ei.

Prea curând, birja se opri pe Alfred Street. Jack deschise portiera şi coborî, întorcându-se pentru a o ajuta, îi oferi braţul şi o conduse cei câţiva paşi până la uşa casei ei. Îşi înclină capul pe spate, studiindu-i locuinţa, apoi privi spre stânga şi spre dreapta, ca să vadă strada. Era modestă, dar curată şi relativ sigură.

— Deci aici locuieşti.

— Da. Îşi scoase cheia, încercând să prelungească momentul. Credeam că ştiai deja.

— Nu. O privi arzător. Dacă aş fi ştiut unde stăteai, nu aş fi putut sta departe.

Dumnezeu să o ajute. Toată determinarea ei de-a păstra zilele petrecute împreună un secret în inima ei se evaporă.

— Intră, şopti ea înainte să se poată opri. Rămâi cu mine.

Zâmbetul lui feroce o făcu să plutească.

— O clipă, zise el, răsucindu-se pe călcâie.

Sophie băgă cheia în broască în timp ce el vorbea cu birjarul, care pocni din bici şi plecă exact când ea deschise uşa. Se întoarse, dar Jack era deja în spatele ei, cu o expresie de încordare pe chip. Îşi apăsă degetele peste buzele ei, şi un braţ alunecă în jurul taliei ei, îndemnând-o să treacă peste prag, înainte de a închide uşa şi de a încuia. Îşi lipi obrazul de al ei.

— Şi servitorii tăi? întrebă el.

— Este doar una, răspunse ea. Camerista mea, Colleen. Îşi poate ţine limba…

— Excelent! Unde doarme?

Buzele lui îi atingeau pielea sensibilă de sub ureche, şi Sophie se simţi într-un real pericol de a leşina.

— Sus. Doarme dusă acum…

Ea îi văzu albul dinţilor când zâmbi larg, exact înainte să o sărute. Cheia ei făcu un mic zgomot când căzu pe podea. Sophie se agăţă de haina lui, ţinându-l aproape de ea, în timp ce-i răspundea la sărut. Întreaga ei fiinţă părea înflăcărată de plăcere în timp ce degetele lui – ambele mâini goale acum – îi cuprinseră maxilarul când limba lui se întâlni cu a ei. Când îşi înălţă capul, ea se legănă şi aproape se împiedică, îmbătată de gustul lui.

— Du-mă în pat, şopti el, muşcând-o de lobul urechii. I-am spus birjarului să revină în două ore.

Pentru că nu putea rămâne. Asta ar fi trebuit să o trezească un pic la realitate, dar ea îi luă în schimb mâna şi-l conduse în sus pe scări. Nu era timp de pierdut.

Abia ajunse la uşa dormitorului, când el o prinse din nou. Cu o mână, îi desfăcu mantia şi o lăsă să cadă pe podea.

— Ştii cât de aproape am fost să te răvăşesc pe biroul

meu când ai venit în vizită? întrebă el dându-i jos pălăria.

— Nu aş fi obiectat.

Eforturile ei de a-l dezbrăca erau împiedicate de atingerile frecvente ale mâinilor lui pe pielea ei. Pulsul îi bătea aşa neregulat, că era o minune că nu leşinase.

Râsul lui Jack fu reţinut. O lăsă să-i dea jos mantaua şi haina, apoi o întoarse şi începu să-i descheie rochia.

— A fost al naibii de dificil să te las să pleci din nou. Am fost la un pas de a nu te lăsa. Corsajul ei se desfăcu, şi el o sărută pe ceafă. Sophie îşi puse mâinile pe peretele din faţa ei pentru a se sprijini; oasele ei păreau să se înmoaie când el făcea asta. În fiecare zi, mă uitam printre scrisori, sperând să văd un mesaj de la tine, continuă el, cu vocea joasă în timp ce o dezbrăca de rochie. De fiecare dată când ies, nu pot să nu sper să te văd.

Ea răsufla tremurat în timp ce braţele lui o cuprinseră şi corpul lui se lipi de al ei.

— Am fost de acord… Se înecă, încercând să se agaţe de o fărâmă de raţiune. Nu este înţelept pentru niciunul din noi…

— Nu, nu este, dar nu-mi pasă, mârâi el. Doamne, Sophie, te vreau mai mult decât oricând!

Ea scânci; simţi furnicături pe piele, şi inima îi tresaltă în piept. „Te iubesc”, gândi ea neajutorată. Se răsuci în braţele lui şi apucă de vesta lui cu ambele mâini.

— Nici mie nu-mi pasă.

Gura lui era peste a ei înainte ca ea să apuce să termine de vorbit. Cu degete grăbite, se dezbrăcară unul pe celălalt înainte de a se lăsa pe pat. Greutatea lui Jack deasupra ei îi deschise apetitul. Mâinile lui îi dezmierdau pielea de parcă nu credea că era reală. Îşi depărtă fără jenă picioarele şi le frecă de şoldurile lui, întinzându-se spre el.

El rezistă eforturilor ei.

— Mi-am imaginat să te am aşa de când ni s-a întâlnit privirea, la Vega, şopti el.

Îi desfăcu braţele din jurul gâtului său unul câte unul şi le întinse, prinzându-i mâinile în timp ce se lăsa deasupra ei.

— Erai cu un alt bărbat, şi a fost nevoie de toată forţa să nu vin acolo şi să-l las lat.

— Un prieten, gemu ea. Nimic mai mult.

Acum, nu se mai putea căsători vreodată cu Giles Carter.

— Hmm. Jack nu părea convins. El ştie asta? O sărută pe o parte a gâtului, exact unde-i bătea pulsul, buzele lui sugându-i pielea până când ea simţi că o ia leşinul. Voiam să ştie. Voiam ca toată lumea să ştie că erai a mea.

Se mişcă, alunecând deasupra ei, mimând actul sexual.

Era invitaţia perfectă să-l întrebe ce voia să spună cu asta. Îi devenea clar faptul că nu puteau sta departe unul de celălalt – şi nici nu voiau asta. Philip se putea duce naibii, cu gelozia lui cu tot; Giles Carter şi intenţiile lui onorabile trebuiau să dispară. Bărbatul acesta era în capul ei şi în inima ei şi ea voia să fie cu el. Iubită, amantă sau altceva, nu-i păsa, atâta timp cât erau împreună.

Dar era ceva prea serios pentru moment, când corpul ei tânjea după al lui.

— Jack, fă dragoste cu mine.

Îşi ridică iarăşi şoldurile, şi lui i se tăie răsuflarea.

— Te-ai gândit la mine? O ţinea ţintuită de pat, deşi gura lui umbla peste faţa şi gâtul ei. Aşa?

— Da. Respiraţia ei era neregulată acum. Şoldurile lui alunecau peste ale ei, dar negându-i ce voia ea. Mereu. Ştii că eu…

— Bun.

Se repoziţionă şi intră în ea. Sophie trase aer în piept şi îşi înfipse călcâiele în saltea, dorindu-şi să-l tragă cât mai adânc în ea, ca el să nu mai plece niciodată. El dădu drumul braţelor ei şi-i cuprinse ceafa cu una din mâini până când ea ajunse să se uite în ochii lui.

— Mă gândesc mereu la tine. Se retrase, doar ca să revină în ea, mai adânc de data asta. Te doresc încontinuu. Încă o retragere lentă, încă o revenire în forţă.

Ea îşi puse mâinile pe spatele lui şi încercă să-l zorească. El însă se ridică în braţe, cu privirea lui electrică

aţintită spre ochii ei.

— Sunt complet nebun după tine.

O mână se strecură între ei şi unul dintre degetele lui alunecă între picioarele ei. Doar acea atingere uşoară şi iscoditoare îi trimise prin tot corpul un fior care deveni tot mai puternic până când ajunse în vârf şi căzu ca un val peste ea. Jack îi întrerupse gemetele puternice cu un sărut adânc, corpul lui mişcându-se în grabă peste al ei până când îşi dădu capul pe spate şi deveni rigid, cuprins de propriul orgasm. Şi, când se rostogoli pe pat lângă ea, ţinând-o strâns lângă el cu braţele încă tremurând, ea îşi rezemă obrazul de pieptul lui, ascultându-i inima care bătea, şi rosti în şoaptă: „Te iubesc”.

— Dacă fiecare noapte la Vega se termină aşa, nu vor putea să mă ţină afară, bolborosi el.

Ea chicoti.

— Este prima dată când îmi închei o seară de la Vega în pat cu un duce.

El începu să-i scoată acele din părul care era teribil de ciufulit.

— Atâta timp cât acel duce sunt eu, îţi recomand cu căldură să o faci mai des.

Ea zâmbi, dar inima i se strânse un pic. Îşi dădu capul pe spate ca să-i poată vedea faţa.

— Ce înseamnă asta? Am fost de acord că s-a terminat când am plecat din casa Alwyn.

— Şi totuşi, suntem aici. Îi scosese toate acele de păr şi acum le dădea jos de pe saltea pe podea. Cu părul desfăcut, ea se aşeză mai confortabil pe el, cu obrazul pe braţul lui. Înseamnă… El se opri, căutându-i faţa. Înseamnă ce vrem noi să însemne, termină el. Ce vrei tu să însemne. Eu am recunoscut deja că nu mă pot controla când vine vorba despre tine. Orice îmi oferi, eu voi lua.

Cuvintele „Ia-mă cu totul” îi trecură prin minte, dar numai pentru o clipă. Simţurile şi raţiunea ei începeau să îşi revină pe măsură ce valul pasiunii trecea, şi ea îşi alese cu grijă cuvintele.

— Vreau să te văd.

— S-a făcut, zise el imediat, cu un zâmbet leneş îmblânzindu-i expresia.

— Cât de des posibil, continuă ea. Îmi dau seama că nu vrei ca Philip să ştie...

Ranchiuna apăru pe chipul lui.

— Doar de dragul tău. Nu de al lui şi nici de dragul meu. Ochii ei se măriră, şi el îndepărtă o şuviţă rătăcită de păr de pe tâmpla ei. Sunt conştient că asta nu-i o alegere uşoară pentru o femeie. Singurul lucru care m-ar ţine departe de tine este teama de ce ai avea de îndurat dacă s-ar afla. Mândria lui Philip îşi va reveni cu timpul, dar nu-l voi lăsa să-ţi strice reputaţia într-un acces de furie.

Reputaţia ei conta pentru că încerca să atragă un soţ respectabil. Dacă devenea amanta lui Jack, asta nu arma să mai fie o opţiune. Deşi deja înlăturase ideea, aceasta se învârtea în mintea ei precum o ceaţă, acoperindu-i raţiunea şi logica. Poate că Marele ei Plan nu avea să fie niciodată realizat; poate că avea să fie mai fericită ca amanta lui Jack decât ca soţia unui moşier amabil. Avea să petreacă tot restul zilelor regretând dacă renunţa la Jack în speranţa unei căsătorii respectabile, dar lipsite de pasiune?

Sophie nu ştia. Avusese încredere în propriile instincte de când avea doisprezece ani, dar nu se mai simţea sigură pe nimic. Să-şi urmeze inima şi să spere că totul avea să iasă bine. Dar ce însemna „să iasă bine” în acest caz? Fusese onestă când îi spusese domnului Carter că nu se aştepta să pună mâna pe un duce. Un duce nu s-ar căsători cu o femeie ca ea, o femeie cu un nume fals, cu un soţ imaginar decedat şi cu un profund şi înrădăcinat simţ al supravieţuirii. Georgiana se plânsese suficient despre stricteţea însoţitoarei ei ca Sophie să înţeleagă cât de departe de limita respectabilităţi se afla să sară curajos acel prag devenind amantă, chiar şi amanta lui Jack

Putea să rişte?

Jack nu-i promitea mai mult de o aventură. Sophie se forţă să accepte asta. El – la fel ca ea – voia ca aventura lor să continue, dar aşa cum fusese în casa Alwyn, pe ascuns. Chiar dacă recunoştea că era prea tentant ca să refuze –

precum acel pariu –, îşi reaminti că trebuia să se bucure fără să aibă aşteptări.

— Sophie, zise Jack cu blândeţe. Ea clipi, dându-şi seama că gândurile ei se abătuseră de la subiect. Nu ştiu la ce te gândeşti, dar opreşte-te. Eşti aşa încruntată.

Ea îşi retrase mâinile pe pieptul nu gol. Bucură-te de asta. Era din nou în braţele ei, şi ar fi înnebunit daci s-ar fi gândit în continuare la cum şi când avea să se termine.

— Nu pari speriat.

Zâmbetul lui străluci din nou. Lampa pe care Colleen o lăsase în să pat îi lumina chipul cu o strălucire caldă şi îi făcea părul să semene cu alama şlefuită.

— Dimpotrivă, draga mea. Mă determină să vreau să te fac să uiţi de orice ar fi.

Dacă ar putea. Făcea vârtejuri cu degetele peste pieptul lui gol, iar gândurile ei sumbre dispăreau pe măsură ce ea se concentra pe a-l avea lângă ea din nou.

— Nu este genul de lucru pe care l-aş putea uita. Urcă uşor cu mâna pe braţul lui, ca să îşi împreuneze degetele cu ale lui. Mă gândeam doar cum am putea aranja lucrurile ca să te pot vedea şi după plecarea de la Vega în fiecare noapte… cum am putea împărţi o birjă sau şansa de a merge pe jos în aceeaşi direcţie şi să ajungem aici, aşa, în fiecare noapte.

El râse din nou, acel râs jos şi obraznic al lui care o înmuia toată.

— Voi născoci o cale să fac exact cum ai spus. O rostogoli pe spate şi veni deasupra ei. Începând de acum, adăugă el.

Făcu din nou dragoste cu ea, de data asta lent, până când mintea ei deveni binecuvântat de goală. Alunecă spre somn, cuibărită lângă pieptul lui, cu obrazul în dreptul inimii lui şi cu braţele lui în jurul ei, şi se trezi doar când el alunecă din pat. Scoase un zgomot silenţios de nemulţumire în timp ce el separa hainele lui de ale ei din mormanul de pe podea şi începu să se îmbrace.

— Birja va reveni în curând.

— Aş vrea să nu pleci, şopti ea fără să gândească.

Jack înălţă capul, şi degetele lui se opriră din închisul nasturilor cămăşii sale. Ochii lui se întâlniră cu ai ei şi, pentru un moment interminabil şi tensionat, se uită la ea de parcă aştepta ceva, un cuvânt sau o expresie care să-l reţină. În acel moment, socotelile familiare şi consecinţele îi treceau din nou lui Sophie prin minte, şi de data asta ezită în hotărârea ei. Fix când adună curajul să spună cuvântul hotărâtor – *stai* –, el îşi mută privirea.

— Trebuie.

Se întinse după lavalieră şi o puse în jurul gâtului.

Imprudenţa care încolţise în pieptul ei se stinse. Oftă încet, gândindu-se că el o salvase de ea însăşi.

— Ştiu.

Se uita în sus în întuneric şi asculta sunetele silenţioase făcute de el în timp ce se îmbrăca. Podeaua scârţâi puţin când el veni înapoi la pat.

— Când te voi vedea din nou? Se aşeză pe marginea saltelei şi se aplecă să o sărute; mâna îi căzu pe sânul ei gol pentru o mângâiere lentă. Dă-mi o oră şi o zi, draga mea.

— Jack. Sophie se sprijini de perne pentru a se feri de tentaţia de a-l trage înapoi lângă ea. Naiba să o ia de birjă care venea după el. Merg la Vega în majoritatea nopţilor între opt şi nouă.

Ochii lui albaştri se uitau fix în ai ei.

— Când pleci?

— De obicei, nu înainte de ora trei. Degetele lui se jucau de-a lungul coastelor ei, şi ea se cutremură. Dar este destul de târziu. Mă gândeam să plec mai devreme…

— La ora unu, şopti el. Pleacă la unu. Voi găsi singur drumul spre tine.

— Dacă…? începu ea.

— Nu mă vrei? Zâmbi cu tristeţe. Nu pleca la unu. Pleacă mai devreme sau mai târziu, şi eu voi şti să nu vin.

— Cum vei şti când plec?

El îi atinse buzele cu un deget.

— Sunt atent – mai ales la tine. Nu este greu să te uiţi la cineva când nu te uiţi la cărţi.

Sophie îşi încreţi buzele şi îi sărută degetul.

— Poate ar trebui să joci o mână din când în când. Este un club de jocuri, şi lumea te va crede un ciudat dacă nu joci niciodată.

El ridică dintr-o sprânceană, amuzat.

— Da?

— Nu zic să pariezi sume mari, adăugă ea, doar că vei atrage atenţia dacă nu pariezi deloc.

— Mulţumesc pentru sfat, îl voi lua în consideraţie.

O sărută din nou, la început uşor, apoi mai apăsat, până când ea oftă de plăcere.

Trebuia să se ridice şi să-l conducă afară şi să încuie uşa. Doar în halat, îl urmă în jos pe scările înguste, în holul mic. Acolo, el o luă în braţe şi doar o ţinu. Ea îşi lipi obrazul de pieptul lui, acoperit din nou în in şi lână perfect croite, şi simţi cum i se umflă inima.

— Noapte bună, draga mea, şopti Jack, cu buzele pe fruntea ei. Pe mâine-noapte!

— Noapte bună, Jack!

Îl lăsă să iasă, privindu-l o clipă cum se îndepărtează, înalt şi mult prea elegant pentru modesta ei stradă. Închise uşa şi o încuie.

Era doar o aventură. Avea să dureze puţin, dar, pentru numele lui Dumnezeu, avea să încerce să se bucure de fiecare moment.

Capitolul 19

Jack se întâlni cu birjarul pe Tottenham Court Road, după colţul casei lui Sophie. Micuţa ei casă era pe o stradă liniştită, şi nu voia să atragă atenţia. Trecuseră ani buni de când ieşise în Londra aşa târziu. Se sprijini de spătarul banchetei ponosite şi un zâmbet i se întinse pe chip la amintirea lui Sophie în halatul ei cu flori imprimate, fără nimic pe dedesubt. O prefera în halatul lui. Poate că ar fi trebuit să i-l trimită…

Opri acel gând. Sigur că nu putea face asta. Legătura dintre ei trebuia să fie secretă. Doar un idiot nu ar fi observat felul cum i se schimbase starea când el spusese că accepta orice condiţie pusă de ea pentru această aventură. Nu voia să afle cineva despre ei, pentru că i-ar fi stricat reputaţia; încă spera să se mărite într-o zi. Starea lui deveni mai posomorâtă când şi-o imagină în braţele altui bărbat, un bărbat pe care ea să-l iubească. Iar el avea să fie nevoit să stea şi să se uite cum se întâmplă asta.

Dar promisese să păstreze relaţia lor secretă. Îi devenea clar că Sophie avea multe secrete.

Bâigui o înjurătură din toată inima. Era posibil ca acceptarea în clubul Vega să-i fie fatală. Philip fusese furios când îl văzuse venind, dar, din două replici scurte, îl pusese pe fratele lui la punct. Oricât îl irita pe Philip prezenţa sa, Jack lăsase clar să se înţeleagă că nu avea să dea înapoi. Philip îl putea evita dacă evita să meargă la Vega.

Fratele său mijise ochii şi el se aplecase, apropiindu-se.

— Eşti aici din cauza ei.

— Te referi la doamna Campbell? întrebase Jack rece. Da. Am auzit zvonuri că te dai în spectacol urmărind-o, şi asta trebuie să înceteze – la fel şi pierderile tale. Dacă nu poţi sta la distanţă, te voi ţine eu.

Fratele lui se uitase urât şi bombănise, dar până la urmă nu se mai apropiase de Sophie. Jack fusese cu ochii pe Philip toată noaptea, aşa că măcar de asta era sigur. Şi, într-un final, după cum sperase, o zărise şi pe Sophie. Însă fiorul care îl străbătuse când o văzuse durase doar un moment, pentru că ea era cu un bărbat. Un bărbat care stătea prea aproape, care vorbea cu ea şi o făcea să zâmbească. Un bărbat care-i oferise braţul lui şi o însoţise înapoi, în afara razei vizuale a lui Jack, provocându-i un tsunami de gelozie neagră şi amară.

Avusese nevoie de câteva aluzii subtile pentru a afla numele bărbatului: Giles Carter, un domn cu o familie şi o avere respectabile. Nimeni nu avea nimic de rău de spus despre el; de fapt, era foarte bine privit de clienţii clubului

Vega, care-l considerau onorabil, raţional şi spiritual. Văzuse cu propriii ochi că individul nu era urât sau diform şi o făcea pe Sophie să zâmbească. Jack îşi dorea cu ardoare să-i dea una în faţă. Şi, deşi ea pretindea că acest Carter era doar un prieten, asta s-ar schimba într-o clipă dacă ea l-ar încuraja. Interesul lui Carter fusese mai mult decât evident, chiar şi din partea cealaltă a încăperii.

Poate că Jack ignora piaţa căsătoriilor pentru el, dar ştia foarte bine cum funcţiona. Un bărbat precum Carter era o partidă bună, mai ales pentru o femeie care părea să nu aibă familie – şi o reputaţie care era la marginea precară a respectabilităţii. Ştia că Sophie avea secrete; îşi spusese că nu avea niciun drept să întrebe despre ele. Pentru o aventură scurtă în casa Alwyn, putea să nu le bage în seamă, dar acum... voia mai mult din tot ce avea legătură cu ea. Compania ei, timpul ei, atenţia ei, încrederea ei.

Cum putea să o convingă să îi ofere mai mult?

Trăsura se opri în apropiere de reşedinţa Ware, şi el coborî şi plăti vizitiului. Roţile huruiră zgomotos pe piatra cubică în vreme ce birja se îndepărta în noaptea liniştită, iar el parcurse restul drumului spre casă pe jos.

Chiar şi la această oră, un servitor îl aştepta, gata să deschidă uşa când el urcă treptele. Jack îşi dădu jos haina şi pălăria şi trimise valetul la culcare. Zăbovi un moment în holul cufundat în linişte. Casa era tăcută ca un mormânt la ora aceasta a nopţii. Neliniştit, ridica lampa şi parcurse coridoarele, ajungând într-un final în biroul său. Îşi turnă un pahar de coniac, dar îl abandonă după o gură. Ce ascundea Sophie?

Ghicise deja că juca pentru a strânge bani. Nu era ceva ireproşabil, dar nici ceva incriminator.

Bănuia că îşi căuta un soţ. La fel cum făceau aşa multe femei în Londra.

Nicholas Dashwood îl prevenise să nu vorbească cu ea. Cu toate astea, ea îl găsise şi îl invitase acasă cu ea, încălcându-şi propria decizie de a nu se mai vedea.

Dar probabil lipsea ceva din raţionamentul lui Dacă voia avere, trebuia doar să ceară, şi el ar fi învăluit-o în lux.

Sigur ştia asta; se oferise să-i dea o casă. În schimb, ea îi ceruse promisiunea că nu avea să vorbească despre aventura lor din casa Alwyn şi că nu avea să o mai vadă vreodată… ca apoi, în seara asta, să-l primească în patul ei. Era deja nebun după ea, dar asta risca să-l ducă la Bedlam.

Era totul o mare păcăleală? Căzuse în mâinile unei intrigante cu adevărat abile? O femeie care avea nevoie de bani şi care ademenea bărbaţii cu care juca, refuzând bărbaţii care nu aveau avere, făcând dragoste cu el şi apoi declarând că aventura lor se terminase, dar ocolind orice obstacole apărute între ei când îi convenea? Fiecare acţiune a ei îl făcuse doar să dorească mai mult. Asta fusese intenţia ei?

Era atras într-o vânătoare în care el era vânatul în loc să fie vânătorul? Urma să fie folosit şi umilit din nou de o femeie?

Tresări şi înjură. O făcea din nou, văzând părţi din Portia unde probabil nu erau. Ce idiot ar fi dacă s-ar lăsa pentru totdeauna bântuit de ea! Adevărul era că în ultimii ani nu prea se gândise la ea. Dar acum, dintr-odată, îi atribuia lui Sophie aceleaşi motive şi intenţii, cu foarte puţine dovezi.

Cheia era în biroul lui. Îi luă un minut să o găsească, dar apoi deschise marele şifonier dintre ferestre. Puse lampa în apropiere, mărind flacăra, şi descuie sertarul de sus. Îi luă câteva minute să găsească miniatura. Era mai mică decât îşi amintea el, rama delicată de argint fiind mai mată după atâţia ani. Jack o duse lângă lampa care pâlpâia şi se uită la chipul primei lui iubiri.

Părea aşa tânără. În mintea lui era o femeie, la fel de frumoasă şi de înşelătoare precum Eva, dar în acest portret micuţ părea un pic mai mare decât o fată. Asta îl surprinse. Înclină rama şi studie obrazul ei rotund, gura ei mică precum un boboc, buclele ei aurii. Se îndrăgostise de ea aproape la prima vedere şi crezuse că la fel se-ntâmplase şi cu ea. Ea îi acceptase atenţia, zâmbise la tot ce spunea el, chiar îl lăsase să o sărute. Când era cu ea, nu era la fel ca atunci când era cu alte tinere domnişoare, care îl priveau

prea evident că pe un potenţial soţ. Portia nu părea să se sinchisească de asta.

Păruse perfectă: frumoasă, plină de viaţă, neconvenţională. Îi plăceau cursele de cai şi arta. Învăţase rusa, în loc de franceză, cum învăţau majoritatea tinerelor domnişoare, pentru că citea despre curtea ţarului şi i se părea mai interesant. Era la acelaşi nivel cu el şi din lumea pe care el o ştia, şi totuşi reuşea să fie o gură de aer proaspăt. Tatăl lui Jack o aproba, şi părinţii Portiei îl încurajau activ. Spre surprinderea lui, Jack se trezise fiind de acord cu toţi că ar trebui să se însoare cu ea. Chiar se credea îndrăgostit.

Şi atunci, ea fugise cu un alt bărbat. Într-o noapte, dansase de trei ori cu el la un bal, provocând un val de şoapte şi aşteptări, şi în ziua următoare ieşise pe uşa din spate a unui magazin de pălării, unde mersese după bonete împreună cu servitoarea ei, şi urcare într-o trăsură care o aştepta, pentru a pleca spre nord. Abia mai târziu, el aflase că ea avea un secret: tot timpul cât flirtase cu el, avusese o logodnă neaprobată cu un ofiţer naval. Tatăl ei, contele de Farnworth, nu era de acord şi făcuse manevre ca tânărul să fie trimis pe mare. Îi spusese fiicei sale să găsească pe cineva mai potrivit. Portia îl găsise pe Jack şi-l folosise pentru scopul ei: să-şi păcălească părinţii cât ea făcea planuri să fugă cu iubitul ei în Scoţia, unde se putea căsători cu el fără anunţuri în ziare sau fără permisiunea tatălui ei.

Îi ceruse iertare într-un bilet lăsat în urma ei, dar lui Jack nu îi luase mult să afle adevărul. Nu ţinuse la el. În ochii ei, era un tânăr leneş care avea să devină un bătrân leneş, aşteptând să-şi moştenească titlul. Războiul era în toi, şi ofiţerul ei naval era deja faimos pentru un atac curajos asupra unui port spaniol. Portia se vedea navigând prin lume alături de el, un erou decorat şi un aventurier fără teamă. Râsese cu prietenele ei spunând că nimeni nu va şti vreodată de Jack; nu avea să fie decât un număr în linia ducilor de Ware.

Ea voia un bărbat de acţiune, nu pe cineva care

moştenea tot ce-l făcea dezirabil.

Jack puse cu atenţie miniatura la loc în sertar. Trecuse de mult peste şocul că ea dorise un alt bărbat. Fusese lipsită de inimă şi calculată că-l folosise aşa cum o făcuse, şi el avusese inima frântă, dar asta se vindecase cu timpul. Cicatricea pe care i-o lăsase Portia nu avea de-a face cu inima frântă, cum credeau bârfitorii ignoranţi, ci avea legătură cu conştientizarea faptului că nimeni nu avea să-l vrea vreodată pentru cum era el. La mai puţin de o lună de când Portia fugise, al optulea duce de Ware, tatăl lui Jack, se înecase. La vârsta de douăzeci şi patru de ani, complet nepregătit, Jack moştenise vastele proprietăţi, averea enormă şi apăsătoarele responsabilităţi ale ducatului.

Prietenii lui mai norocoşi, cei care fie încă nu moşteniseră titlurile sau nu aveau titluri de moştenit în familie, îl luau peste picior. Acum, nu mai existau limite plictisitoare legate de comportamentul sau de cheltuielile sale. Acum, putea avea orice femeie voia, spuneau ei, făcându-i cu ochiul şi râzând obscen, şi putea petrece şi bea oricât voia. Asta era o slabă consolare, când singura femeie pe care crezuse că o voia fugise cu un alt bărbat şi viaţa lui fără griji de moştenitor sfârşise strivită sub muntele de datorii şi obligaţii ale unui duce. Orice femeie care se apropia de el acum nu-i vedea pe el, ci blazonul de ducesă.

Sophie Campbell era prima femeie de la Portia care o făcea să se simtă că nu-i păsa de titlul lui. Pentru o clipă, gândul care-l tentase în casa Alwyn – de ce nu putea el să aibă femeia pe care o voia – îi reveni în minte. Nu avea nevoie să se căsătorească pentru bani sau avantaje, aşa că de ce nu putea să întrerupă câteva generaţii de tradiţii şi să se însoare cu o femeie doar pentru că o voia? Presupunând că şi ea voia să se mărite cu el.

Voia el asta? Era ceva ce puteai decide în câteva săptămâni?

„Nu o cunoşti cu adevărat”, îi şuieră conştiinţa. La fel gândise şi despre Portia, dar ea îl păcălise. Era clar că nu ştia prea multe despre femei. Oricât de mult simţea că

Sophie nu era ca Portia, rămânea o certitudine faptul că ea avea secrete, secrete pe care părea hotărâtă să le păstreze

Ce ascundea Sophie?

Capitolul 20

În următoarele două săptămâni, Jack ignoră constant acele secrete şi ce ar putea ele să însemne despre Sophie.

Îşi urmase planul de a-l supraveghea pe Philip. Când fratele său mergea la Vega, la fel făcea şi el – până la ora unu şi un sfert. La ora aceea pleca, uneori salutat batjocoritor de Philip, care începuse să-i accepte prezenţa, dar nu cu prea multă eleganţă. Lui Jack oricum nu-i mai păsa. În curând, domnul Forbes, care observa în mod remarcabil obiceiurile clienţilor, se îngriji să aibă o birjă aşteptându-l când el intra în holul de primire. În fiecare noapte, Jack ducea birja pe Tottenham Court Road şi mergea până la micuţa şi curata casă a lui Sophie de pe Alfred Street, ca să nu deranjeze – sau să alerteze – vecinii.

Acele ore furate în întunericul nopţii hrăneau ceva ascuns adânc în sufletul lui Jack. De fiecare dată când ea deschidea uşa ca să-l primească, inima lui tresălta. Când se grăbeau pe scări, mână în mână, se simţea mai viu decât fusese vreodată în viaţa lui. Şi când uşa dormitorului ei se închidea în urma lor, când o putea săruta şi dezbrăca, când putea să facă dragoste cu ea până stăteau întinşi înlănţuiţi în pat, cu inimile bătând la unison şi cu pielea transpirată de la efort, îşi permitea să se gândească din nou la situaţia lui.

Era al nouălea duce de Ware, cu relaţii şi legături cu fiecare casă nobilă din Anglia şi cu jumătate dintre casele regale din Europa. Nu avea nevoie să aducă mai multă respectabilitate în familia lui.

Era unul dintre cei mai bogaţi bărbaţi din Anglia. Nu avea nevoie să se însoare cu o moştenitoare.

Pe scurt, nu exista niciun motiv pentru care să nu se poată căsători cu o femeie obişnuită.

În pat, stăteau de vorbă, uneori purtând conversaţii

prosteşti care îi făceau pe amândoi să râdă, alteori având discuţii mai profunde care-l lăsau pe el impresionat în tăcere. Sophie văzuse ceva din lume – mai mult decât el – şi aprecia lucrurile mărunte, lucru care-l surprinse şi-l făcu să se simtă umil. Reverenţa ei, de exemplu; învăţase acea mişcare impozantă şi elaborată, care părea o mişcare de bilet, pe când avea opt ani, de la o balerină din Rusia. Îşi amintea amuzată cum o exersase şi o tot exersase în faţa unei oglinzi, anticipând prezentarea ei ţarului – lucru care, desigur, nu avusese niciodată loc. Dar păstrase reverenţa, pentru că îi aducea aminte de acea balerină, care refuzase să poarte orice altceva în afară de mătase roşie şi care avea ca animal de companie o mangustă. Şi care fusese amabilă cu o fetiţă.

Jack se întrebă de ce fusese în Sankt Petersburg în primul rând, dar ea nu îi spusese niciodată. Îşi dădu seama că începea să-l intereseze tot mai puţin ce secrete avea Sophie şi tot mai mult ce sentimente avea ea pentru el.

Nu ar fi fost o ducesă obişnuită, dar asta conta prea puţin. Ducele de Exeter se căsătorise cu văduva unui preot de ţară, şi lumea nu se terminase, nici măcar mica lume arogantă a aristocraţiei. Şi acum, serios, nu opinia lui era cea care conta? Nu conta cel mai mult pe cine prefera să aibă lângă el la baluri, cine avea portretul în galeria de la Kirkwood şi cine-i făcea copii? Cum stătea Sophie ghemuită lângă el într-o noapte, relatând o altă poveste amuzantă din copilăria ei despre nişte produse de patiserie din Viena şi despre pisica maidaneză pe care încercase să o ascundă de părinţii ei. Jack asculta cu zâmbet reţinut şi se gândea: „Nu mă interesează ce cred ceilalţi. Ea merită.”

Sentimentul tot mai pregnant că ar trebui să-şi urmeze inima şi mintea dură până când, într-o dimineaţă, i se alătură la micul dejun mama lui, la trei săptămâni după ce Sophie venise la reşedinţa Ware.

— Bună dimineaţa, zise ea în vreme ce valetul îi trăgea scaunul.

— Bună dimineaţa!

Jack o privi cu surprindere cum se aşeza. De obicei,

ducesa lua micul dejun în camera ei – şi nu la asemenea ore matinale. Apariţia ei în această dimineaţă era neobişnuită.

Până când servitorul îi aduse tot ce ceruse, Jack aproape terminase de mâncat. Obiceiul lui, înainte de a o cunoaşte pe Sophie, fusese să se închidă în biroul său timp de o oră, apoi să iasă la o plimbare călare în parc, în funcţie de evenimentele zilei. Acum, de când cu Sophie, îi lăsase pe Percy să se ocupe de mai multe dintre treburile lui matinale Acum, călărea în fiecare zi, indiferent dacă ploua sau era soare, şi astăzi plănuia să se oprească la un club de box pentru prima dată după ani de zile. Nu era pregătit să urce din nou în ring, dar se simţea bine să iasă din biroul lui şi să facă ceva. Împinse scaunul.

— Mă scuzi, mamă.

— Eşti bine, dragule?

Întrebarea, pusă pe un ton blând, îl luă prin surprindere.

— Perfect, îi zise el, gândindu-se că niciodată mu se simţise mai bine. Ce te face să întrebi?

Fruntea ei fu brăzdată de îngrijorare.

— În ultimele săptămâni, nu ai fost tu însuţi. Ţi-ai neglijat munca, ai ieşit în fiecare seară şi ai venit dimineaţa. Nebunia asta nu este genul tău. Normal că mă întreb.

Nu era mai nebuneşte decât cum se purta înainte ca tatăl lui să moară şi nu diferea cu mult de obiceiurile lui Philip.

— Percy se ocupă bine de lucruri. Tata ar fi trebuit să aibă mai multă încredere în el. Nu este nevoie ca eu să aprob personal fiecare achiziţie pentru reşedinţa Kirkwood sau să revizuiesc planul de reparaţii pentru depozitul de gheaţă de la Alwyn. Îşi înălţă capul când ea continuă să îl fixeze cu o privire plină de reproş. Ce te îngrijorează, mamă? Ce prieten a venit la tine, leşinat de groaza programului meu?

— Nu fi ridicol, zise ea. Sunt mama ta. Îngrijorarea mea izvorăşte din propriile mele observaţii. Şi nu pot să nu

observ că ţi-ai schimbat dramatic obiceiurile de la incidentul din acel club.

Ducesa de Ware nu pronunţa niciodată numele de Vega, nici măcar când îl implora să-şi salveze fratele de acel club. Şi Jack îşi reţinu un zâmbet auzind felul cum se referea ea la panul lui cu Sophie. Habar nu avea ea cât de mult se schimbase de atunci.

— Poate că m-a scos din obiceiurile mele învechite, zise el precaut.

— Nu în bine! exclamă ea. Cuţitul pentru unt se lovi de farfurie. Cum te poţi duce în fiecare noapte în acel loc păcătos?

— Păcătos? Mă duc cu Philip. Eşti la fel de îngrijorată şi în privinţa obiceiurilor lui?

Ochii ei licăriră. Jack ştia că Philip era fiul ei favorit şi nu-l surprinse deloc când ea refuză să vorbească despre asta.

— Discutam despre tine, nu despre fratele tău. Îţi neglijezi datoriile din cauza lui?

Lui Jack îi venea să râdă. Philip îi oferise o scuză excelentă să o vadă pe Sophie, şi Jack era recunoscător pentru asta.

— Nu-mi neglijez datoria. De fapt, s-ar putea spune că îmi ţin sub observaţie datoria – datoria pe care tu ai pus-o în cârca mea supraveghindu-l pe fratele meu şi împiedicându-l să se distrugă la mesele de joc.

Acum, ea se enerva.

— Nu mai da vina pe Philip, izbucni ea. Nu vorbeam despre datoria ta faţă de el, ci despre datoria ta faţă de Ware. Tatăl tău ar fi foarte dezamăgit.

Jack nu spuse nimic. Timp de şapte ani, făcuse tot ce putea pentru a-l face mândru pe tatăl său, iar mama lui nu-l felicitase nici măcar o dată. Spunea doar cât de dezamăgit ar fi tatăl lui – de fiecare dată când Jack refuza să facă după cum voia ea. Iar Jack renunţase de mult la strădaniile de a nu o mai dezamăgi pe mama lui.

— Poftim! Tonul ei se înmuie când el nu veni cu un contraargument. Lasă-l pe Philip să se descurce în seara

asta. Sunt sigură că nu poate intra în necazuri prea mari în câteva ore. Vino cu mine la teatru!

— La teatru, repetă el surprins.

Această rugăminte amabilă era ceva nou.

— Da. Bău din ceai. Le-am invitat deja pe Lady Stowe şi pe Lucinda să împartă loja cu mine. Vor fi aşa încântate să te vadă în sfârşit.

Dar el ar fi fost mai încântat să o vadă pe Sophie. Lady Stowe vorbea mult şi râdea şi mai mult, un chicot înalt care îi provoca dureri de cap. Jack nu se putea imagina petrecând trei ore captiv într-o lojă cu ea.

— Nu în seara asta, mamă.

Ducesa oftă.

— Stai! Făcu un semn valetului, care ieşi tăcut din încăpere. Hai să fim sinceri unul cu celălalt, dragule. Eşti incredibil de nepoliticos cu Lucinda şi Lady Stowe.

— Nepoliticos! Jack începea să-şi dorească să fi luat micul dejun în biroul lui. Cum am fost eu nepoliticos cu Lucinda?

Mama lui îl privi sever.

— Ai evitat-o tot sezonul, când ar fi trebuit să faci fix invers.

— Nu am evitat-o, zise el. Am avut alte treburi. Şi, mai la subiect, de ce ar trebui eu să o caut? Că asta vrei, nu?

— Ştii foarte bine la ce mă refer. Toată lumea se aşteaptă să o iei de soţie anul acesta.

Dacă tavanul ar fi căzut peste el, Jack nu ar fi putut fi mai uimit.

— Să o cer? Căsătorie… cu Lucinda? Este doar un copil, protestă el, nevenindu-i să creadă.

— Are optsprezece ani, răspunse mama lui, neperturbată. Şi ţi-ai dat cuvântul tatălui tău, care zăcea pe patul de moarte, că te vei căsători cu ea. A crescut aşteptând să o ceri, şi acum goneşti prin Londra ca un băiat care abia a terminat universitatea, fără vreo grijă pe lume, când ar trebui să o curtezi.

Jack era uluit. Era adevărat că îi promisese tatălui său să aibă grijă de Lucinda, dar… să se însoare cu ea? Nu, asta

cu siguranţă nu promisese. Privi spre mama lui, sperând să vadă vreo urmă de ezitare, dar era foarte serioasă. Doamne, Dumnezeule. Ea chiar credea că el se logodise cu un copil în urmă cu şapte ani…?

Se sprijini de scaun, dintr-odată suspicios.

— Mamă, eu nu am jurat niciodată să mă căsătoresc cu ea. Era un copil când a murit tata.

— Şi te-a implorat să ai grijă de ea, de fiica celui mai bun prieten al său.

— Corect. „Să am grijă de ea” – asta mi-a cerut; şi asta am promis. Şi am făcut.

Ducesa flutură dintr-o mână.

— Câteva facturi plătite! Nu la asta s-a referit tatăl tău, şi ştii foarte bine.

Fusese mai mult de atât. Jack ştia că Percy fusese omul de afaceri al lui Lady Stowe în ultimii şapte ani, închiriindu-i casele, angajându-i servitorii, aranjând tot ce avea nevoie o casă în Londra. Cunoscând-o pe Lady Stowe, achitase probabil şi multe note de plată de-ale ei. Jack era sigur că noul Lord Stowe, fratele mai tânăr al contelui decedat, aprecia foarte mult asta, căci cumnata lui nu era o femeie nechibzuită.

Dar Jack o făcuse cu plăcere. Era ultimul lucru pe care tatăl lui i-l ceruse, şi el ar fi mers prin foc pentru a-şi ţine promisiunea. Îşi amintea ziua în care tatăl lui şi Stowe, prieteni de când erau la Eton, ieşiseră cu iahtul ducelui, *Circe.* Bătea un vânt puternic, ploua când şi când, dar nu se simţea nimic de rău augur în aer. O zi bună de navigat, declarase ducele. Navigatul era pasiunea lui, şi râul din apropiere de Kirkwood era larg şi liniştit.

Stowe nu voise să meargă. Lady Stowe nu se simţea bine, fiind gravidă, şi voia ca Stowe să aibă grijă de ea. Încă nu avea un moştenitor, doar o fiică, Lucinda. La unsprezece ani, era o fată liniştită, studioasă, înaltă şi slăbănoagă, cu părul roşu sârmos căzându-i mereu peste faţă – cel puţin aşa şi-o amintea Jack. El fusese acasă doar pentru că murgul său preferat avea o infecţie la picior, şi grajdurile de la Kirkwood erau cele mai bune din Anglia. Şi, din cauza

ghinionului calului său, Jack fusese acolo când tatăl său şi Stowe se urcaseră pe *Circe* cu doi servitori şi plecaseră.

Furtuna pornise din senin, umflând râul în câteva ore. Trecuse la fel de repede, dar, când soarele răsărise, *Circe* ajunsese la mal, cu vela principală rupă şi plină de apă. O pală de vânt aproape răsturnase barca, şi Stowe căzuse peste bord. Îngrozit, ducele sărise după prietenul lui, dar fără folos. Servitori şi ducesa îl târâseră pe duce în pat. În ziua următoare avea febră mare, şi corpul lui Lord Stowe venise la mal nu departe de casă.

Durase patru zile până când ducele cedase febrei. Doctorii veniseră şi îi luaseră sânge de câteva ori, spunând că nu se putea face nimic altceva. Personal, Jack credea că strigătele de durere ale lui Lady Stowe şi vestea pierderii copilului ei nenăscut îl făcuseră pe tatăl lui să vrea să moară. „Eu l-am omorât”, repetase ducele, delirând. „Eu l-am omorât pe Stowe”. În noaptea dinainte să moară, îl prinsese de mână pe Jack şi-l pusese să jure că urma să aibă grijă de Lady Stowe şi fiica ei. Agitat şi speriat de sănătatea slăbită a tatălui său, Jack jurase.

Dar nu promisese să se însoare cu Lucinda. Miji ochii la mama lui, ghicind ce punea la cale.

— Dacă mi-ar fi cerut să promit că mă căsătoresc cu Lucinda – care avea, după cum ştii, abia unsprezece ani atunci –, aş fi refuzat, nu doar pentru mine, ci şi de dragul ei. Merită să aibă un cuvânt de spus legat de soţul ei. Tu şi Lady Stowe aţi decis că ar trebui să mă căsătoresc cu ea, nu-i aşa?

— Ar fi pentru propriul tău bine, răspunse ea fără să-i pară rău. În ultima vreme, ai înnebunit de tot. Tatăl tău ar fi îngrozit dacă ar auzi jumătate dintre lucrurile pe care le-ai făcut în ultima lună. Ai încredere în mine cu asta – căsătoreşte-te cu o domnişoară educată, una care a crescut pregătindu-se să fie ducesa ta, şi te va aduce pe calea cea bună.

— Pe calea cea bună, repetă el dezgustat.

— Exact! Încuviinţă o dată din cap. Eşti duce, un Lindeville, şi trebuie să trăieşti ca unul, cu o ducesă

respectabilă. A venit vremea să te ocupi de datoria ta de a avea un moştenitor.

Jack abia auzi ultima frază despre datorie. Mintea lui rămăsese blocată la un lucru spus de mama lui: Lucinda crescuse crezând că el avea să se însoare cu ea. Dumnezeule! Era adevărat asta? Dacă da, îl punea într-o poziţie îngrozitoare. Chiar dacă nu-i vorbise niciodată despre căsătorie, chiar dacă ea nu făcuse nicio aluzie că se aştepta la asta, dacă ea credea că ei era logodiţi oficial, de ani de zile chiar, ce putea să facă? Avusese grijă de ea şi de mama ei de parcă erau familia lui. Dacă toată lumea din oraş credea că el şi Lucinda erau logodiţi… dacă propria mamă şi Lady Stowe spuseseră oamenilor că urma să aibă loc o căsătorie… toată lumea ar crede.

Şi, mai rău, Lucinda ar putea să creadă. Îşi făcuse debutul în acest sezon, singurul copil al defunctului conte, cu o zestre frumoasă. Toată Londra se aştepta ca ea să facă o partidă splendidă anul acesta.

Şi însăşi Lucinda… Mereu se înţeleseseră bine. Dacă Lucinda se aştepta să se mărite cu el, nu spusese niciodată un cuvânt, nici măcar în glumă. Dar poate nu se gândise la asta. Era o fată drăguţă, care făcea o partidă bună. Chiar se pregătise să devină ducesa lui de când avea unsprezece ani? Refuzase oferte de căsătorie pentru că aştepta una de la el? Jack îşi frecă de genunchi palmele dintr-odată umede. „La dracu’.

Nu era doar faptul că nu avea încredere în mama lui că nu ar fi manipulat lucrurile după cum îi convenea ei. Nu era vorba nici măcar că nu voia să se însoare cu Lucinda, pe care o vedea mai mult ca pe o soră mai mică decât ca pe o femeie atrăgătoare. Era vorba că aproape se hotărâse că voia să se căsătorească cu Sophie, cu toate secretele şi misterele ei. O voia pe ea. Voia să fie cu ea tot timpul. Se îndrăgostea de ea.

Ce avea să facă cu Sophie dacă descoperea că fusese logodit, fără ştirea lui, cu Lucinda Afton?

Capitolul 21

Sophie ştia că risca enorm continuând să se vadă cu Jack. În fiecare noapte în care el venea la uşa ei, exista riscul ca un vecin zgomotos să îl vadă şi să pornească zvonuri care i-ar schimba dramatic viaţa. Deja fusese obligată să-i spună lui Colleen, după ce Jack îşi uitase mănuşile în hol într-o noapte şi Colleen le descoperise în dimineaţa următoare, şi, deşi servitoarea promisese să fie discretă, Sophie era conştientă că majoritatea servitorilor bârfeau. Îşi impuse de mai multe ori să o termine cu el, pentru binele ei şi al lui.

Dar apoi, el bătea la uşă şi ea o deschidea fără ezitare, cu inima zburând când el se strecura înăuntru şi o prindea cu un sărut pasional. Era suficient cât să o facă să-şi abandoneze propriile reguli, în ciuda riscurilor. Poate că dragostea o făcea să fie nechibzuită, dar o făcea să fie fericită cum nu mai fusese de ani de zile. Uneori, simţea că strălucea de bucurie doar gândindu-se la el şi refuza să se gândească cum sau când s-ar putea termina.

De un test se temea însă, şi acesta sosi în curând. Sophie îşi tot amânase prietenele. Ştia că auziseră ceva despre pariul ei scandalos. La început, le ocolise întrebările, spunând că fusese o umilitoare lipsă de judecată de moment. Asta era adevărat şi se potrivea cu povestea pe care o spusese tuturor. Dar când Jack începu să petreacă aproape fiecare noapte în patul ei, nu mai putea susţine minciuna, nu faţă de dragate ei prietene – dar nici nu se hotăra ce să le spună. Amână întâlnirea lor obişnuită la ceai şi răspunse la scrisorile lor fără să menţioneze un cuvânt despre Vega, Jack sau orice altceva, de fapt, scrise despre vreme şi noii pantofi pe care-i cumpărase.

Asta o obosea. Nu voia să le mintă pe Georgiana şi pe Eliza, dar nici nu voia să le îndepărteze fiind distantă şi secretoasă. Când Eliza îi scrise un bilet, întrebând dacă

puteau să bea ceaiul împreună ca de obicei, ea răspunse afirmativ. Bârfa despre pariul ei părea să se fi estompat. Nimeni din Londra nu părea să ştie despre aventura ei cu Jack. Putea doar să spere că prietenele ei îşi pierduseră interesul în legătură cu acel subiect. Dacă nu şi dacă întrebau direct despre pariu sau despre Jack... avea să fie nevoită să-şi aducă aminte că era pentru propriul bine să nu le spună nimic. Contesa de Sidlow era foarte vigilentă la prieteniile Georgianei, şi chiar şi domnul Cross, care fusese prietenos cu ea, s-ar putea să-şi lase propria fiică să petreacă timp cu o femeie depravată.

Coborî în mica ei sufragerie când Colleen o anunţă de sosirea Elizei.

— Eliza! Ce mă bucur să te văd din nou.

Cealaltă fată zâmbi şi o îmbrăţişă la rândul ei.

— Şi eu pe tine! Muream de curiozitate să aud ce faci, şi ai purtat o corespondenţă teribilă în ultima vreme.

Aşa făcuse, în mod deliberat. Dar, dacă intenţiona să continue să se vadă cu Jack, ar fi bine să înveţe să-şi vadă de viaţă şi să şi păstreze secretul.

Sophie flutură cu nepăsare dintr-o mână şi se aşeză.

— Sunt la fel ca întotdeauna. Tu ce mai faci? Sper că tatăl tău este bine.

— Tata este foarte bine, spuse Eliza, strălucind acum. Şi eu. Oh, cerule; nu mai pot ţine secretă informaţia! Sophie, am cunoscut un domn!

Sophie exclamă.

— Da? Ce minunat, Eliza! Era clar după chipul roşu al Elizei că era ceva mai serios. Eliza cunoscuse mulţi domni... care ştiau cu toţii că era singura moştenitoare a averii considerabile a tatălui ei. Niciunul nu o făcuse pe Eliza să roşească şi să zâmbească aşa cum o făcea acum. Cine? Când l-ai cunoscut? Cum de nu ai spus un cuvânt despre el până acum?

Eliza râse.

— Este minunat! Chiar mă observă, Sophie. Este implicat în nişte afaceri cu tata, aşa că vine în vizită în mod regulat, şi este atent cu mine cum nu a fost nimeni

niciodată. Îşi dădu ochii peste cap şi râse jenată. Desigur, este aşa fermecător şi ar putea trata orice tânără domnişoară aşa, de asta nu am zis nimic mai devreme…

Sophie o luă peste picior.

— Doar dacă sunt la fel de dulci şi de bune ca tine, dar puţine sunt aşa. Nu pricep cum de nu se îndrăgostesc de tine toţi domnii decenţi din Londra.

Prietena ei roşi.

— Asta! ridicol, şi ştii. Dar… Oh, Sophie, sunt îndrăgostită!

Deşi simţea o bucurie autentică pentru Eliza, deşi o mulţumea cu adevărat privirea înstelată a acesteia, Sophie simţi un junghi ascuţit în piept. Nu putea să spună că şi ea se îndrăgostise, pentru că iubirea ei nu era o iubire respectabilă care putea conduce la „şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi”. Gâtul i se încordă şi zâmbetul îi era gânditor când ceru:

— Spune-mi totul!

Eliza nu aşteptă să o roage. Se mută la marginea locului ei, cu ochii strălucind.

— Totul! Nu sunt multe de spus, chiar nu. Eu am crezut că este un alt partener de afaceri al tatălui meu când a venit prima dată în vizită. Dar, la scurt timp, a început să ţină să mă salute – doar politicos, ştii – când venea să-l vadă pe tata. Într-o zi, a venit mai devreme, când tata era încă ieşit, şi ne-am plimbat prin grădină o vreme, vorbind. Habar n-am avut cât de repede a trecut timpul până când tata a venit şi a zis că era acasă şi aştepta de jumătate de oră! Apoi, şi-a cerut scuze aşa frumos, că nici măcar tata nu s-a putut enerva – şi ştii cât urăşte să aştepte.

Sophie râse.

— Aşa este! Când petrecea vacanţele în casa Cross, învăţase că nu trebuia să întârzie nicio secundă la cină. Tatăl tău ştie că ai sentimente pentru el?

Obrajii prietenei ei se făcură şi mai roz.

— Da, ştie. Tata este de acord. Şi… şi mi-a dat de înţeles că Excelenţa Sa a vorbit cu el despre mine. Sophie… cred că mă va cere!

Sophie bătu din palme, fericită de bucuria Elizei.

— Oh, Eliza, ce emoţionant! Dar, stai, nu mi-ai spus cum îl cheamă! Cine este aproape cumnatul meu? o tachină ea.

— Oh! Eliza râse, roşind de propria omisiune. Cum de am putut uita? Hugh Deveraux, conte de Hastings, recită ea fiecare cuvânt moale şi drăgăstos.

Sophie clipi surprinsă.

— Da, contele de Hastings? zise ea după o clipă de pauză.

— Da.

Ochii verzi ai Elizei deveniră visători când îi menţionă numele.

Colleen aduse atunci ceva de băut şi de mâncat, oferindu-i lui Sophie un bine-venit moment de gândire în timp ce turna ceai şi-i oferea prietenei sale ceva dulce. Ştia numele, Lord Hastings venea deseori la Vega. Era frumos şi genial, dar Sophie nu jucase niciodată cu el la o masă, pentru că el juca pe mize mult mai mari decât îndrăznea ea să încerce. Altceva nu ştia despre el, dar asta o puse în gardă.

Însă, cu siguranţă, domnul Cross ştia mai multe. Edward Cross dădea impresia că ştia totul despre toată lumea, şi nu avea cum să lase un jucător nesăbuit, darămite un nenorocit de vânător de avere, să petreacă un minut singur cu fiica lui. Domnul Cross nu voia decât tot ce era mai bun pentru Eliza, mergând pană la a-i ajuta prietenele. O acceptase pe Sophie cu braţele deschise când Eliza o invitase acasă la ei în vacanţe; garantase pentru ea când Sophie ceruse să fie primită la Vega. Sophie ştia şi că el se prefăcuse că nu vedea când Eliza o îndemnase să ia toţi banii ei de buzunar, în primele zile când sosise în Londra. Domnului Cross nu-i scăpa nimic.

Însemna că Lord Hastings era perfect acceptabil, în ciuda şoaptelor pe care Sophie le auzise despre mari pierderi. Contele nu părea un om la strâmtoare, şi cu siguranţă nu se purta ca unul. Domnul Dashwood i-ar fi revocat calitatea de membru dacă ar fi pierdut mai mult

decât îşi permitea, ceea ce însemna că îşi permitea orice pierderi. Sau poate câştiga mult.

Slavă Cerului; nu o mai văzuse niciodată pe Eliza atât de entuziasmată şi de fericită în legătură cu un pretendent. Asta era important, şi ea era fericită pentru prietena ei.

— Bănuiesc că tatăl tău i-a dat binecuvântarea.

Eliza râse.

— Sigur că da. Lord Hastings m-a invitat să-l vizitez la casa Hastings şi m-a prezentat mamei lui, contesa. A fost aşa amabilă şi elegantă. Nu i-am cunoscut încă surorile, dar… Clătină din cap, cu chipul strălucind de fericire. Eu nu mi-am cunoscut niciodată mama, adăugă ea moale. Să mă îndrăgostesc de un domn şi să câştig nu doar un soţ, ci şi o mamă şi surori… Chiar pot fi aşa norocoasă?

Sophie îşi înăbuşi îndoielile.

— Normal! Sigur că ar trebui să fii. Eşti chiar cea mai bună persoană pe care o cunosc, Eliza, şi Lord Hastings este norocos că te-ai îndrăgostit de el.

Eliza îşi încreţi nasul şi râse din nou.

— Pot doar să sper că şi el e de acord! Oh, Sophie, mi-aş dori ca şi tu să fii aşa norocoasă, să găseşti pe cineva să iubeşti.

— Hmm! Norocul este un mit, zise Sophie cu un râs un pic forţat.

Ceva în ea probabil o trădă, pentru că zâmbetul Elizei se diminuă.

— Ce s-a întâmplat?

Bău din ceai şi privi spre ferestre.

— Nimic! Dar unde-i Georgiana? Întârzie foarte mult, chiar şi pentru ea. I-ai spus despre Hastings?

— Oh! Eliza înlemni. Eu… am uitat. Georgiana nu va putea să ni se alăture astăzi, dar îţi trimite cele mai calde salutări.

— Nu? Este bolnavă sau…? Vocea lui Sophie se întrerupse când văzu mâinile strânse ale Elizei şi expresia ei impasibilă. Veselia ei se stinse când ghici ce o reţinuse pe Georgiana să vină în vizită. Nu i s-a permis să vină, nu-i aşa? Nu o lasă Lady Sidlow.

Eliza îşi dădu ochii peste cap.

— Lady Sidlow nu o lasă să participe la Astley de teamă că este prea provocator. Avea o programare la modistă sau ceva de genul. Mi-a trimis ieri un bilet şi mi-a cerut să-ţi spun când ajung…

— Eliza. Sophie aşteptă. Nu trebuie să minţi.

Cealaltă fată îşi schimonosi buzele şi se uită pe fereastră pentru o clipă.

— Aşa e, Lady Sidlow nu o lasă să vină, zise ea într-un final. Acum, că în sfârşit fac planuri pentru nuntă, Lady Sidlow spune că trebuie să fie mult mai vigilentă în legătură cu orice l-ar putea jigni pe Lord Sterling sau l-ar putea mânia pe Lord Wakefield. Dar Sterling o iubeşte. Ştie că eşti prietena ei şi niciodată nu a obiectat. Şi nu este ca şi cum sufletul lui ar fi nobil şi pur! Şi el joacă şi este obişnuit să meargă în case de toleranţă din când în când… Roşi când Sophie rămase cu gura căscată. Tata a zis aşa. El o adoră pe Georgiana, ştii asta, şi a vrut să se asigure că Sterling era o partidă bună pentru ea. Aşa că a pus pe cineva să facă nişte cercetări despre viconte.

Sophie se foi inconfortabil aducându-şi aminte că domnul Cross nu ştia pur şi simplu lucruri, el investiga oamenii. Ceea ce înseamnă că ar auzi şi despre cel mai mic pas greşit făcut de ea cu Jack.

— Lady Sidlow este o vacă bătrână şi strictă! exclamă Eliza, înţelegând greşit tăcerea lui Sophie. Georgiana s-a plâns aşa mult de ea în scrisoarea pe care mi-a trimis-o. Ea crede că sunt multe tâmpenii, de parcă lui Wakefield i-ar păsa acum, când înainte nu dădea doi bani pe ce făcea ea. Tu pariezi la Vega de ani de zile, şi Wakefield nu a spus niciodată ceva din care Georgiana să înţeleagă că ar fi bine să nu te viziteze.

Sophie îşi plisă rochia pe genunchi.

— Acele pariuri erau pe bani.

— Ăsta nu a fost? întrebă prietena ei surprinsă.

„Vreau o săptămână în compania dumneavoastră”, îi răsuna vocea lui Jack în cap. Pentru o clipă, simţi ca şi cum o menghină îi strângea pieptul, gândindu-se la acele zile

petrecute în casa Alwyn, la privirea fascinată cu care el se uita la ea, la dorinţa din ochii lui când în sfârşit o sărutase.

— N-ai spus prea multe în scrisoarea ta, zise Eliza când Sophie tăcu. Ştiam că s-a întâmplat ceva, altfel ai fi respins totul ca pe cea mai incredibilă farsă.

Sophie privi spre prietena ei.

— Este mai puţin credibil decât o farsă.

— Nu vrei să vorbeşti despre asta? Poate am cum să te ajut.

Sophie studie cuta făcută pe fustă pentru a evita oferta loială a

Elizei. Nu exista nicio şansă. Eliza nu o putea face să nu mai fie îndrăgostită de Jack, aşa cum nu îl putea face pe Jack să se îndrăgostească nebuneşte de Sophie ca el să uite de întreaga istorie ducală şi de aşteptările tuturor şi să se însoare cu ea.

— Ce ai auzit? întrebă ea în schimb, apoi reformulă întrebarea. Ce a auzit tatăl tău?

Obrajii Elizei căpătaseră o nuanţă pală.

— A zis că ducele de Ware ţi-a oferit un pariu scandalos pe o sumă mare de bani, şi tu ai fost de acord. Tata zice că a înţeles de ce, adăugă ea repede, de parcă Sophie ar fi fost supărată de această caracterizare. Şi tata este membru al clubului Vega, ştii, şi a zis că a fost unul dintre cele mai mari pariuri propuse anul acesta – care ar fi putut tenta pe oricine.

Un colţ al gurii i se ridică.

— Aşa este.

— Ducele a fost nepoliticos cu tine? insistă Eliza. Tata se teme că e posibil să fi fost, ca să te provoace să accepţi. Ştiu că nu vrei să fii cunoscută, Sophie, şi nu eşti niciodată nesăbuită. Şi Ware este cunoscut ca fiind, de obicei, rece şi rezervat. A şocat pe toată lumea, chiar şi pe tata, când s-a angajat într-un comportament aşa neobişnuit.

„Jack nu este rece sau rezervat”, se gândi ea, simţind un alt junghi.

— Nu, nu a fost nepoliticos.

— Teoria Georgianei este că ducele s-a îndrăgostit de

tine la prima vedere şi a făcut un pariu scandalos pentru că a înnebunit de pasiune pentru tine. Sophie înălţă capul, şi Eliza ridică uşor din umeri, zâmbindu-i în felul ei blând şi tachinător. Ce poveste este mai aproape de adevăr, a Georgianei sau a tatălui meu?

Sophie puse lent ceaşca jos. Ceaiul era probabil deja rece, din moment ce nu-l atinsese de câteva minute.

— Adevărul l-ar putea face pe tatăl tău să-ţi interzică să mă mai vezi, aşa cum Lady Sidlow a făcut cu Georgiana.

— Tata este un bun judecător al caracterelor. Nu se lasă influenţat de bârfe şi zvonuri. Vrea mereu să ştie adevărul înainte de a emite o părere. Vocea Elizei era fermă. Nu a obiectat când i-am spus că vin să te văd astăzi.

Ea încuviinţă din cap, îndreptând cuta cu tenacitate. Domnul Cross auzise despre termenii pariului – cam aici se termina jurământul de tăcere de la Vega –, dar Eliza era totuşi aici.

— Te face să te simţi inconfortabil? Tristă? Temătoare? ghici Eliza. Pari destul de tensionată, ceea ce sugerează că nu e o chestie fericită. Ştii că aş păstra secretul până aş muri.

Făcu o pauză, dar Sophie încă nu putea răspunde. Nu ar trebui să vorbească despre asta. Eliza era bună şi cinstită, şi cu siguranţă nu făcuse niciodată ceva nici pe jumătate atât de scandalos. Oare domnul Cross avea să le interzică prietenia dacă afla ce viaţă păcătoasă ducea Sophie? Însoţitoarea Georgianei o făcuse deja. Nu voia să-şi piardă ambele prietene.

Dar, pe de altă parte, Eliza o ştia mai bine decât oricine – şi Sophie avea nevoie disperată să discute cu cineva. Eliza ar asculta cu compasiune. De la vârsta de doisprezece ani, ţinuse cont de sfaturile ei, dar de data asta era pierdută.

— Ai dreptate, ceva s-a întâmplat, recunoscu ea. Nu puteam să în scriu despre asta. Şi trebuie să juri că nu vei spune nimănui.

— Nici măcar Georgianei, dacă nu vrei ca ea să ştie, jură Eliza.

— Nici măcar nu ştiu cum să o spun! Totul a început aşa inocent... Sophie făcu o grimasă. Mă rog, poate nu chiar total inocent.

Eliza asculta cu empatie.

— Înţeleg că nu a rămas inocent, altfel nu ar fi zvonuri aşa furioase încât Lady Sidlow să aibă o criză.

Sophie roşi.

— Am greşit în legătură cu Philip Lindeville. Îţi aduci aminte cum m-a tachinat Georgiana în legătură cu ei? Eu credeam că era un flirt – amuzant, dar nepericulos.

— Ai spus că era fermecător.

— Era, dar devine tot mai puţin fermecător. Se gândi din nou la toate necazurile pe care le-ar fi putut evita dacă ar fi fost mai rece cu Philip. Dar apoi, nu s-ar fi întâmplat nimic între ea şi Jack, şi asta nu putea să regrete. Toată chestia îi provoca o durere de cap. Dar detestam să pierd un prieten, orice prieten, aşa că i-am ignorat aluziile că am putea fi mai mult decât prieteni.

— Iartă-mă câte întreb, zise Eliza, dar asta ar fi aşa groaznic?

Ea şi Georgiana erau singurele persoane din lumea asta care ştiau despre Marele ei Plan, şi, de la distanţă, Philip părea soluţia perfectă: frumos şi fermecător, cu legături impecabile.

— Da, zise imediat Sophie. Mai rău decât groaznic. Este prea nechibzuit. Un prieten nechibzuit poate fi amuzant, dar un soţ nechibzuit este un dezastru. Şi comportamentul lui din ultima vreme nu face nimic să-l recomande. De la insistenţa lui de a juca cu mine au început problemele. Eu am sugerat hazard...

— Hazard! exclamă Eliza consternată. Tu nu joci niciodată hazard!

Sophie îşi acoperi chipul cu mâinile pentru o clipă.

— Am crezut că-i dau o lecţie. Pariază neatent, ar fi pierdut sigur. Dacă pierdea, se ducea acasă şi mă lăsa în pace mai repede.

— Casele de jocuri cred că scot ce e mai rău din oameni, îi zise ezitant prietena ei. Georgiana zice că este

aşa de fermecător şi chipeş…

Ea oftă. Eliza era prea romantică pentru propriul bine, ocrotită şi protejată de tatăl ei iubitor. Cu toate astea, Sophie vedea o cu totul altă parte a domnilor decât vedeau prietenele ei. Bărbaţi care ar trata-o foarte respectuos pe Lady Georgiana Lucas nu ezitau să se uite în corsajul lui Sophie la fiecare oportunitate. Bărbaţii care-l cunoşteau pe Edward Cross nu şi-ar permite comportamente indecente faţă de Eliza, dar nu aveau nicio jenă să-i facă insinuări indecente lui Sophie când jucau.

— Ştiu. Dar a insistat să joc cu el în acea seară, şi eu am cedat.

— Dar cum ai ajuns să pariezi cu ducele?

— Venise la Vega să achite o datorie de a lui Philip. Probabil era mare, pentru că Philip jurase să nu mai vină la club o lună, jurământ pe care l-a încălcat în aceeaşi zi în care l-a făcut. Ducele era furios că l-a văzut la masa de hazard. I-a ordonat Lui Philip să plece de la Vega.

Eliza făcu ochii mari.

— În faţa tuturor?

— Da, zise ea cu tristeţe. Nu a procedat bine. A recunoscut asta mult mai târziu. Pe chipul Elizei se citi un viu interes. Sophie se pregăti. Când Philip a refuzat, ducele a intrat forţat în joc. Şi eu s-ar putea să-i fi vorbit impertinent, iar el a zis că ar trebui să nu-l mai jecmănesc pe Philip şi să joc cu el în schimb. De ciudă, am fost de acord.

— Georgianei îi va părea aşa rău că a pierdut povestea asta, murmură Eliza. Tata nu mi-a zis nici jumătate din ea.

Sophie spera că asta era adevărat, dar merse mai departe.

— Şi a pierdut mult, ceea ce l-a înfuriat, şi apoi a făcut acel pariul scandalos, şi eu, ca o proastă, am fost de acord. Sophie clătină din cap. Era prea bine ca să fie adevărat – cinci mii de lire! Contra unei săptămâni în compania mea. Ar fi trebuit să ştiu că aveam să pierd.

Eliza rămase cu gura căscată. Pentru o clipă,

încăperea se cufundă în linişte, până când ceasul de pe şemineu ajunse la ora fixa, speriindu-le pe amândouă.

— Ce a fost în capul tău, Sophie?

— Mă gândeam la cele cinci mii de lire, recunoscu ea. Credeam că voi câştiga. A avut cele mai proaste mâini la hazard din toţi jucătorii pe care i-am întâlnit vreodată.

— Deci ai pierdut? Şi a trebuit să petreci săptămâna cu ei? Eliza chicoti. Nu pot să cred! Mi-ai scris că eşti bolnava la pat.

Privirea lui Sophie se înceţoşă. Pieptul o durea. Se gândi la Jack încruntat şi concentrat peste cărţi când ea încerca să-l înveţe douăzeci şi unu. La râsul lui când călăriseră prin ceaţă şi când absurda ei pălărie de împrumut zburase. La zâmbetul lui când ea se trezise şi-l găsise lungit în pat lângă ea, dorindu-şi ca ploaia să înceapă din nou. Suspină şi i se puse un nod în gât.

— A început aşa scandalos cum ai auzit, dar Eliza... Eliza, este mult mai rău. M-am îndrăgostit de el şi nu ştiu ce să fac.

Eliza sări şi veni lângă ea, luând-o în braţe.

— Oh, draga mea! Dar de ce e aşa groaznic? Dacă te-ai îndrăgostit de el înseamnă că nu este un om aşa rece şi calculat cum spun zvonurile. Te cunosc – nu ai ţine niciodată aşa de mult la cineva lipsit de inimă.

— Nu este rece sau calculat, este decent, amabil şi minunat, zise ea, cu vocea tremurând. Luă batista de la Eliza. Dar este o legătură sortită eşecului. El este duce, şi eu sunt o femeie care minte în legătură cu numele ei, joacă în fiecare noapte şi nu are legături.

— Bănuiesc că depinde de cât de mult te vrea, zise Eliza. Tatei îi place să spună că nobilii pot face orice vor dacă sunt suficient de disperaţi.

Îşi şterse ochii. Şi ea se gândise la asta, dar ori era adevărat, ori Jack nu o voia suficient.

— Asta nu este încurajator.

— Păi, şi cum stau lucrurile acum? întrebă Eliza cu sensibilitatea ei obişnuita.

— O aventură, mărturisi Sophie cu voce slabă. este

complet secretă. Ştiu că ar trebui să mă opresc, dar nu pot. Într-o noapte a fost la Vega, şi, deşi ştiu că înseamnă ruina mea dacă numele noastre ar fi din nou asociate, l-am invitat să împărţim birja şi apoi l-am chemat în casă şi i-am cerut să facă dragoste cu mine.

— Oh, Doamne! Eliza îi dădu drumul. Sophie îşi dădu seama prea târziu că spusese prea multe. Ai… ai mai făcut asta?

— Nu! exclamă ea. Nu-mi stă deloc în fire. Ştiu că e periculos şi ar putea strica tot ce am muncit. Atunci, de ce nu mă pot opri din a mă gândi la el?

Eliza o strânse de mână.

— Pentru că eşti îndrăgostită de el. Când eşti îndrăgostit, îţi pierzi un pic minţile, cred eu, şi faci lucruri pe care altfel nu le-ai face. Nu te poţi gândi decât la el şi la când îl vei vedea şi ai da orice să se întâmple mai repede decât te aştepţi. Dragostea face omul optimist – trebuie să fie bine, poate fi negată o asemenea fericire?

Pe măsură ce vorbise, vocea ei devenise moale şi visătoare din nou, suficient cât să facă inima lui Sophie să se strângă de suferinţă. Eliza vorbea despre Lord Hastings, nu despre Jack; cunoscuse un domn în maniera potrivită şi el îi făcuse curte în felul potrivit. Sophie era fericită pentru prietena ei, dar în acelaşi timp asta făcea situaţia ei mult mai dezolantă.

— Ce vrei să se întâmple? o îmboldi Eliza, scoţându-şi-l pe Lord Hastings din minte. Poate că el este soluţia Marelui tău Plan.

Sophie oftă.

— Mă îndoiesc.

Jack resimţea greutatea moştenirii lui şi a datoriei, şi ducii de Ware nu se căsătoreau din dragoste, după cum îi spusese el. Philip spusese cândva că fratele lui avea, cel mai probabil, să se însoare cu cea mai plictisitor de potrivită femeie din Londra. Îşi imagina el, oare, o căsătorie cu cineva ca ea? I se părea puţin probabil, mai ales că el nu menţionase asta niciodată.

O singură dată, în ultima dimineaţă însorită din casa

Alwyn, se gândise ea pentru o clipă că el ar putea lua în consideraţie asta: spusese că asocierea lor nu trebuia să ducă la ruină. O făcuse să spere că s-ar putea ca el să vrea mai mult, la fel ca ea. Dar, când îl întrebase cu grijă la ce se referise, el îi întorsese spatele şi plecase. Singurul lucru pe care-l făcuse fusese să o întrebe dacă chiar voia să se termine totul între ei, şi, cum existau prea puţine alte opţiuni, ea îl asigurase că da.

Era clar că minţise. Voia mai mult, dar la Jack era hotărârea. Când fusese de acord să nu o mai vadă niciodată şi să se comporte ca şi cum ei nu fuseseră niciodată iubiţi, îi spusese tot ce avea nevoie să ştie. Încă îl dorea suficient cât să treacă dincolo de raţiune şi să continue o aventură care se putea termina doar cu inima ei frântă, dar dorea ca el să fi făcut chiar şi cel mai mic gest să o convingă că ţinea la ea mai mult de atât.

— Vrei ca el să fie? Eliza îi strânse mâna. Dacă te-ar cere. Ai accepta?

— Da, şopti ea fără să se gândească.

Dorinţa din acel cuvânt o surprinse, dar nu şi pe Eliza, care încuviinţă din cap.

— Ţi-ai făcut un plan de a găsi un soţ. De ce nu poate fi el?

— Este duce, sublinie ea din nou.

— Şi tu eşti nepoata unui viconte.

— Nepoata renegată a unui viconte ursuz, o corectă ea. Cu părinţi scandaloşi şi doar cu o avere câştigată la mesele de joc. Chiar dacă s-ar afla despre legătura mea cu Makepeace, nu mi-ar face nici un bine, pentru că sunt la fel de moartă pentru el cum a fost tata.

— Dacă ducele te iubeşte, nu-i va păsa, insistă Eliza.

— Şi joc în fiecare seară, continuă Sophie. Lui îi displac jocurile.

— Dacă te-ai căsători cu el, nu ai mai fi nevoită să joci. Ai renunţa?

Ea râse fără pic de amuzament. Uneori, simţea că se ducea la Vega doar ca să-i treacă timpul până îi ciocănea la uşă Jack. Nu-şi mai controlase contul acolo de două

săptămâni, lucru pe care nu-l trecuse niciodată cu vederea.

— Da, dar…

— Sophie. Eliza îi strânse iar mâna. Dacă-l iubeşti, trebuie să-i spui adevărul.

— Că-l iubesc?

— Nu, despre tine. Nicio iubire nu poate înflori şi creşte fără onestitate.

Dacă Sophie avea un secret pe care-l ţinea mai ascuns decât aventura ei cu Jack, acela era istoria ei. Se retrase din strânsoarea Elizei.

— Onestitatea poate fi şi fatală. Sări de pe scaun şi se îndreptă spre fereastră. Mă tem că nu vrea mai mult decât avem acum. Dacă-i spun adevărul doar i-ar confirma lui că nu sunt potrivită ca ducesă.

Asta l-ar putea determina şi să reconsidere întreaga lor aventură, şi în adâncul ei Sophie de asta se temea cel mai mult. Acceptase deja că nu avea să fie niciodată ducesă, dar acum, că pornise în această aventură sortită eşecului, minunată, secretă şi pasională, voia ca aceasta să dureze cât mai mult posibil.

— Păi… Eliza o privi cu empatie. Ştii care-i singura metodă să afli. Trebuie să-l întrebi – după ce-i spui adevărul despre tine.

Sophie îşi încrucişă braţele şi privi pe fereastră. Mintea ei începu să se întrebe aproape inconştient care erau şansele. Jack nu o întrebase niciodată despre familia ei, dar îi ascultase poveştile din copilărie cu un zâmbet plin de afecţiune. Asta era de bine. Nu spusese niciodată nimic împotriva faptului că ea mergea la Vega, probabil pentru că şi el era acolo în fiecare seară. Şi asta ajuta. Şi, oricât de ciudat părea, simţea că în aventură erau egali. „Orice îmi vei oferi, eu voi lua”, zisese el. Dacă-i oferea inima ei, împreună cu tot ce însemna ea ca fiinţă? Poate că şansele nu erau neglijabile până la urmă…

Se auzi un foşnet de material când Eliza veni lângă ea.

— Când ţi-am spus despre Hastings m-ai asigurat că nu are cum sau mă iubească. Asta-i destul de ridicol venind

din partea ta, pentru că nu-l cunoşti deloc. De ce respingi aşa repede ideea mea cum că ducele s-ar putea îndrăgosti de tine?

— Pentru că nu sunt la fel de dulce ca tine.

— Prostii! declară prietena ei. Mult mai inteligentă şi mai frumoasă. Sunt sigură că Excelenţa Sa poate vedea tot ce-am spus eu acum. Trebuie doar să-i dai o şansă.

Sophie se strâmbă, dar mintea ei fusese câştigată de argumentul adus de Eliza. Jack ştia ce era – nu fiecare detaliu, dar destul. Dacă voia o şansă reală la fericire cu el, trebuia să-i spună totul. Dacă el se retrăgea dezgustat şi nu mai venea la ea, atunci trebuia să accepte faptul că sentimentele lui nu erau atât de profunde ca ale ei. Poate că era impulsul de care avea nevoie pentru a termina lucrurile.

Dar dacă el nu se retrăgea…

— Da, zise ea moale. Ai dreptate. Trase adânc aer în piept şi încuviinţă din cap. Îi voi spune.

Capitolul 22

Jack îşi petrecu ziua încercând să-şi dea seama dacă Lucinda se credea sau nu logodită cu el.

Trebuia să investigheze cu cea mai mare discreţie. Deşi era sigur că totul era o intrigă pusă la cale de mama lui cu Lady Stowe, dacă se afla că el discuta despre asta, toată lumea avea să creadă că era adevărat sau că era pe cale să o ceară şi să devină adevărat. Dacă toată Londra îi credea logodiţi, avea să se afle într-o situaţie imposibilă. Când ieşeau zvonuri despre logodne, dar acestea nu se concretizau, de cele mai multe ori se presupunea că ori domnişoara în chestiune refuzase oferta de căsătorie, ori ceva îl făcuse pe domn să se răzgândească în legătură cu oferta. Ultima variantă ar răspândi un val de bârfe nedrepte despre Lucinda, lucru pe care Jack nu-l dorea; dar prima punea decizia cu totul în mâinile Lucindei. Şi dacă ea chiar crescuse aşteptându-se – dorindu-şi – să devină ducesă, se

putea trezi prins, fără vreo cale onorabilă de ieşire.

Făcu foarte puţin progres în vreuna din direcţii. Avocatul lui îl asigurase că legal nu avea nicio obligaţie faţă de o femeie până când nu se negociau condiţiile. Dar Percy găsise evidenţe care-i arătau cât de mult însemnase acel „avut grijă” de Lady Stowe şi fiica ei, lucru care-l surprinse chiar şi pe Jack. Aprobase totul la vremea respectivă, dar abia acum, când vedea suma totală de-a lungul a şapte ani, îşi dădu seama cât de devotat părea.

În disperare de cauză, vizită un om pe care îl ştia puţin. Cu mult timp în urmă, înainte ca tatăl lui să moară, Jack se înhăitase cu nişte derbedei care făceau numai probleme. Cel mai nebun dintre ei fusese Lord David Reece. Se îndoia că Reece avea ceva de adăugat care să-l ajute – Reece încă avea o înclinaţie spre nebunii şi nu se putea spune despre el că era discret –, dar fratele lui mai mare era dintr-o cu totul altă poveste. Ducele de Exeter, îşi amintea vag Jack, fusese, chipurile, logodit cu o domnişoară de societate când prezentase în aristocraţie drept soţia sa o cu totul altă femeie. Noua ducesă stârnise multe bârfe; era o femeie comună, văduva unui preot de ţară, şi Londra fierbea de curiozitate să afle cum naiba cunoscuse Exeter o astfel de femeie, darămite să se mai şi însoare cu ea.

Din moment ce Jack lua în consideraţie să facă aproape acelaşi lucru, simţise diabolica dorinţă de a afla cum reuşise Exeter. Din fericire, ducele era acasă când el veni în vizită.

— Am o întrebare destul de indiscretă, începu el după ce fu condus în biroul personal al lui Exeter. O întrebare care aş vrea să rămână doar între noi.

Exeter ridică din sprâncenele lui negre.

— Ce interesant!

— Cândva, se zvonea că erai logodit cu Lady Willoughby.

Interesul politicos de pe chipul lui Exeter dispăru, şi expresia lui deveni ameninţătoare.

— Nu a existat nicio logodnă, zise el rece.

Jack încuviinţă din cap.

— Nu am vrut niciodată să sugerez altceva. Mă preocupă zvonurile – mai ales cum au afectat-o pe Lady Willoughby când s-au dovedit neadevărate.

Celălalt bărbat se uită îndelung la el. Jack şi-l amintea pe David Reece spunând că privirea fratelui său putea spinteca un om şi se gândi că asta putea fi adevărat. Însă Jack era mult prea disperat să afle răspunsul la întrebarea lui, aşa că pur şi simplu aşteptă. Într-un final, Exeter vorbi:

— Dacă te iei după zvonuri, ajungi de tânăr în mormânt.

— Corect. Îşi dorea să existe altcineva pe care să poată întreba. Dar pierduse legătura cu majoritatea colegilor lui şi abia acum îşi dădea seama că nu avea aproape pe nimeni pe care să-l abordeze despre acest subiect. Nu aş întreba dacă nu m-aş găsi personal într-o situaţie similar de încâlcită, fără ca eu să fi făcut ceva în acest sens.

Chipul lui Exeter se relaxă într-un final. Pe buzele lui apăru ceva similar cu un zâmbet.

— Ah! Ştiu un lucru – căsătoria cu altcineva pune punct acestei situaţii.

Inima îi sări la acest gând.

— Dar domnişoara care se presupunea că vă este logodnică… Cum i-aţi spus?

Nu o putea lăsa pe Lady lucinda să înfrunte furtuna de bârfe despre motivul pentru care el nu se căsătorise cu ea. Dacă într-adevăr toată lumea credea că el fusese cel care refuzase.

Exeter se întoarse şi privi spre ferestre. Cercevelele erau un pic deschise, şi în biroul liniştit se auzi vag vocea unui copil, entuziasmat.

— Cred că a citit în ziare, murmură el. A fost… regretabil, dar, după cum am spus, nu a existat niciodată o logodnă.

Jack oftă dezamăgit. Sub nicio formă nu-i putea face asta Lucindei.

— Mereu mi s-a părut că este ridicol faptul că societatea este aşa interesată de soţia mea, remarcă

absent Exeter. De parcă pot avea încredere în decizia mea din Camera Lorzilor când vine vorba despre a decide soarta Angliei, dar alegerea soţiei trebuie aprobată de toată Londra. Privi spre Jack. Printre aristocraţi există unii care cred că un bărbat cu titlu şi avere le aparţine de drept şi consideră căsătoria acestuia cu cineva din afara propriei lor clase ca pe un afront personal.

— Dar tu ai făcut-o, zise Jack cu voce joasă.

Pe chipul celuilalt bărbat înflori un zâmbet onest. Se ridică de pe scaunul său din spatele biroului.

— Aşa e. Vrei să vii în grădini cu mine?

Uimit, Jack încuviinţă totuşi din cap. Exeter fusese remarcabil de deschis pe o temă foarte intimă. Nu-l ajutase cu întrebarea lui referitoare la Lucinda, dar îi întări credinţa că era dispus că treacă printr-un scandal pentru a o avea pe Sophie.

Această credinţă doar crescu când intrară în grădina luminată de soare. Casa Exeter, una dintre cele mai vechi case din oraş, era o proprietate mică în mijlocul Londrei, fără alte case vecine în jur, cum era reşedinţa Ware. O grădină obişnuită se afla în spatele casei, şi, ocolind un rând de trandafiri, o fetiţă cu bucle blonde lungi veni în fugă spre ei.

— Tată!

Schimbarea la Exeter fu uimitoare. Distanţa lui rezervată dispăru, şi un zâmbet cald îi cuprinse chipul când luă copila în braţe.

— Molly, draga mea, trebuie să-l cunoşti pe oaspetele nostru. Excelenţa Sa, ducele de Ware. O puse înapoi pe propriile picioare. Ware, ţi-o prezint pe fiica mea vitregă, domnişoara Molly Preston.

Ea se clătină într-o reverenţă dezechilibrată şi recită:

— Este o plăcere să vă cunosc, domnule.

Jack îi zâmbi, gândul fugindu-i la o altă fetiţă exersându-şi reverenţele în faţa unei oglinzi. Se înclină.

— Plăcerea este de partea mea, domnişoară Preston.

Ea îi zâmbi larg, apoi se întoarse spre Exeter.

— Mama a prins un fluture. Vino să-l vezi!

Exeter îi zâmbi.

— Într-o clipă. Sunt mulţi fluturi astăzi?

— Foarte mulţi! strigă ea, apoi se întoarse şi fugi pe alee către o femeie cu părul închis la culoare.

Purta o rochie foarte la modă, dar mânuia o plasă de fluturi.

— Mulţumesc, Exeter. A fost cu adevărat de ajutor.

Jack îşi înclină capul luându-şi rămas bun şi se întoarse ca să plece.

— Ware. Vocea lui Exeter îl opri. Merită scandalul dacă te căsătoreşti cu femeia potrivită, murmură ducele, cu ochii la femeia care prindea fluturi. Merită orice scandal. Nu îţi pot da un sfat mai bun ca ăsta. O zi bună!

Se întoarse şi se îndreptă spre ducesa lui şi spre fiica lui vitregă, care se căţăra pe o bancă şi se întindea după fluturii care zburau peste abundenţa de trandafiri.

Un servitor făcu un pas în faţă pentru a-l conduce afară. Jack plecă, neputând să îşi şteargă din minte imaginea cu chipul lui Exeter. Omul acela fusese mulţumit când văzuse copilul, dar, când îşi văzuse soţia… Era clar ca lumina zilei că o iubea cu înflăcărare.

Într-adevăr, merita orice scandal.

*

Philip îl aştepta în holul de la intrarea în Vega în acea seară.

— Dragă frate, zise el cu o bucurie falsă. Putem discuta în privat?

Jack îşi reprimă un oftat. Sperase să o intercepteze pe Sophie înainte ca ea să ajungă la Vega, dar fără folos. Deşi nu era mai aproape de a găsi o soluţie în legătură cu Lucinda, era disperat să o vadă. Dacă te căsătoreşti cu femeia potrivită, se termină orice zvonuri despre alte logodne, zisese Exeter, ceea ce lui Jack începea să i se pară o soluţie bună. Dacă o lua pe Sophie şi o ducea la cea mai apropiată biserică şi se căsătorea cu ea cu o aprobare specială, rezolva rapid problema, naiba să-l ia de scandal.

Trebuia doar să afle dacă ea îl voia.

Cu toate astea, se aştepta la confruntarea cu Philip. Nu făcuse altceva decât să-şi supravegheze fratele, dar bănuia că asta-l enerva pe Philip mai mult decât dacă-l certa şi îi ţinea morală să se oprească din jucat.

— Desigur. Ia-o înainte?

Traversară salonul principal, apoi merse pe un coridor cu câteva uşi. Philip deschise una dintre ele şi apoi el o închise în urma lor. Erau într-o încăpere mică, cu o masă şi două scaune de piele, cu o masă laterală care aştepta să găzduiască decantoare, iar în încăpere se simţea miros de fum Probabil că aici se jucau partidele private pe mize mari.

— Ce dracu' vrei de la mine? întrebă Philip.

Jack îşi încrucişă braţele.

— Ţi-am cerut un singur lucru.

— Şi am făcut întocmai!

— Întocmai, fu el de acord.

— Atunci, de ce mai eşti aici? întrebă fratele lui. De ce mă urmăreşti ca o doică?

— Pentru că nu ţi-ai ţinut mereu promisiunile.

Philip ridică mâinile.

— O singură dată!

Jack îi aruncă o privire grăitoare, şi Philip roşi.

— O dată când ţi-a păsat.

— Confunzi problema, îl corectă Jack. Mi-a păsat de fiecare dată când ţi-ai încălcat cuvântul. Acea dată pur şi simplu a umplut paharul.

— Nu, mârâi Philip. Ţi-a păsat mai mult decât de obicei atunci. Din cauza ei.

Simţi cum i se încordează tot corpul.

— Nu fi ridicol.

— Ridicol! Fratele lui pufni. Asta te-ar descrie pe *tine,* jucând hazard. La început, am crezut că ai făcut-o doar ca să mă umileşti, dar nu ţi-a păsat niciodată de chestia asta înainte, nu atât cât să-ţi rişti reputaţia şi fondurile. Şi tu deteşti să joci! Mi-ai ţinut prea multe teorii despre asta ca să existe vreo îndoială. Nu, o voiai pe Sophie – doamna Campbell –, şi ai făcut manevre ca să mi-o iei.

Jack voia să-i dea peste nas spunându-i că Sophie nu fusese niciodată a lui şi că nu voise niciodată să fie. Crescu din nou în el nevoia de a declara că era a lui şi din nou o înăbuşi. Promisese.

— Nu era a ta.

Philip se încruntă.

— Era…

— Nu era a ta, repetă Jack. Am întrebat-o, Philip, şi a negat. Cum îndrăzneşti să sugerezi că aş pune la cale un plan pentru a fura sentimentele faţă de tine ale unei femei? Ce fel de frate crezi că sunt?

— Ai vrut-o! atacă Philip.

— Să presupunem că este aşa. Jack ştia că juca periculos, dar fierbea deja de frustrare şi cumva trebuia să-l facă pe Philip să judece raţional. Ar fi contat, dacă ea chiar te voia pe tine? Nu ea ar fi cea care ar decide?

Fratele lui se uita fix la el.

— Normal.

— Şi ce ţi-a spus? Ridică mâinile. Este liberă să-şi dăruiască favorurile cui vrea.

Ştia foarte bine ce-i spusese Sophie lui Philip. Şi, după cum sperase, o parte din furia lui Philip se stinse. Privi încruntat la podea.

— Ai luat-o ca să mă pedepseşti!

— Aşa este, recunoscu Jack. Nimic altceva din ce am făcut nu te-a atins. Philip, flirtezi cu ruina. Nu mă refer la doamna Campbell, de la jocuri. O scenă publică şi pierderea companiei ei sunt un preţ mic de plătit dacă renunţi la pariuri acum.

— Să renunţ!

— Măcar joacă mai moderat, continuă Jack. De dragul tău, dar gândeşte-te şi la mama. Îţi face pe plac, dar până şi răbdarea ei se va termina la un moment dat.

— Moderat! Philip se aruncă morocănos pe un scaun. Ce înseamnă asta? Dacă mă opresc pierd, asta nu mă va face să recâştig ce am pierdut.

— Mă uimeşte că sunt pe cale să spun asta, zise Jack, gândindu-se la ce zisese Sophie despre cum juca Philip, dar

ai putea încerca să înveţi să joci mai bine. Joci prost şi apoi devii nesăbuit, şi de asta pierderile tale sunt aşa mari.

Fratele său rămase cu gura căscată.

— Sugerezi să iau lecţii? Pentru hazard şi douăzeci şi unu?

— Gândeşte-te că astfel îţi vei îmbunătăţi şansele.

Philip încă se holba la el de parcă tocmai îi crescuseră o coadă şi coarne.

— Eşti nebun? Un tutore pentru jocuri de noroc?

— Tu eşti nebun să continui să joci fără să îţi pese de cum ai făcut-o până acum? replică Jack. Ce te aştepţi să se întâmple? Dacă joci prost mână după mână, nu ai şansa să recâştigi ce ai mizat, ci doar ajungi să pierzi şi mai mult. Dacă nu renunţi complet sau nu-ţi moderezi pariurile, măcar învaţă dracului probabilităţile!

Urmă un moment de uluială tăcută. Apoi, când Jack începu să creadă că stratagema eşuase complet, Philip bâigui:

— Păi, bănuiesc că un pic de exerciţiu nu ar face rău.

Jack ignoră faptul că tocmai îşi încurajase fratele să devină un jucător mai bun, ceea ce avea să-l facă să parieze mai des, nu mai rar.

— Sigur că nu. Înveseleşte-te, omule, zise el vioi. Nu este ca şi cum ai învăţa latina din nou.

Asta-i provocă fratelui său un acces de râs.

— Slavă Cerului pentru asta! Privi spre Jack fără animozitate, pentru prima dată după săptămâni întregi. Cum găsesc un tutore pentru jocuri?

Jack se gândi la Sophie, care înşirase cu răbdare probabilităţile la jocul de hazard şi şi-o aminti privind intens cărţile de douăzeci şi unu. Ridică din umeri şi se întoarse spre uşă.

— Cere-i unui jucător inteligent.

Philip râse.

— Ştiu şi cui! Doamna Campbell joacă mai bine decât orice bărbat pe care-l cunosc. Îi voi cere ei.

Numele îl surprinse cu garda jos.

— Nu, zise el instantaneu. Nu Sophie.

— Ştiam eu! Philip sări în picioare. Asta-i despre ea.

La naiba! Se dăduse de gol spunându-i pe nume. Jack se întoarse încet, ca să-şi înfrunte fratele din nou.

— Nu, repetă el. Nu vorbeşti cu ea.

Philip scoase un râset plin de neîncredere.

— Nu am cum să vorbesc cu ea, nici măcar despre ceva precum cărţile de joc – stai în spatele meu în fiecare seară, să fii sigur că rămân la distanţă –, dar nu pentru că eşti tu interesat de ea! Nu, tu ai făcut-o să joace hazard cu tine după ce m-ai umilit în faţa tuturor, apoi ai scos-o din club şi ai făcut lumea să bârfească despre moralitatea ei. Clătină din cap dezgustat. Minte-te dacă vrei, dar nu-mi spune că nu o vrei.

— Asta nu este treaba ta, răspunse Jack.

— Nu? Philip se încruntă. Era prietena mea cu mult înainte să pui tu ochii pe ea. Cum de ai tu mai multe drepturi decât mine?

— Nu mai rosti un cuvânt despre ea.

Îşi stăpânea cu greu furia. Făcu stânga împrejur şi se duse spre uşă.

— Merită mai mult, Ware.

Se opri. Vocea fratele lui sau era ameninţătoare. Philip stătea ca un boxer gata să lupte, cu picioarele depărtate şi cu mâinile relaxate pe lângă corp.

— Nu tu decizi ce merită.

— Nici tu!

Jack se retrase. Philip îl privi urât.

— I-ai făcut destule, nu crezi?

— Ce vrea să însemne asta? mârâi el.

— Că ai târât-o la casa Alwyn precum un roman cu o femeie sabină? Jack tresări abia perceptibil. Nu sunt singurul care are îndoieli în legătură cu povestea pe care a spus-o ea, deşi s-ar putea să fiu singurul care ştie că îţi place să te duci la Alwyn pentru câteva zile din când în când. Convenabil de aproape pentru o seducţie izolată.

Jack se apropie de fratele lui. Trecuseră ani de zile de când se luptaseră fizic, dar mâinile îi erau strânse în pumni şi muşchii încordaţi.

— Închide gura aia blestemată!

— Am un sfat pentru tine, continuă fratele lui, din moment ce tu ai fost aşa generos cu alte tale astăzi. Sophie Campbell nu va fi amanta ta, aşa că poţi renunţa la această speranţă.

— Încetează! mârâi el.

— Nu, nu o voi face, răspunse fratele său. Renunţă la ea! Şi fă-o înainte să se anunţe logodna ta, pentru numele lui Dumnezeu.

Jack înlemni.

— Poftim?

Fratele lui clătină din cap, cu un dispreţ evident.

— Mama mi-a spus despre asta. Sophie nu va mai vrea să ştie nimic de tine după ce află. Refuză toţi bărbaţii căsătoriţi care se apropie de ea.

— Nu sunt logodit, zise Jack, cu inima începând să-i bată cu putere.

Philip ridică din sprâncene cu un scepticism vizibil.

— Pentru aristocraţie, aproape logodit este la fel cu căsătorit. Ştii asta.

La dracu'! La naiba cu tot! Jack se concentră să respire adânc în vreme ce gândurile lui treceau de la Lucinda la Sophie – Sophie, care avea să se simtă trădată cu cruzime dacă auzea acest zvon. Trebuia să oprească această prostie înainte să scape de sub control şi să strice orice şansă avea să o convingă că nu o păcălise şi că o voia pe ea, nu pe Lucinda sau pe orice altă femeie.

— Ar trebui să eviţi zvonurile nerealiste, zise el rece.

Fratele lui întinse mâinile.

— Nerealiste? Mama spune că se va întâmpla, şi amândoi ştim că tu îi permiţi să facă după cum vrea ea, până la urmă. Va împrăştia vestea în toată Londra în câteva zile, dacă nu a făcut-o deja, şi te cunosc – eşti prea onorabil să o laşi baltă pe Lucinda. Philip se aplecă spre el, cu ochii lui întunecaţi plini de seriozitate. Îţi ofer un sfat ca precum bine intenţionat – uită de Sophie. Las-o în pace. Mi-ai distrus şansele cu ea – fie –, dar merită pe cineva mai bun decât tine

Capitolul 23

Cuvintele Elizei îi jucau lui Sophie în cap iar şi iar. Îşi formulase Marele Plan la vârsta de optsprezece sau nouăsprezece ani, în timp ce cârpea cele mai bune mănuşi de dantelă ale lui Lady Fox pentru douăzeci de lire pe an cât primea ca însoţitoare. Stând liniştită în spatele lui Lady Fox, privind-o cum flirta şi avea aventuri cu bărbaţi cu vârsta jumătate decât a ei. Sophie îşi concentrase propriile obiective într-o listă scurtă şi simplă: siguranţă, prietenie şi o familie. Detesta să se îngrijoreze despre cum avea să îşi asigure un acoperiş deasupra capului dacă angajatoarea ei în vârstă murea. Ura să se uite la alte tinere domnişoare zâmbind şi dansând cu domni înainte de a deveni soţii şi mame, ştiind că era puţin probabil să aibă şi ea aceeaşi soartă. Ura să fie singură. Prietenele ei erau minunate şi loiale, dar Sophie ştia foarte bine că nu avea să treacă mult până când Eliza şi Georgiana urmau să aibă amândouă propriii soţi şi copii. Pentru că-şi pierduse familia la doisprezece ani, Sophie nu credea că îşi dorea ceva mai mult decât o casă confortabilă cu un soţ care să ţină la ea şi un copil sau doi să-i lumineze viaţa.

Ca să aibă o familie, avea nevoie de un soţ. Ca să obţină un soţ, avea nevoie de o avere. Ca să câştige averea, se îndreptase spre mesele de joc. Şi, până acum, totul mersese conform planului – până la Jack.

Eliza sugerase că el ar putea fi soluţia Marelui ei Plan. Chiar dacă Sophie negase, ideea nu avusese nevoie de mai multă încurajare pentru a prinde rădăcini şi a înflori în mintea ei. De ce nu ar fi putut fi? Şansele nu erau mari, dar nu erau nici nule. Uneori, trebuia să rişti, când răsplata era destul de tentanta.

Când ceasul bătu ora unu, se ridică de la masa de whist de la Vega, îşi adună câştigurile, respingând cu un zâmbet protestele legate de plecarea ei. Fără prea mult

tam-tam, se duse şi-şi luă mantia, cerându-i domnului Forbes o birjă, şi plecă, la fel ca în fiecare seară. Intră în casă şi aşteptă, făcând ture în jurul salonului.

Începea cu partea cea mai rea – jocurile de noroc – şi continua de acolo. Eliza avea dreptate şi trebuia ori să aibă suficientă încredere în el şi să-i spună adevărul, ori să se despartă de el pentru că nu putea avea încredere în el.

În câteva minute, se auzi un ciocănit uşor la uşă. Inima îi sări din piept, şi Sophie se grăbi să deschidă. El intră şi o luă în braţe.

— Am stat cu ochii pe ceas ore întregi, şopti el, cu mâinile în părul ei. Credeam că nu o să se mai facă odată ora unu.

Pulsul ei bătea nebuneşte. Îi cuprinse maxilarul cu mâinile şi-l sărută, zăbovind cu buzele peste ale lui. La naiba cu probabilităţile! Îl iubea – avea încredere în el. Eliza avea dreptate. Dacă voia mai mult de la el, trebuia să fie onestă. Roşie, nervoasă şi plină de speranţă, îşi puse mâinile pe pieptul lui.

— Şi eu la fel. Am aşteptat toată ziua să vorbesc cu tine.

El se încordă, cu o tresărire vizibilă.

— Oh?

Precauţia din acel cuvânt o opri, dar Sophie izgoni teama şi merse mai departe.

— Trebuie să îţi spun ceva, înainte ca lucrurile să se complice şi mai mult între noi.

În loc să răspundă, el închise ochii şi o trase aproape, ţinând-o de parcă erau pe cale să se despartă.

— Trebuie? şopti el, cu buzele pe fruntea ei.

Mintea ei alerga şi inima i se prăbuşi. Ce însemna asta? Era clar că el se temea.

— Nu vrei să ştii?

Pieptul lui se ridică de la un oftat silenţios, apoi îi dădu drumul

— Vreau să ştiu orice vrei să-mi spui.

Sophie nu se mişcă.

— Jack, ce s-a întâmplat?

El îi luă o mână şi o studie, mângâindu-i degetele cu degetul lui mare.

— A fost o zi grea. Îi zâmbi crispat, arătând pentru o clipă cum arătase în casa Alwyn. Din cauza mamei mele şi a lui Philip, nu a ta.

— Oh! Ea oftă şi râse de uşurare. Îmi pare foarte rău să aud că ţi-au făcut viaţa dificilă.

— Acum, că sunt aici cu tine, puţin îmi pasă de ei.

O luă în braţe şi o sărută pe tâmplă, apoi merseră în salon şi se aşezară pe canapea, fără să şi dea drumul unul altuia.

— Cred că de ceva vreme bănuieşti că am nişte secrete, şi ai dreptate, deşi poate motivele nu sunt cele corecte, începu ea. Nu am fost complet onestă cu tine.

Jack tuşi.

— Secrete.

— Da. Ezită. Primul este că nu mă numesc Campbell. Domnul Campbell este un mit, de asemenea. Îl privi cu atenţie, dar nu văzu niciun semn de groază sau de dezgust pe chipul lui. L-am inventat pentru că voiam un nou început când am venit în Londra, şi o văduvă are mai multă libertate.

— Un nou început, repetă el. De la ce, dacă te pot întreba?

Chipul ei se încălzi.

— Am fost însoţitoare pentru o doamnă în vârstă, în Bath Mi-a lăsat trei sute de lire prin testament, şi eu mi-am încercat norocul şi am venit la Londra cu banii ăştia.

— Ah!

Pe fruntea lui apăru o cută.

— Voiam să fiu independentă, explică ea. Familia mea… Ştii că tatăl meu a fost renegat când s-a căsătorit cu mama. Tatăl lui era… viconte. Tata nu era cel mai mare fiu, însă tot ar fi avut o moştenire generoasă. Dar s-a îndrăgostit de mama, şi bunicul meu nu a fost de acord, pentru că ea era cântăreaţă de operă. Tatăl meu a renunţat la tot pentru a se căsători cu ea. Pe chipul ei apăru un zâmbet, gândindu-se din nou la părinţii ei. Mama a cântat

la toate curţile Europei. Eram doar noi trei, călătorind din oraş în oraş, după cum era angajată. A devenit mai greu când războiul s-a extins, şi apoi mama s-a îmbolnăvit. A trebuit să venim acasă, în Anglia, zise ea. Mama şi-a pierdut vocea, şi tata a trebuit să aibă grijă de noi. El… Ezită. A făcut-o jucând la mesele de jocuri. Eu l-am ajutat să exerseze.

— Şi aşa ai învăţat să joci, murmură el.

Sophie încuviinţă din cap.

— Mă pricep la cărţile de joc – dintre toate talentele pe care le poţi avea. De asta Vega era o parte crucială a planului meu. Nu aş fi fost niciodată acceptată ca membru dacă aş fi fost o simplă fată bătrână – încă un bun motiv să devin văduvă.

Pentru o clipă, el nu spuse nimic.

— Ai câştigat ceva bani la Vega, nu-i aşa?

Sophie încuviinţă din cap.

— Mă apropii de patru mii de lire, după cheltuieli, în trei ani. Vreau să fiu independentă.

Jack ridică din sprâncene. Până aici, povestea ei se potrivea destul de bine cu ce bănuise el. Nimic din ce îi spusese nu-l făcuse să se răzgândească – dimpotrivă, o admira pentru curaj. Era un plan adevărat, şi ea îl executase bine. Era imposibil de ignorat contrastul dintre chefuitul fără griji al fratelui său şi preocuparea metodică a lui Sophie.

Ea roşi sub privirea lui.

— Joc pentru a câştiga fiindcă nu am alte mijloace de supravieţuire. M-ai acuzat că sunt o jucătoare profesionistă. Bănuiesc că sunt, deşi chiar nu încerc să sărăcesc pe nimeni. Este adevărat că am câştigat de la Philip, dar niciodată foarte mult. Nu vreau să-mi sărăcesc prietenii, şi chiar aveam o părere foarte bună despre Philip până…

Până când Philip devenise posesiv şi scandalagiu. Jack se hotărî să discute din nou cu fratele său, până când Philip avea să priceapă cât de detestabil fusese comportamentul său. Incredibil, se simţi extrem de uşurat. Când ea începuse aşa serios, se temuse că era ceva mult mai rău. Dar asta…

nu se apropia de ce ascunsese Portia de el. Sophie era aşa cum se păruse: independentă, hotărâtă autentică. Inima i se uşură când îşi dădu seama că avusese dreptate în ceea ce o privea, ceea ce însemna că nu mai avea nici o îndoială în legătură cu pasul următor…

— Cât de raţional, zise el ca să schimbe subiectul.

Ea tresări.

— Raţional! Ţi se pare raţional?

El ridică din umeri.

— Câţi domni cu buzunarele goale au acelaşi plan? Excepţie, soţia fictivă, desigur.

— Da, păi, domnii par să aibă reguli diferite, zise ea crispată. Eu nu aş îndrăzni să fac unele din lucrurile pe care le-au făcut bărbaţii la Vega.

El fu de acord cu ea.

— Alt sprijin ai? Cu siguranţă, bunicul tău ar interveni dacă ar şti.

Îşi dădu seama că spera ca ea să-i spună numele bătrânului căpcăun. Jack îşi dorea să-i spună acestuia câteva cuvinte despre faptul că-şi abandonase nepoata orfană.

În ochii ei luci dispreţul.

— Nu, bunicul meu nu ar ridica un deget ca să mă ajute. M-a renegat, la fel cum l-a renegat pe tata. Mai curând aş muri de foame decât să-i cer ajutorul – nu că i-ar păsa dacă aş muri.

— Poate un văr sau o mătuşă – familia mamei tale…

Ea clătină scurt din cap.

— Nu. Tata a avut un frate, dar spunea că era la fel de ursuz ca bunicul. Nu vreau să-l cunosc nici pe el. Şi nu am păstrat legătura cu familia mamei mele după ce am revenit în Anglia. Nici măcar nu aş şti unde să dau de cineva. Am preferat să fiu pe cont propriu.

Jack renunţă.

— Nu contează. Eşti majoră, până la urmă.

— Mai este ceva. Trase adânc aer în piept. Mărturisesc că… am sperat să găsesc un soţ, zise ea, evitându-i privirea. Pe cineva respectabil, care mi-ar putea

oferi o casă bună şi şansa de a avea o familie. Vocea ei deveni visătoare, şi el simţi un ghem în stomac. Ardea de dorinţa de a îndepărta pentru totdeauna acea notă de singurătate din vocea ei. Nu am avut pe nimeni de când aveam doisprezece ani. Bunicul meu – Căpcăunul – este mai rău decât a nu avea pe nimeni. Este greu de crezut că o femeie fără bani şi fără legături va atrage un bărbat respectabil, dar m-am gândit că dacă am nişte bani strânşi…

Jack avu nevoie de toată stăpânirea de sine pentru a nu riposta. Sophie habar nu avea cât de atrăgătoare era. Se gândi din nou la Giles Carter, care fusese cu ea la Vega, bărbatul care o făcuse să râdă şi o luase de braţ. Ştia că acel bărbat era atras de ea, şi Jack se îndoia că acele patru mii de lire ale ei aveau ceva de-a face cu asta.

— Am vrut să ştii, ca să poţi pleca, adăugă ea întrerupându-i gândurile.

— Crezi că vreau să plec?

Chipul i se îmbujoră.

— Sper că nu, şopti ea.

El îi ridică mâna la buze şi îi sărută palma.

— Astea sunt cele mai ascunse secrete ale tale?

— Nu, şopti ea, privindu-l cu ochii mari în timp ce el îi dezmierda mâna. Mai este unul…

— Spune-mi-l, draga mea!

Nu credea că ar mai fi putut spune ceva să-l facă să se răzgândească. Buzele ei se deschiseră şi ridică ochii spre ai lui.

— Te iubesc.

Inima lui sări din piept, şi, pentru o clipă, uită să respire.

— Sophie…

Ea îşi apăsă degetele peste buzele lui.

— Nu am spus-o sperând că simţi şi tu la fel.

— Nu? Atunci, speri ca eu să nu simt la fel?

Îi dezlipi mâna de pe chipul lui şi o împinse în spate, pe mica ei canapea.

— Poftim? Păi… nu…

Începu să respire neregulat în timp ce el băgă un deget în decolteul rochiei ei şi trase materialul în jos, pentru a-i descoperi un umăr.

— Bun. Îşi ajustă greutatea până când ea ajunse sub el. Norocul lui… o zi aşa proastă tocmai se schimbase total. Îl iubea. Se simţi curajos şi invincibil, şi următoarea lui mişcare i se părea aşa potrivită că se întrebă de ce nu o făcuse deja. Am început să mă îndrăgostesc de ţine de când ai intrat valvârtej în bibliotecă şi mi-ai zis că sunt nebun. Aveai perfectă dreptate şi voiam să spun că tu erai de vină – tu, cea care a sărutat zarurile la hazard, care a declarat că va merge pe jos până la Alwyn prin noroi şi ploaie, care m-a chinuit cu picioarele ei goale în timp ce-mi purta halatul. Îşi lipi buzele de pielea fină de pe umărul ei. Mă înnebuneşti, Sophie, şi nu vreau să se termine niciodată.

Degetele ei se strecurară în părul lui în timp ce el o săruta pe gât.

— Nebunia nu este ceva după care să tânjeşti…

Jack îşi înălţă capul.

— Pentru mine, este – felul ăsta de nebunie. Tatăl meu, la fel ca tatăl şi bunicului lui şi fără dubiu alte câteva generaţii înaintea lor, s-a căsătorit pentru motive sănătoase şi calculate. Unele dintre uniunile lor au fost civilizate şi armonioase, altele nu, dar nu-mi pot imagina că vreunul dintre ei a simţit ce simt eu când sunt cu tine. Căsătoreşte-te cu mine, Sophie!

Ea făcu ochii mari.

— Te vreau, draga mea, spuse el în timp ce-i mângâia talia cu palma.

Exeter îi arătase cum să taie nodul: căsătoria cu altcineva avea să pună capăt zvonurilor despre o logodnă. A doua zi avea să o viziteze pe Lucinda şi avea să clarifice că nu existaseră nicio înţelegere, nicio promisiune, nicio logodnă. Era pregătit să facă aproape orice altceva putea pentru a-i asigura confortul şi siguranţa, de dragul promisiunii făcute tatălui său, dar nu avea să se însoare cu ea. „Merită orice scandal”, îi răsunară cuvintele lui Exeter în

minte.

Apoi, avea să se ducă direct la Colegiul Avocaţilor Civili pentru a cere o licenţă specială. Sophie nu era femeia cu care se aşteptau să se căsătorească şi aveau să se arate cu toţii uimiţi, dacă nu chiar scandalizaţi. Dar era singura femeie cu care se vedea petrecându-şi tot restul vieţii, şi, pe Dumnezeu, avea toate intenţiile să o aibă – în viaţa lui, în patul lui, în inima lui.

Ea îşi puse mâinile pe chipul lui şi-i căută ochii.

— Jack… Nu, doar nu vorbeşti serios. Nu am nimic de oferit demn de o ducesă…

Jack scoase un sunet gâjâit.

— Doar un duce poate hotărî asta, şi eu am decis că tu ai tot ce vreau de la ducesa mea. Mă vrei?

Ea se ridică şi îl sărută, cu gura ei moale şi fierbinte. Jack o sărută profund, cutremurându-se când ea îi supse limba.

— Da, şopti ea. Din toată inima şi cu sufletul.

— Şi cu corpul, sper. Începu să-i ridice fusta intenţionez să te am acum şi aici.

Ochii ei sclipiră, întunecaţi de dorinţă.

— Da.

— Ştii, de când ne-am întors în Londra, mă tot gândesc să fac dragoste cu tine pe canapea.

— Da?

Ea închise ochii şi îşi arcui spatele, lipindu-se de el.

— În fiecare noapte.

Mâna lui ajunse la jartiera de deasupra genunchiului. Trase de ea, desfăcând-o, şi-şi băgă degetele sub genunchiul ei, îndemnând-o să-şi pună picioarele în jurul şoldurilor lui.

— Atunci, sper să o faci… în fiecare noapte.

El zâmbi larg la răspunsul ei şoptit.

— Nimic nu-mi va oferi mai multă plăcere.

Inima lui Jack bătea aşa tare, că era sigur că şi ea simţea. Voia ca ea să simtă. Nu bătuse niciodată aşa înainte de ea, şi credea că avea să se oprească din bătut dacă o pierdea vreodată.

Făcu dragoste cu ea pe canapea şi apoi o duse sus şi făcu din nou dragoste cu ea, de data asta lent, în patul ei. Când Sophie adormi epuizată, deasupra lui, şi el îşi simţi muşchii slăbiţi, Jack învârti o şuviţă din părul ei pe deget şi alungă orice gând de a se strecura acasă înainte de răsărit.

Era acasă. Şi voia ca lumea să ştie asta.

Capitolul 24

Lady Stowe închiriase o casă elegantă în Berkley Square, cu faţada spre sud, în faţa grădinii din mijlocul pieţei. Jack se întrebă în treacăt cât plătea el chirie pentru asta, apoi înlătură gândul. După noaptea trecută, când Sophie îi tot şoptise că-l iubea în timp ce el se mişca deasupra ei, unindu-şi corpul, inima şi sufletul cu ea, ar fi plătit chiria pentru fiecare casă de pe strada asta şi i-ar fi mulţumit lui Lady Stowe. Îşi legă calul şi bătu la uşă.

Sosirea lui stârni ceva agitaţie în casă. Majordomul îl conduse într-o cameră de dimineaţă luminoasă, în timp ce pe scări se auzeau paşi în fugă. Se îndreptă spre fereastră şi privi traficul de afară, în timp ce mintea îi alunecă spre Sophie – iubirea lui. Voia să o răsfeţe cu tot luxul care-i stătea în putinţă. Poate avea să o ia la Alwyn pentru o lună, după nunta lor.

Uşa se deschise în spatele lui.

— Excelenţă! strigă Lady Stowe. Ce încântător că aţi venit în vizită.

Jack se întoarse. Contesa făcu o reverenţă, o mişcare destul de rigidă prin comparaţie cu reverenţa fluidă a lui Sophie.

— Bună ziua, Lady Stowe. Am venit în vizită în speranţa că voi putea sta de vorbă cu Lady Lucinda.

Chipul ei se lumină. Lady Stowe era o femeie minionă; fusese o frumuseţe în tinereţe, cu părul de un blond-deschis şi ochii mari albaştri. Acum, părul ei căpăta o nuanţă argintie şi în jurul ochilor avea riduri, dar Jack nu se

lăsă prostit. Contesa arăta ca o păpuşă de porţelan, dar era din acelaşi aluat ca mama lui.

— Fiica mea va coborî în curând pentru a vă primi. Va fi foarte încântată că aţi venit în vizită. Intră în încăpere, cu un zâmbet mândru pe chip. Nu luaţi loc, domnule? Ea se duse la canapea, şi Jack se aşeză ascultător pe un scaun. Sper că mama dumneavoastră, ducesa, este bine.

— Este.

Jack se gândi că ea ştia, probabil, cum era mama lui chiar mai bine decât el, mai ales fiindcă el îşi evitase mama după conversaţia despre Lucinda.

— Mă bucur să aud, zise Lady Stowe călduros. Familia este aşa importantă.

Sophie îşi dorea o familie. Nu avea pe nimeni de la doisprezece ani, nici măcar o mamă care să o ţină din scurt sau un frate iresponsabil. Jack, care nu dusese niciodată lipsa obligaţiilor şi a datoriei de familie, se gândi că şi el şi-ar dori o familie – una întemeiată de el. Buzele i se curbară la acel gând. Fiii lui aveau să joace cărţi mai bine decât Philip, de asta nu se îndoia. Fiicele lui, la fel. Sophie avea să se asigure de asta.

— Fratele soţului meu, Lord Stowe, este şi el prezent în oraş. Îl cunoaşteţi?

Jack simţi expresia politicoasă ca pe o mască rigidă. Dacă ar fi fost pe cale să o ceară pe Lucinda, ar fi trebuit să aibă şi binecuvântarea tutorelui ei. Dar nu avea de gând să o ceară, aşa că nu avea niciun interes să vorbească cu Lord Stowe.

— Nu.

— Stowe ţine foarte mult la Lucinda, continuă contesa. O tratează aproape ca pe copilul lui! Sunt sigură că nu aş putea cere un tutore mai bun pentru ea, din moment ce propriul tată nu mai este.

— Mă bucur să aud asta, răspunse el. Privi prin cameră, hotărât să schimbe subiectul. Omul meu, Percy, mi-a spus că nu aţi avut plângeri legate de casă în acest sezon.

— Oh, nu, zise ea imediat. Casa ni se potriveşte foarte

bine. Este prea mică pentru a organiza un bal, desigur, dar mama dumneavoastră – o doamnă aşa amabilă! – s-a oferit să găzduiască unul în onoarea Lucindei. Râse uşor. Dar probabil ştiţi totul despre asta, din moment ce se va ţine în propria dumneavoastră casă!

Jack nu avea nicio îndoială că mama lui complotase cu Lady Stowe să facă din asta un bal de logodnă pentru el şi Lucinda.

— Mă tem că nu, zise el. Mama nu mă ţine mereu la curent cu planurile ei, şi eu rareori particip la baluri.

Ea făcu o pauză şi expresia i se schimbă, reflectând frustrarea pentru o scurtă clipă. Apoi, zâmbi din nou.

— Sper că veţi face o excepţie şi veţi participa la acesta. Ar însemna aşa mult pentru Lucinda şi pentru mama dumneavoastră, îmi imaginez.

El îşi înclină capul.

— Poate.

Ar participa la bal doar cu Sophie la braţul lui, în calitate de ducesă a lui. Altfel, un regiment de soldaţi nu l-ar putea face să intre pe uşile acelea.

Lady Stowe îşi strânse buclele.

— Unde este Lucinda? În mod normal, este aşa punctuală, Excelenţă. Se duse la şnurul pentru clopoţel şi trase tare. Sunt sigură că va fi tare mâhnită că v-a făcut să aşteptaţi.

În acel moment, uşa se deschise şi apăru Lucinda, cu obrajii roz şi neliniştită. Se grăbi să intre şi aproape se împiedică atunci când făcu reverenţa.

— Excelenţă, mamă, murmură ea fără aer.

— Iată-te în sfârşit, dragă! Haide, sună după o gustare pentru Excelenţa Sa, zise mama ei, lovind cu mâna în locul de lângă ea.

— De fapt, zise Jack când Lucinda roşi la critica mamei ei, mă întreb dacă Lady Lucinda ar vrea să iasă la o plimbare cu mine. Este o zi foarte frumoasă, şi mărturisesc că tânjesc să simt soarele.

Lady Stowe clipi, apoi mai râse un pic.

— Vai, dar e o idee splendidă! În ultima vreme, a fost

aşa ploios… O gură de aer proaspăt ar fi încântătoare. Aş avea şi eu chef de o tură în jurul pieţei…

Jack tuşi, şi ea se opri imediat din vorbit.

— Dacă-mi permiteţi. Lady Stowe, am ceva de discutat cu Lucinda şi mă întrebam dacă am putea vorbi singuri.

Contesa îi aruncă fetei o privire triumfătoare.

— Desigur, Excelenţă.

Dar Jack o privea pe Lucinda, să vadă dacă împărtăşea încântarea mamei ei. Dacă da, el nu-şi putu da seama; expresia Lucindei nu se schimbă nici în bine, nici în rău. Pentru că văzuse doamne cărora li se lumina pur şi simplu chipul doar când îl vedeau apropiindu-se, luă asta drept un semn bun. Dacă Lucinda aştepta dornică propunerea lui, cum susţinea mama lui, ar fi fost de aşteptat ca ea să arate vreun semn de satisfacţie. Lucinda însă continua sa pară un pic nervoasă, jucându-se cu panglicile rochiei ei.

Când îl surprinse privind-o, lăsă panglicile şi roşi.

— Da, Excelenţă. Ar fi minunat.

Făcu din nou o reverenţă. Lady Stowe ieşi în hol, unde aştepta majordomul.

— Lady Lucinda va ieşi la o plimbare, Wilkes, îi zise ea înainte de a se întoarce spre Jack. Gustarea vă va aştepta când vă întoarceţi.

El spera sincer să nu aibă motiv să revină în acea casă. Dacă Lucinda se punea pe plâns şi el trebuia să o însoţească înapoi la mama ei, ar fi fost groaznic. Se întoarse spre Lucinda, care îşi lega panglicile pălăriei, şi-i oferi braţul.

— Mergem, Lady Lucinda?

Traversară strada, spre marea grădină centrală, intrând pe o poartă cu grilaj de fier. Fix în faţa lor se afla Gunters Tea Shop, cu o grămadă de trăsuri stând la umbra copacilor din apropiere şi mai mulţi oameni stând pe băncile din parc. Jack o conduse pe Lucinda spre o parte mai liniştită a pieţei, dorindu-şi un pic de intimitate.

— V-aţi bucurat de acest sezon? întrebă el politicos.

— Da, Excelenţă.

Lucinda era o fată înaltă, slabă precum o trestie, cu nişte bucle roşcate sălbatice. Sau, mai degrabă, avea buclele roşcate sălbatice ale unui copil; astăzi, părul îi era dat la o parte de pe chip, prins într-o coadă împletită, ascunsă acum sub pălăria ei.

— Foarte bine. Se plimbară în linişte câteva momente. V-am rugat să mergeţi cu mine pentru că avem ceva delicat de discutat, zise Jack.

— Nu, izbucni ea.

Jack se opri surprins.

— Poftim?

Lucinda se înroşi puternic.

— Mama mi-a spus ce urmează să mă întrebaţi, şi, oricât de onorată aş fi, trebuie să refuz.

— Trebuie? murmură el, cu mintea gonindu-i.

Ea îi dădu drumul la braţ şi făcu un pas să se îndepărteze, frământându-şi mâinile.

— Trebuie. Ştiu că aţi făcut o promisiune şi aţi fost aşa generos şi bun cu mine şi cu mama de când tata s-a înecat, dar mă tem că nu mă pot căsători cu dumneavoastră.

— Ah! Era atât de uşurat, că simţi cum îl ia ameţeala. Nu puteţi?

Ea deschise gura de spaimă.

— Oh, am vrut să spun că nu vreau!

Jack începu să zâmbească. Arăta îngrozită şi apoi jenată când începu să-şi dea seama de ceea ce spusese. Cu toate astea, era peste orice sperase el să audă din partea ei, şi, deşi nu voia, îi buşi râsul.

— Oh, vă rog. Lady Lucinda se albi ca laptele, ducându-şi mâinile la burtă de parcă îi era rău. Vă rog să mă iertaţi – nu ar fi trebuit să fiu aşa nepoliticoasă. Vă rog, Excelenţă, daţi-mi voie să vă explic…

El îşi reveni suficient cât să vorbească:

— Staţi liniştită. Nu mă simt ofensat. Dimpotrivă, de fapt. Despre asta voiam şi eu să discutăm – ea scoase un geamăt de neliniște –, dar răspunsul dumneavoastră nu mă

surprinde.

Ochii ei se mişcau dintr-o parte în alta.

— Nu?

El clătină din cap.

— Îmi dau seama că mamele noastre au complotat să ne căsătorească, fără ca eu să ştiu. Bănuiesc că mama dumneavoastră v-a vorbit despre asta.

— Păi… îşi muşcă buză. Da…

Jack ghici că Lady Stowe numai despre asta vorbise tot sezonul.

— Nu v-a cerut niciodată părerea despre acest subiect?

Lucinda se coloră roz în obraji.

— Nu, şopti ea.

— Atunci, nu mai este nimic de explicat. Îi oferi braţul din nou. Să ne bucurăm de restul plimbării noastre? Chiar este o zi frumoasă.

Ea chicoti un moment, apoi îşi aşeză lent mâna pe braţul lui.

— Nu sunteţi supărat?

— Bănuiesc că este oarecum umilitor să-ţi spună o femeie că nu vrea sub nicio formă să se mărite cu tine, dar nu sunt supărat.

De fapt, era uşurat.

Lucinda se încruntă şi pentru o clipă păru că se gândeşte intens.

— Bănuiesc că nu voiaţi să vă căsătoriţi cu mine. Mama spunea că v-aţi dat cuvântul, dar asta a fost cu ani în urmă, şi nu-mi pot imagina că ştiaţi ce promiteaţi.

— Mi-am dat cuvântul să am grijă de dumneavoastră şi de mama dumneavoastră, răspunse el. Nu voi încălca acea promisiune. Cât despre căsătorie… Nu ar fi raţional pentru nici un bărbat să jure că se căsătoreşte cu o fată care era prea tânără să aibă un cuvânt de spus despre asta. Aveaţi doar unsprezece ani.

Degetele ei zvâcniră pe braţul lui.

— Când a murit tata.

— Da.

Rămase tăcută preţ de un moment.

— Atunci, nu aţi promis niciodată să vă căsătoriţi cu mine.

— Nu, recunoscu el.

Lucina oftă zgomotos.

— Slavă Cerului! Oh, Excelenţă, este aşa o uşurare să aud asta. Mama mi-a spus că este datoria mea să accept, ca să vă puteţi ţine jurământul – pentru că jurămintele sunt extrem de importante pentru domni –, şi eu m-am temut de vizita dumneavoastră aşa tare! Când aţi plecat din oraş acum câteva săptămâni, începusem să sper că nu veţi reveni în acest sezon şi că nu va trebui să fac nimic în legătură cu asta.

În urmă cu câteva săptămâni, plecase din oraş cu Sophie. Un mic zâmbet îi traversă chipul.

— Chiar mă gândeam să nu revin.

— Nu m-aş fi supărat, zise Lucinda franc. Mama mi-a reamintit în fiecare zi că destinul meu este să fiu ducesă, dar nu puteam să mă gândesc decât la cât de groaznic suna asta.

— De ce?

Era mult mai distractiv decât se aşteptase el.

Ea îşi încreţi nasul.

— Întâi de toate, o ducesă este aşa… corespunzătoare! Mi s-ar părea groaznic să ştiu că toată lumea se uită să vadă cu ce mă îmbrac şi cum mă port. Este suficient de rău când o face mama. Şi apoi, sunteţi aşa bătrân… înlemni, făcând ochii mari. Oh, vai… oh, nu…

Jack pierdea lupta cu râsul. Ei i se părea că era un bărbat bătrân, deşi între ei erau un pic mai mult de doisprezece ani.

— Nu, nu, chiar înţeleg. Continuaţi!

— Am vrut să spun mult mai în vârstă decât mine, zise ea cu chipul roşu ca o cireaşă. Foarte amabil, desigur, şi atât de bun cu mama şi cu mine, dar… îşi muşcă buza înainte de a continua în grabă: Dar cel mai important motiv este acela că, dacă devin ducesă, nu voi putea să merg în Egipt, şi aceasta este cea mai mare dorinţă a mea.

El se întrebă de ce credea ea că o ducesa nu putea călători, dar nu întrebă.

— Lady Lucinda, m-aţi uimit şi m-aţi încântat. Mergem să luăm nişte îngheţată şi-mi puteţi povesti de ce doreşte inima dumneavoastră în Egipt?

Încă roşie, ea fu de acord, şi el o însoţi la o bancă din apropiere de Gunter's şi chemă un chelner care tocmai servise câteva doamne dintr-o trăsură din apropiere. Comandă nişte îngheţată cu lavandă, la cererea Lucindei, şi mulţumi în gând că Gunter's era unul dintre puţinele locuri unde putea fi văzut cu o doamnă fără a se presupune că o curta.

Descoperi că Lucinda pusese mâna pe nişte volume din *Rescription de l'Égypte,* observaţii şi picturi create de armata lui Napoleon în Egipt. Îşi convinsese mama că folosea asta să-şi îmbunătăţească franceza şi citise fiecare rând cu încântare. Lucinda era fermecată, mai ales de scrierea egipteană, pe care o descrise ca fiind nişte mici desene artistice.

— Şi ce reprezintă? întrebă Jack în timp ce mâncau.

— Nu ştie nimeni! Aş fi vrut să fi putut studia greaca sau latina şi să am o şansă de a le descifra. Lucinda abia stătea locului, aşa animată era deodată. Dar ţara pare exotică, atât de străină şi de frumoasă. Visul meu este să călătoresc acolo, să văd monumentele şi marea întindere de nisip, fără copaci sau orice verde. Vă puteţi imagina ceva aşa magnific aici în Anglia, unde plouă des?

De la săptămâna petrecută în casa Alwyn cu Sophie, Jack începuse să aprecieze mai mult ploaia.

— Nu pot.

Luă ultima linguriţă de îngheţată şi puse cupa jos.

— Nu cred că voi putea să merg până nu fac douăzeci şi unu de ani. Mama nu m-ar lăsa niciodată să plec înainte să fiu majoră. Ea nu se gândeşte decât la coafuri şi modă şi cât de bine brodez, şi nimănui nu-i pasă de asta. Dar Egiptul este ca o lume nouă. Doar că foarte veche, şi aşa plină de mistere şi de comori. În Anglia, nu este nimic aşa.

— Fără îndoială, asta-i adevărat. Jack chemă un

chelner care se învârtea pe acolo, care se grăbi să ia cupele goale. Ce-i veţi spune mamei dumneavoastră?

Lucinda atinse iarba cu degetul mare de la picior.

— Nu va fi niciodată de acord cu călătoria mea în Egipt.

— Sunteţi sigură? Chiar este la modă, acum, că s-a terminat războiul. Călătoriile sunt mult mai sigure, de asemenea. Eu îndrăznesc să spun că, dacă vă puneţi în cap, chiar veţi putea să mergeţi.

— Chiar credeţi asta?

El zâmbi.

— Nu aş subestima niciodată o femeie cu un plan.

Lucinda strălucea.

— Aşa este! Ea mi-a spus că nu trebuie să ştiu decât să ţin contabilitatea casei şi să planific meniuri, dar eu vreau să ştiu cât mai multe. Este aşa frustrant să te simţi ignorant. Poate aş putea călători cu un om de ştiinţă şi l-aş ajuta sponsorizând explorările sale în schimbul lecţiilor. Credeţi că ar fi cineva de acord cu asta?

— Oamenii de ştiinţă pe care-i ştiu eu sunt mereu dornici să găsească pe cineva care să le sponsorizeze expediţiile.

Jack ştia că Lucinda era moştenitoarea unei averi considerabile. Cu siguranţă, urma să aibă fondurile necesare când avea să fie majoră.

— Atunci, asta este! Strălucea spre el în timp ce se îndreptau spre casa ei. Mulţumesc, Excelenţă, adăugă ea timid. Nu vă pot spune cât de uşurată mă simt. Aveam de săptămâni întregi o mare apăsare, dar acum mă simt mult mai plină de speranţă.

Jack se simţi foarte mulţumit. Lucinda nu voia să se căsătorească cu el şi-l salvase din a-i spune că nici el nu dorea să se însoare cu ea.

— Sunt chiar de acord. Mama dumneavoastră nu o să vă certe, nu-i aşa?

Lucinda se strâmbă. Nervozitatea i se domolise.

— Ba sigur că da. Mă ceartă pentru orice. Dar sunt hotărâtă şi, din moment ce v-am dat deja răspunsul meu

ferm, nu are ce să mai spună. Plănuiesc să studiez tot ce găsesc despre Egipt şi să o las să se agite despre modă şi bârfe. Vreau să fac ceva cu viaţa mea.

— Sper că veţi reuşi, îi zise el cu sinceritate. Îmi veţi scrie când veţi fi un explorator faimos în Egipt?

Ea râse.

— Desigur! Vă voi trimite şi un artefact, dacă descopăr vreunul.

— Poarte amabil din partea dumneavoastră. Îi făcu cu ochiul şi îi ridică mâna pentru a o săruta. Chiar era o fată încântătoare, acum că scăpase de teama că trebuia să se mărite cu el. Pe mai târziu, Lady Lucinda!

Ea făcu o reverenţă politicoasă, dar zâmbetul ei era molipsitor.

— Pe mai târziu, Excelenţă!

El aşteptă până când ea urcă în fugă treptele şi intră înapoi în casă, salutând-o atingându-şi borul pălăriei când ea îşi luă rămas-bun fluturând mâna. Mama ei nu avea să fie fericită – nici a lui –, dar fericirea Lucindei era mai importantă. Îşi puse în minte să-i trimită nişte litografii şi jurnale de călătorie din Egipt şi urcă pe cal.

Fericirea lui era şi ea mai importantă decât dezamăgirea mamei. Sosise momentul să aleagă un inel pentru Sophie.

Capitolul 25

Sophie dormise până târziu şi se trezise cu chipul luminat de un zâmbet.

Jack stătuse până mai târziu decât de obicei. Răsărea soarele când ea îşi luase rămas-bun de la el pe treapta de la intrare, de data asta fără să-i pese dacă o vedea cineva cu el sau dacă observa zâmbetul prostesc de pe chipul ei când el plecase pe micuţa stradă liniştită. Aproape că era prea bine ca să fie adevărat, se gândi ea când urcă înapoi şi se strecură în patul cald încă de la corpul lui. Îşi asumase

un mare risc, şi abia îi venea să creadă că reuşise dincolo de cele mai îndrăzneţe visuri ale ei. Voia să se însoare cu ea şi putea să treacă cu vederea trecutul ei trist. Pentru prima dată în doisprezece ani, cineva ţinea la ea mai mult decât la alţii.

Zăbovi la micul dejun, şi le scria prietenelor ei pentru a le da vestea cea fericită, privind pe geam, cu chipul luminat de un zâmbet când intră Colleen.

— A venit cineva să vă vadă, doamnă.

Servitoarea îi dădu cartea de vizită. Sophie trase aer în piept când văzu numele; vicontele de Makepeace. Aruncă spre Colleen cartea de vizită.

— Dă-l afară!

Fata clipi.

— Doamnă?

— Da-l afară din casa mea pe bătrânul ăla urâcios, repetă ea pe un ton mai jos.

Nu mai voia să-l vadă niciodată pe Makepeace. Ce putea să vrea? Îşi schimbase numele ca să taie orice legătură cu el.

— Dar nu este bătrân, protestă Colleen. A fost chiar politicos. Sunteţi sigură?

Făcu o pauză.

— Nu e bătrân?

Bunicul ei trebuia să aibă în jur de optzeci de ani. Colleen clătina din cap, cu ochii mari.

— Şi politicos?

Servitoarea ei încuviinţă din cap. Sophie nu credea că bunicul ei putea fi politicos – şi cu atât mai puţin cu servitorii.

Îşi duse o mână la gât. Nu putea fi decât fratele mai mare al tatălui său, George – unchiul ei. Tatăl ei nu vorbise prea afectuos despre el, spunând că era la fel de rece ca tatăl lor. Sophie nu-l cunoscuse niciodată, pentru că el fusese plecat în îngrozitoarea primăvară când avocatul tatălui ei o adusese la conacul Makepeace, după ce părinţii ei muriseră. Dacă unchiul ei se prezenta drept Lord Makepeace, asta însemna că căpcăunul lipsit de inima din

amintirea lui Sophie murise.

Dar… ce putea să vrea?

Merse îngrijorată în salon. Ar putea să fie la fel de crud şi de duşmănos ca tatăl lui, să vină să-i spună că era o ruşine şi chiar mai rău. Nu arătase niciodată vreun interes faţă de ea. Când tatăl ei fusese izgonit de la conacul Makepeace, lăsase în urmă aproape totul din trecutul lui. Rareori vorbea despre familia lui, care nu fusese o familie caldă sau iubitoare. De fapt, cel mai important lucru pe care îşi amintea că i-l spusese tatăl ei era că el îl numise pe tatăl lui tutorele ei în testamentul său. Fusese rău bolnav, tuşind sânge până când ea se temuse că nu avea să-i mai rămână nimic în vene, dar voise să-i explice de ce o făcuse. Makepeace avea bani; Makepeace ştia care-i era datoria faţă de familie şi putea să aibă grijă de ea când tatăl ei avea să fie mort.

Cu o săptămână înainte, îi murise şi mama, şi Sophie plânsese spunând că, dacă tatăl ei murea, voia şi ea să moară, ca să fie cu el şi cu mama. Nu avea să uite niciodată cum el îi strânsese mâna şi-i spusese să nu mai zică niciodată aşa ceva.

„Trebuie să trăieşti pentru ea acum”, şoptise el, cu vocea lui frumoasă de tenor distrusă de tuberculoză. „Şi pentru mine. Makepeace nu este un om bun, dar tu eşti mai puternică decât el. Să nu-l laşi să te sperie. Tu eşti o Graham, şi Makepeace va avea grijă să fii tratată ca atare”.

Bine. Gura i se strânse într-o linie subţire cu gândul la bunicul ei, încruntat şi mârâind că nu avea chef să crească o nepoată. Singurul lucru indiscutabil bun pe care-l făcuse pentru ea fusese să o abandoneze la academia doamnei Upton. Dacă unchiul ei semăna cu el, avea să-l dea pe uşă afară, oricât de politicos fusese cu Colleen. Pregătindu-se pentru confruntare, deschise uşa salonului şi intră.

Bărbatul care aştepta înăuntru ridică privirea când ea intră. Se ridică, înalt ca tatăl ei, dar corpolent, deşi arăta mult îmi tânăr ca să fie unchiul ei. Părul lui era de un blond nisipiu, nu deschis cum fusese al tatălui ei, dar ochii erau că ai tatălui ei – şi erau blânzi. Se opri imediat, dintr-odată

nesigură.

— Doamnă Campbell. Făcu o plecăciune şi încercă să-i zâmbească. Eu sunt Lord Makepeace. Cred... că sunt unchiul dumneavoastră.

Ea îşi umezi buzele.

— Ce vă face să credeţi asta, domnule?

— Părinţii dumneavoastră au fost Thomas Graham, din Yorkshire, şi soţia lui, Cecile? întrebă el. Cecile cea franţuzoaică, dar eu i-am uitat numele de familie.

Lui Sophie i se păru pentru o clipă că aerul se rarefiază, îi cunoştea părinţi.

— Da, reuşi ea să spună.

Pe chipul lui apăru un zâmbet.

— Atunci, cu siguranţă sunt unchiul dumneavoastră. Bine, mi-am dat seama de cum v-am văzut! Aveţi privirea lui Tom. Pe Cecile am văzut-o o singură dată, dar semănaţi cu ea.

— De ce sunteţi aici? întrebă ea neliniştită. Nu am avut nicio legătură cu familia dumneavoastră de când vicontele nu mi-a mai plătit taxa de şcolarizare, acum cinci ani.

În ochii lui pâlpâi jena.

— Da, asta. Tatăl meu a fost un om încăpăţânat. Când a murit, am descoperit printre hârtiile lui un teanc mare de scrisori de la Tom. Toate împachetate frumos – şi nu cred că a răspuns la vreuna dintre ele.

Inima ei era pe cale să îi explodeze în piept. Ce-i scrisese tatăl ei bunicului? Când îi scrisese? Mereu jurase că nu avea să mai vorbească niciodată cu Makepeace decât dacă vicontele îi primea şi îi accepta soţia şi fiica. Sophie presupusei că asta nu se întâmplase niciodată.

— Nu din câte ştiu eu, murmură ea.

Noul Lord Makepeace încuviinţă din cap.

— El şi Tom s-au certat de mai multe ori. Tom a fost însă un frate bun cu mine. Ştiam că avea un copil, dar tata nu zicea niciodată nimic de tine. Ultima dată când l-am întrebat, a zis că erai la şcoală, dar că ai fugit. El o privi cu ochii mijiţi. Am venit să văd dacă sunteţi bine, doamnă.

Sunteţi singura familie pe care o mai am.

Ea intră lent în cameră. Genunchii erau gata să-i cedeze; nu era deloc cum se aşteptase ea. Îi făcu un semn către canapea şi ea se prăbuşi pe un scaun în timp ce unchiul ei se aşeză la locul lui.

— Iertaţi-mă, domnule, eu nu ştiu prea multe despre familia tatălui meu. Lord Makepeace a fost singura persoană pe care am cunoscut-o – şi nu am avut o interacţiune caldă şi tandră. Tatăl meu rareori vorbea despre familia lui.

El chicoti.

— Şi pot înţelege de ce! Tata a fost de piatră. George era la fel, dar eu şi Tom… El clătină din cap. Sper să mă port mai bine.

Se uită la el, apoi se cutremură. George? George era fratele mai mare al tatălui ei, care îl provoca şi îl chinuia pe tatăl ei în legătură cu studiile lui muzicale, care râdea de el că refuza să meargă să vadă câinii muşcând ursul în sat. Căută frenetic printre amintiri. Trecuse aşa mult timp şi tatăl ei nu spusese prea multe, dar piese micuţe se uneau acum…

— Sunteţi Henry, spuse ea.

El zâmbi mândru.

— Da! Cred că Tom v-a zis ceva despre mine.

— Mi-a zis. Se încruntă, frecându-şi fruntea. Henry era fratele vitreg al tatălui ei, mai tânăr cu câţiva ani. Tata vorbise despre el ca fiind un copil. A fost cu mulţi ani în urma… Aveaţi un arici ca animal de companie.

— Humbert, zise el cu afecţiune.

— Aţi căzut de pe ponei când aveaţi opt ani, adăugă ea tot mai entuziasmată pe măsură ce frânturi de amintiri îi reveneau în memorie. Şi v-aţi rupt piciorul! Tata v-a ajutat cu lecţiile timp de o lună cât aţi stat la pat.

— A încercat, zise Lord Makepeace râzând.

Sophie râse şi ea, apoi îşi duse mâna la gură, pentru a se opri.

— Ce s-a întâmplat cu…?

— Tatăl meu? Cu George? Unchiul ei încuviinţă

imperturbabil din cap. George a murit în urmă cu câţiva ani. Doctorul a zis ca de cancer. Tata şi-a dat ultima suflare imediat după Crăciun. Mi-a luat ceva timp să pun lucrurile în ordine, şi apoi am pierdut timp căutând o domnişoară Graham. Nu ştiam că v-aţi măritat, adăugă el scuzându-se.

— M-aţi căutat? repetă ea uimită.

— Normal. Se uită la podea. Am găsit facturile pentru şcoală şi i-am scris directoarei. Doamnei Upton. Ţinea la dumneavoastră, şi mi-a dat o adresă din Bath. Ei bine, nu mai eraţi acolo. Lord Fox mi-a spus că mătuşa lui v-a lăsat nişte bani şi că aţi plecat la Londra. A trebuit să angajez pe cineva să întrebe de dumneavoastră prin oraş.

Sophie abia putea să respire.

— De ce?

El îşi strânse buzele.

— Voiam să ştiu cum sunteţi, răspunse el după un moment. Eu nu am copii – nu mi-am găsit soţie; sunt un fiu mai mic fără mari aşteptări. Ştiu că tata nu a primit bine căsătoria dintre Tom şi Cecile, dar nici eu nu m-am purtat mai bine. I-am scris doar de câteva ori, că eram tânăr şi idiot, şi nu am reuşit niciodată să merg să-l vizitez după ce a revenit în Anglia. Aşa că m-am gândit că îi sunt dator fiicei lui Tom, în caz că are nevoie de ceva.

Sophie clătină din cap amorţită. Dacă ar fi ştiut că avea un unchi – un unchi bun, care ar putea fi interesat de ea, ar fi avut unde să se ducă după ce plecase de la academia doamnei Upton.

— Păi… Mă bucur că vă merge bine. Îşi frecă palmele de genunchi. Nu am experienţă la chestiile astea, dar, dacă mă primiţi, mă gândeam să vă vizitez din când în când. Să mă asigur că tot nu aveţi nevoie de nimic. Ridică din umeri. Să vă spun poveşti despre Tom, dacă vreţi să le auziţi. Era cu doisprezece ani mai mare, dar mi-l amintesc bine. Eu aveam doisprezece ani când el şi mama dumneavoastră au plecat.

— Da, şopti ea. Mi-ar face mare plăcere, milord.

— Unchiule Henry, dacă vrei, zise el, aproape timid.

Ea radia.

— Da.

I se păru că unchiul ei roşeşte. Îi spuse unde-l putea găsi în Londra, apoi se ridică şi făcu o plecăciune de rămas-bun şi-şi puse pălăria. Ieşi singur şi merse până unde îl aştepta un murg frumos. Sophie îl urmă, încă uimită de acea vizită. El tocmai lua frâiele când ea îşi aduse aminte de ceva.

— Unchiule Henry, strigă ea.

El ridică privirea, aşteptând.

— În casa Makepeace există pod? întrebă ea. Plin cu mobilă veche şi poate cu unele dintre lucrurile tatii de când era copil?

— Pod există, zise el surprins, dar nu ştiu dacă sunt lucruri de-ale tatălui tău acolo. Eşti… eşti bine-venită să vii şi să vezi, dacă vrei.

Se gândi la după-amiază ploioasă petrecută cu Jack în podul casei Alwyn. Poate că avea să meargă cu ea, ca să scotocească prin istoria propriei familii.

— Mulţumesc. Cred că o voi face.

Unchiul Henry zâmbi larg, o salută atingând borul pălăriei şi plecă.

Închise uşa şi se sprijini de ea. Avea o familie. Doar un unchi, dar unul blând, care nu o dispreţuia – şi nici pe părinţii ei. Care-i ceruse permisiunea de a o vizita şi îşi oferise tacit sprijinul.

I se tăie răsuflarea. Avea o familie. Relaţii. Cu cele patru mii de lire ale ei şi cu un unchi viconte, nu mai era un nimeni; era aproape… acceptabilă.

Poate lui Jack nu-i păsa, dar altora da. Societatea londoneză avea să se uite de sus, din vârfurile nasurilor lor aristocrate, la femeia îndoielnic respectabilă care pusese mâna pe ducele de Ware. Îi era groază că ar putea fi umilită şi acuzată cât păcălise pe Jack să se însoare cu ea. Era foarte uşor să spui că nu-ţi păsa de ceea ce credeau sau spuneau alţi oameni, dar să îşi petreacă următoarele decade din viaţa ei plătind pentru că făcuse ce trebuise să facă pentru a supravieţui…

Dar acum nu mai era cazul. Ca nepoată a lui Lord

Makepeace şi cu mica ei avere, putea să pretindă că făcea parte din aristocraţie. Era suficient de bună să fie ducesă. Se simţi uşurată la gândul că avea să-i spună lui Jack în seara aceea.

Bucuria ei dură două ore şi treizeci de minute. Termină scrisorile către Eliza şi Georgiana, mult mai lungi acum, pentru că inclusese vestea vizitei unchiului ei, şi o trimise pe Colleen la poştă cu ele. Scrisoarea pentru Georgiana era inclusă în cea pentru Eliza, din moment ce Lady Sidlow intercepta mesajele Georgianei şi confisca orice de la persoanele neaprobate – adică de la Sophie. Se simţi răzbunată de faptul că în curând obiecţiile lui Lady Sidlow aveau să se topească precum gheaţa sub soarele verii. Nu doar că era nepoata unui viconte, dar era şi viitoare ducesă. Abia aştepta să o revadă pe Georgiana.

Aşa că fu foarte surprinsă când auzi un ciocănit grăbit la uşă şi, când deschise, o văzu pe Georgiana însăşi, roşie şi agitată.

— Ce...? începu ea uimită.

— Sophie, ascultă-mă, zise prietena ei în grabă. Nu ar trebui să fiu aici – i-am promis lui Nadine toţi banii mei de buzunar pe luna următoare ca să nu-i spună lui Lady Sidlow că am venit aici, în loc să mergem la bibliotecă. Eliza mi-a scris despre tine şi duce. Încă eşti îndrăgostită de el?

Ea clipi auzindu-i înverşunarea.

— Da, dar Georgiana...

Cealaltă fată închise ochii.

— Nemernicul acela! Trebuie să refuzi să-l mai vezi, Sophie, pentru binele tău. Ai încredere în mine cu asta!

— De ce? Sophie o luă de mână. Tocmai ţi-am scris – despre el. Georgiana, mi-a cerut să ne căsătorim. Îţi vine să crezi?

Ochii Georgianei scoaseră scântei.

— Nu, zise ea încruntată. Nu pot. Oh, dacă Lady Sidlow nu ar fi refuzat să mă lase să vin la ceai! Aş fi putut să te salvez...

— Poftim? întrebă Sophie când ea îşi strânse buzele într-o expresie fioroasă. Să mă salvezi de ce?

— De la a te îndrăgosti de el. Servitoarea care aştepta la câţiva paşi tuşi şi Georgiana flutură dintr-o mână. Încă un minut, Nadine! Se întoarse spre Sophie. Am auzit frânturi de zvonuri despre Ware, zise ea cu voce joasă. Bârfe că se va căsători cu Lady Lucinda Alton, a cărei mamă este foarte bună prietenă cu ducesa – toată lumea ştie că ambele mame sunt pentru acest mariaj. Dar el rareori participă la baluri, şi nu l-a văzut nimeni dansând cu ea, darămite să arate vreun semn de interes, aşa că le-am respins. Dar astăzi eram la Gunter's, bucurându-ne de nişte îngheţată la umbră, şi acolo era!

— Jack? întrebă Sophie confuză, când Georgiana făcu o pauză să respire.

— Ware! Georgiana o privi dezaprobator. Nu te gândi la el ca Jack. Chiar astăzi a fost în Berkley Square, cu Lucinda Afton la braţul lui.

Sophie clătină din cap chiar când un fior de teamă i se furişa pe şira spinării.

— Nu înseamnă că se va căsători cu ea.

— Nu l-am văzut punându-se într-un genunchi şi cerând-o, răspunse Georgiana, dar erau braţ la braţ. S-au aşezat pe o bancă nu departe de trăsura lui Lady Sidlow şi au vorbit ceva, destul de cordial şi de intim. I-a comandat îngheţată de la Gunter's. Lady Capet, una dintre prietenele cu care bârfeşte Lady Sidlow, a observat. A zis că Ware este foarte serios, dar era acolo zâmbind şi râzând cu Lady Lucinda. Lady Sidlow a spus că un anunţ despre logodnă este iminent, iar eu am fost aşa revoltată, că am întrebat-o de ce crede asta.

Sophie nu spuse nimic. Fiorul se transformase în înfrigurare. Îşi încrucişă braţele în jurul ei şi ascultă, chiar dacă prin minte îi treceau diverse proteste. Îl cunoştea pe Jack. Nu ar face niciodată ceva aşa egoist şi crud cum ar fi să o ceară de soţie când el intenţiona să se însoare cu altcineva – o domnişoară educată, din propria clasă, pe care societatea şi familia lui ar aproba-o cu încântare…

— Lady Sidlow a spus că se va căsători pentru că tatăl lui a provocat moartea tatălui lui Lady Lucinda. Georgiana

continuă: Şi că doamnele Afton au fost dintotdeauna sub protecţia ducelui. A zis că este o înţelegere foarte veche că Ware se va căsători cu Lucinda. A auzit chiar de la Lady Stowe, care a descurajat orice alţi peţitori pentru fiica ei. Lucinda are o moştenire destul de consistentă şi este destul de încântătoare – şi în mod normal ar avea mulţi domni concurând pentru atenţia ei.

— Atunci, de ce nu s-a însurat deja cu ea? ripostă Sophie. Nu-l opreşte nimic dacă o vrea.

Georgiana o privi cu milă.

— Lucinda este mult mai tânără decât el. Are doar optsprezece ani. Îndrăznesc să spun că a vrut să aştepte până creşte şi îşi face debutul.

Servitoarea Nadine tuşi din nou, de data asta mai viguros. Georgiana îşi flutură un braţ nervoasă.

— Un minut! Se întoarse spre Sophie. Nu mai pot sta… şi aşa va trebui să fugim, ca să ajungem înapoi la bibliotecă înainte ca trăsura lui Lady Sidlow să vină după noi. Vei asculta de ce am spus? Sophie, nu pot suporta să te văd umilită şi cu inima frântă.

— Mereu îţi ascult sfaturile, zise ea cu blândeţe. Mulţumesc, Georgiana.

Prietena ei o îmbrăţişă în grabă.

— La revedere! Urăsc că a trebuit să fiu eu cea care îţi spune, dar nu puteam aştepta. Îţi voi scrie când voi afla mai multe şi o rog pe Eliza să îţi trimită scrisoarea. La revedere!

Îşi puse şalul pe umeri şi să grăbi spre servitoarea nerăbdătoare.

Sophie le privi plecând în tăcere. Georgiana era un martor de încredere, şi nu ar fi riscat furia lui Lady Sidlow pentru nimic altceva decât o urgenţă groaznică. Problema era că lui Sophie nu-i venea să creadă. Era imposibil. Jack nu ar fi minţit-o aşa. Ar fi trebuit să-l audă recunoscând înainte să creadă că el o trădase.

Nu. Se scutură. Era ridicol. Georgiana se înşela. Jack o ceruse şi apoi făcuse dragoste cu ea toată noaptea, până când ea adormise în braţele lui. Rămăsese până dimineaţa, când oricine l-ar fi putut vedea plecând din casa ei. Nu ar fi

făcut asta dacă intenţiona să o dea la o parte pentru o altă femeie, dacă – se clătină când îşi dădu seama de ceva şi mai îngrozitor – ar fi fost logodit cu Lady Lucinda în tot acest timp.

Respirând cu dificultate, se rezemă de uşă. Avea încredere în el. Era nebună dacă lăsa un zvon şi o apariţie ocazională la Gunter's să şteargă tot ce credea despre el.

Cu toate astea… Sophie cunoscuse mulţi mincinoşi la viaţa ei. Pe unii îi văzuse din prima şi alţii o păcăliseră, dar învăţase câte ceva din fiecare întâlnire. Când cineva era prins cu o minciună destul de mare, de obicei minţea din nou ca să se acopere. Dacă Jack o dusese de nas, spunând că voia să se căsătorească cu ea, când de fapt plănuia să se însoare cu o altă femeie, nu avea niciun motiv să creadă că fusese onest cu ea acum. Georgiana spusese că Lady Sidlow credea că era o logodnă veche, ceea ce însemna că putea găsi o confirmare…

Inima i se prăbuşi când îi veni răspunsul. Philip. Trebuia să-l întrebe pe Philip în seara asta, la Vega.

Capitolul 26

Urcă treptele clubului mai devreme decât de obicei în acea seară.

De regulă, Jack sosea mai târziu, pentru că Philip se ţinuse de cuvânt şi păstra distanţa faţă de ea. La început, Sophie fusese recunoscătoare pentru asta, dar în seara asta merse prin tot clubul căutându-l.

Când în sfârşit îl zări, relaxat într-un fotoliu cu un pahar în mână, merse direct la el.

— Bună seara, Lord Philip.

Făcu o reverenţă. El se ridică imediat, apoi sări în picioare şi făcu o plecăciune.

— Doamnă Campbell. Ce plăcere absolută! Unul dintre tovarăşii lui chicoti, şi Philip făcu un gest urât către el. Să vorbim altundeva. Un colţ al gurii i se ridică.

Presupun că nu aţi venit să mă invitaţi să jucăm iarăşi hazard.

— Niciodată hazard, zise ea în timp ce-i accepta braţul. Vreau doar să discutăm despre ceva în privat, dacă se poate.

— Mereu, zise el. Merseră prin clubul încă liniştit până găsiră o canapea neocupată. Sophie luă loc, şi Philip se aşeză la un braţ distanţă de ea. Ce vă supără?

— Aş vrea să fie pace între noi, zise ea.

Sprâncenele lui coborâră.

— Am fost în război?

— Nu cred, zise ea, deşi lucrurile s-au tensionat un pic.

El oftă şi se uită prin încăpere.

— Chiar am fost aşa insuportabil?

— Păi… da. Ea încuviinţă din cap când el se uită uimit la ea. Mă urmăreaţi peste tot ca un nor de furtună furios, supărat şi boscorodind. Asta ar întinde nervii oricui.

— Îmi pare rău pentru asta. Îşi plecă uşor capul şi îşi duse o palmă la frunte. Am fost aşa îngrijorat când fratele meu v-a luat – ideea este că eu îl cunosc, iar dumneavoastră nu. Aţi spus că v-am făcut de râs, când el a fost cel care v-a luat pe sus ca pe o pradă de război.

Despre asta voia să discute, dar gura i se uscă. Îşi umezi buzele.

— Ce vreţi să spuneţi cu eu nu-l cunosc şi dumneavoastră da?

El scoase un râset plin de amărăciune.

— Îl cunosc! Îl ştiu de o viaţă. Cândva, a fost un tip de treabă, deschis către aventură şi îndrăzneţ. Uneori, cred că tipul ăla este adânc închis în el, dar nu apare niciodată.

Se gândi la schiţa în creion din casa Alwyn, cu tânărul Philip râzând în copac. Îi era greu să se lupte cu dorinţa de a-l apăra pe Jack, de a spune că încă avea partea aceea aventuroasă şi grijulie şi că el ar prefera să fie apropiat de fratele lui decât să fie mereu în dispute.

— De ce credeţi că nu?

— Pentru că el este ducele, evident. Ochii lui Philip

scânteiară. Prea important ca să vină la teatru sau la un meci de box. Prea nobil ca să joace cărţi sau să facă ceva amuzant. Devine incredibil de plictisitor – mă rog, până în acea seară, clar, când a părut suficient de mulţumit să dea la o parte toată demnitatea şi decenţa cu care se laudă.

— Nu suntem toţi lipsiţi de griji, cu un venit stabil şi libertatea de a face ce vrem.

Philip o privi tăios. Sophie zâmbi ingenuu.

— Vreau să spun că sunteţi foarte norocos că nu aveţi responsabilitatea unui ducat. Cred că este... extenuant. Eu ştiu doar ce înseamnă să te ocupi de o gospodărie mică. Probabil este mult mai greu când vine vorba despre un domeniu.

— Aşa este. Philip oftă zgomotos şi se aplecă în faţă, sprijinindu-şi coatele de genunchi. Ştiu că aşa este. Şi aveţi dreptate, sunt norocos că nu sunt duce, pentru că eu nu ştiu să fiu responsabil. Un zâmbet jucăuş îi flutură pe buze. Eu mai pricep însă foarte bine la a fi aventuros.

Ea râse.

— O ştiu prea bine! Deşi aş sugera să fiţi mai puţin îndrăzneţ la mesele de joc.

— Şi dumneavoastră? Se trase mai aproape de ea pe canapea, întinzându-şi picioarele. Cineva mi-a zis ieri că ar trebui să-mi îmbunătăţesc jocul de cărţi. Aveţi vreun sfat? Mi se pare că vă descurcaţi destul de bine.

— Hmm. Ea îşi înclină capul de parcă se gândea. Vă sugerez să evitaţi hazardul. Este jocul diavolului.

El râse.

— Restul ţine de exerciţiu. Studiaţi regulile, învăţaţi probabilităţile fiecărui joc şi fiţi atent la cărţi sau la zaruri – nu la a flirta cu adversarul, termină ea adresându-i o privire grăitoare.

El râse din nou.

— Păi, asta nu m-a ajutat. Se uită la ea din lateral. Nu m-ar fi ajutat niciodată, nu-i aşa?

Ea ezită. Nu se referea la hazard.

— Nu. Nu cu mine.

— Asta s-a întâmplat înainte sau după ce v-a luat

fratele meu pe sus?

Întrebase simplu, direct, fără suspiciune.

— Înainte, zise ea uşor. Cu mult înainte. Sunteţi mult prea aventuros şi îndrăzneţ pentru mine, ştiţi. Mă tem că şi eu sunt o fire plictisitoare în adâncul meu.

Philip o privi. Dintr-odată, ea îşi dădu seama că el ştia de ea şi Jack.

— Nu eşti deloc ca el, Sophie.

Chipul ei ardea.

— Ca el? încercă ea să întrebe, dar expresia lui Philip se schimbase. Se sprijini de canapea şi o privi obosit.

— Ştiu că este ceva între tine şi Ware. S-a dat de gol ieri-seară, când i-am spus că ar trebui să te lase în pace.

Sophie nu spuse nimic. Nu putea vorbi.

— Înţeleg de ce nu ai vrut să se afle, continuă Philip. Şi nu îţi port pică fiindcă l-ai preferat pe el. Cu siguranţă, nu eşti prima care să observe o şansă şi să încerce. Dar ai o inimă bună şi o minte ascuţită şi… ei bine, eu ţin la tine, chiar dacă nu mai flirtezi cu mine şi nu-mi mai câştigi banii. Este un joc nebunesc să încerci să prinzi inima lui Ware.

Voia să-l plesnească pentru cum vorbea despre Jack. „Dar ce ştii tu?” îşi reaminti ea. De asta îl căutase.

— Doamne, Philip, parcă aş fi un vânător şi fratele tău – prada mea. El pufni.

— Mai mult de o femeie a simţit asta fată de el. Este aşa distant, şi femeile îl găsesc enervant de atrăgător… Dar Ware nu mai are inimă. Cu ani în urmă, s-a îndrăgostit – nebuneşte, exuberant, nici n-ai fi zis că este acelaşi om –, şi fata l-a părăsit. A fugit cu un erou de război sau un tip de genul acesta, şi el nu şi-a revenit niciodată.

Cu ani în urmă, vru ea să sublinieze. Dacă Jack mea avea inima frântă, ei nu-i arătase acest lucru.

— Cu siguranţă, un duce trebuie să se căsătorească, pentru a avea un moştenitor.

Nu ar fi trebuit să pornească această conversaţie. Philip avea chef să stea la discuţii, dar nu o ajuta, ci doar înrăutăţea lucrurile. Jack nu menţionase niciodată o altă iubire.

— Oh, se va căsători, răspunse Philip pufnind. Dar din datorie, nu din motive frivole.

Motive frivole ca dragostea. Mâinile îi tremurau, şi fu nevoită să le strângă în poală.

— Am auzit un zvon, zise ea cu vocea cât mai nepăsătoare posibil. Despre el şi Lady Lucinda Afton. Că sunt logodiţi de ceva vreme.

Simţi cuvintele precum cenuşa în gură, dar trebuia să ştie… Philip se uită la ea, cu sprâncenele ridicate în semn de surpriză.

— Ai auzit asta? Măi, măi. I-a promis tatălui nostru pe patul de moarte că va avea grijă de ea pentru totdeauna. După cum spuneam, datoria. Îmi e chiar un pic milă de Lucinda, dar va reuşi să fie ducesă. E o fată deşteaptă, şi când era copil mereu ştia ce voia.

Şi aşa o lăsă fără aer. Sophie se legănă pe locul ei şi fu nevoită să se prindă de pernă pentru a-şi păstra echilibrul. Ridică privirea rănită spre Philip, care se uita la ea cu o privire sugestivă.

— Eşti sigur?

— Mama zice că se vor căsători până la sfârşitul anului. Mama Lucindei a vrut ca ea să se bucure de primul ei sezon.

„Are doar optsprezece ani”, răsună vocea Georgianei în capul ei.

— O iubeşte? întrebă ea, agăţându-se de orice.

— Pe Lucinda? Philip păru surprins. Mă îndoiesc. Bărbaţii din familia mea – ducii, cel puţin – încheie căsătorii prudente, Sophie. Mereu au făcut-o şi vor continua probabil aşa. O privi cu compasiune. Asta nu i-a opri din a avea o grămadă de amante pe lângă, dar, când se căsătoresc, o fac pentru putere şi bani. Te-aş fi avertizat mai devreme dacă mi s-ar fi permis să vorbesc cu tine. Bănuiesc că acum înţeleg de ce mi-a interzis să fac asta.

Inima îi bătea agitată şi îşi simţea capul ameţit. Poate era bolnavă. Şi Jack îi spusese asta – că ducii de Ware nu se căsătoresc din dragoste –, dar apoi îi zisese că ea avea tot ce-şi dorea de la soţia lui. O ceruse de soţie. Cine greşea?

Georgiana, care-l văzuse pe Jack râzând la braţ cu Lady Lucinda? Philip, care ştia lucruri despre fratele lui şi familia lui pe care ea nu avea de unde să le ştie? Sau Sophie, care-şi încălcase regulă după regulă – făcând dragoste cu Jack, continuând aventura lor după ce reveniseră în Londra, îndrăgostindu-se de el, chiar luând de bună şocanta cerere în căsătorie?

— Mulţumesc, Philip, zise ea neliniştită. A fost clarificator.

— Sophie. O prinse de mână când se ridică. Ştiu că m-am purtat ca un idiot – gelos pe Ware că te are, chiar dacă nu a fost alegerea ta. Încercă să zâmbească, dar se opri când ea se uită la el, arătând probabil ca o Ofelia înnebunită. Îmi cer scuze şi jur că nu se va mai întâmpla. Putem fi prieteni din nou.

Ea se eliberă din strânsoarea lui.

— Poate. Voia să strige că nu – nu când chipul lui avea să-i amintească mereu de al lui Jack. Mă scuzi…

Se întoarse şi plecă în grabă, abia reuşind să nu plângă. Intră în prima încăpere goală pe care o găsi, închizând uşa în urma ei şi rezemându-se de ea.

Aerul îi ardea plămânii. Oh, Doamne! Chiar fusese aşa proastă? Chiar crezuse că norocul i se schimbase aşa dramatic? De la număratul cărţilor şi jucat pe guinee la a fi ducesa de Ware?

— Idioato! îşi şopti sieşi.

Ar fi trebuit să ştie de când Jack – Ware – se tot uitase la picioarele ei, în prima noapte în casa Alwyn. În mintea lui nu fusese vorba despre iubire sau căsătorie. Lady Fox o avertizase despre asta: „Când un bărbat vrea o femeie pe care nu o poate avea, devine o creatură periculoasă”, spusese ea.

Dar Sophie, în nebunia ei, crezuse totul, pentru că îl voia. Şi, în acele câteva zile minunate, crezuse că el era al ei.

Îşi şterse cu dosul palmelor ochii care o ardeau. Fără lacrimi. Mai greşise şi înainte şi trebuise să se ridice şi să-şi calce pe mândrie; avea să îşi revină şi după asta. Avea să

doară, mult mai rău decât atunci când greşise la calculul probabilităţilor şi pierduse patru sute de lire într-o noapte. Mult, mult mai rău decât când fostul ei iubit se despărţise de ea. Cel puţin, el nu o ceruse de soţie, doar îi dăruise o brăţară frumoasă cu diamante drept cadou de despărţire.

Ea o vânduse pentru două sute cincizeci de lire, o sumă frumuşică adăugată la economiile ei.

Deci avea să doară, şi inima ei s-ar putea să nu-şi revină niciodată, dar avea să meargă înainte. Nu avea de ales. Poate că avea să îşi ia o vacanţă, să viziteze conacul Makepeace, cum îi propusese unchiul ei. Puţinele ei amintiri despre el erau întunecate şi groaznice, dar, de data asta, poate avea să recupereze un pic din tatăl ei şi din copilăria lui, înainte ca el să fi renunţat la tot pentru iubire…

Când era fetiţă, povestea părinţilor ei i se păruse frumoasă şi romantică. Acum, îşi dădu seama de cât de norocoşi fuseseră. Tatăl ei o iubise pe mama ei la fel de mult în momentul când îşi pierduse vocea din cauza unei tuse persistente şi nu mai putea cânta. Mama îl iubise chiar când nu putea câştiga la mesele de joc suficient cât să le întreţină. Iubirea lor supravieţuise greutăţilor şi mâhnirilor şi dăinuise până la moartea lor, iar Sophie crezuse că orice iubire putea face la el.

„Tată”, se gândi ea deznădăjduită, „aş fi vrut să îmi fi spus cât de îngrozitoare este iubirea”.

*

Jack sosi la Vega mai târziu decât de obicei, dar într-o stare optimistă.

Avea licenţa specială în buzunar. Avusese nevoie de câteva ore să facă rost de ea, dar simulase cea mai ducală conduită şi trimisese funcţionarii pe drumuri până o obţinuse.

În buzunar avea şi un inel, un rubin perfect pe un inel de aur; îi plăcea cum îi stătea lui Sophie în roşu.

Principalul motiv pentru întârzierea sa fusese mama lui, care pe rând îl certase, plânsese şi-l implorase să se

răzgândească. Lady Stowe o informase mai devreme, cu siguranţă printr-o scrisoare isterică, dar Jack tot trebuia să domolească furtuna ei de dezamăgire. Când atacul principal trecuse, îi spusese că nu se putea căsători cu Lady Lucinda din două motive: primul, că Lucinda nu-l voia şi, al doilea, că el voia pe altcineva.

— Lucinda va asculta de raţiune, strigase ea, urmărindu-l în timp ce urca scările.

— Vrea să se ducă în Egipt.

Zâmbi larg la amintirea entuziasmului ei. Ducesa rămăsese şocată.

— Egipt? Nu fi ridicol! Normal că nu vrea. Ce fel de idee este asta pentru o tânără domnişoară? Va sta chiar aici în Anglia şi-şi va face datoria.

Jack, care era gata să plece la Vega, trăgea pe el haina pe care i-o ţinea Browne.

— Datoria ei nu include să se mărite cu mine.

— Dar datoria ta este să te căsătoreşti cu ea!

— Nu, zise el ferm. Nu este.

Ea deschise gura să riposteze, şi Jack ridică o mână.

— I-am jurat tatii că mă voi asigura să nu ducă lipsă de nimic. Am făcut asta – ea şi mama ei au avut mereu o casă confortabilă, o cămară bine aprovizionată, haine după ultima modă. Dar acum este mare, cu propriile idei şi gânduri, şi nu vrea să se mărite cu cineva aşa bătrân şi plictisitor ca mine.

— Este încă o copilă şi va face cum o îndrumă mama ei!

— Nu, este o femeie tânără care merită şansa să-şi aleagă propriul soţ. Îi aruncă mamei o privire care nu lăsa loc de discuţii. Cu asta, am terminat.

Contesa strâmbă din gură şi închise ochii pentru o clipă.

— Eşti pripit şi iraţional, şi asta nu-ţi stă în fire, Ware. Să o dai pe Lucinda la o parte pentru jucătoarea profesionistă de cărţi care nu are nimic special! Ea încuviinţă din cap chiar când el o străpunse cu privirea. Normal că am auzit despre pariul acela nebunesc – normal

că ştiu că te-ai dus cu ea la Alwyn şi normal că ştiu că încă te vezi cu ea. În ultima vreme, nu ai fost tu însuţi, şi nu-mi fac iluzii că e din alt motiv. Bărbaţii sunt cele mai previzibile creaturi de pe pământ când vine vorba despre nevoile lor primare. Dar să o aduci pe femeia aia în casa asta i-ar face de ruşine pe tatăl tău, pe bunicul tău şi pe fiecare strămoş care şi-a ştiut datoria şi a tratat căsătoria cu seriozitatea cuvenită.

Jack îşi luă pălăria şi mănuşile de la Browne.

— Seară bună, mamă!

— Nu-mi poţi cere să o primesc pe femeia aia, insistă ea. O femeie fără nume, fără relaţii, fără caracter!

— Femeia aia are un nume. Nu-mi pasă de relaţii şi are mai mult curaj şi caracter decât jumătate din lumea bună la un loc. Îşi puse pălăria pe cap în vreme ce valetul deschidea uşa. Şi, dacă nu vrei să o primeşti, cere-i lui Percy să-ţi cumpere o casă nouă. Îmi voi aduce mireasa acasă în două săptămâni.

Ignoră exclamaţia ei de şoc şi ieşi, coborî treptele şi urcă în trăsura care-l aştepta. Privi în colţul opus şi şi-o aminti pe Sophie, indignată şi furioasă, cicălindu-l de pe acel loc. Pulsul îi crescu şi un zâmbet lent îi traversă chipul când se gândi ce avea să facă data viitoare când urma să fie în trăsură cu ea.

Dădu o raită rapidă prin club, dar nu o găsi pe Sophie. Se încruntă când ajunse înapoi în salonul principal, întrebându-se dacă în seara asta rămăsese acasă. Îşi trimisese trăsura acasă, dar putea să cheme o birjă, cum făcea de obicei când se ducea acasă la Sophie…

— Iată-mă!

Fratele lui păşi în faţa sa cu braţele larg deschise.

— Nu pe tine te căutam.

— Nu? Philip se prefăcu surprins. Nu a fost ăsta singurul motiv pentru care ai intrat în clubul Vega?

Jack începea să o invidieze pe Sophie pentru lipsa familiei.

— Philip, nu am chef de asta.

— Oh. Fratele lui se învioră. Ai chef de nişte cărţi,

atunci? Fraser şi Whitley ar face, cu siguranţă, o mână cu noi.

— Fără îndoială, zise el sec. Fergus Fraser nu avea niciodată doi şilingi legaţi, şi Angus Whitley era cel mai inutil prieten al lui Philip. Poate altă dată. Caut pe cineva.

— Pe cine? Philip veni lângă el când început să se îndepărteze. Te pot ajuta să-l găseşti.

Jack îl privi cu ochii mijiţi.

— De ce eşti aşa binevoitor în seara asta?

— O dragoste frăţească reînnoită.

— Nu, serios, de ce?

Jack trecu de masa de hazard. Nicio strălucire de pir de culoarea mahonului nu-i atrase atenţia.

— Poate în seara asta te supraveghez eu.

— Poftim?

Abia putea fi atent la ce spunea Philip. Ea chiar nu era aici? Cu siguranţă, ar fi spus seara trecută dacă plănuia să stea acasă.

— Ca să te păzesc de vreo situaţie ciudată cu oameni care nu-ţi doresc compania.

Se uită perplex la fretele lui şi în sfârşit descifră expresia lui Philip.

— Despre ce vorbeşti?

Privirea lui Philip alunecă spre stânga şi îşi coborî vocea:

— Sophie ştie despre Lucinda.

— Poftim? Cei aflaţi la o masă din apropiere se uitară la el din cauza exclamaţiei sonore. Jack îşi coborî vocea. Nu este nimic de ştiut!

Philip ridică mâinile în semn de protest.

— Ea m-a întrebat. Oricine i-a spus că te însori cu Lucinda, n-am fost eu.

— Şi tu ai negat? şopti el dur. Nu sunt logodit cu Lucinda, nu am fost niciodată şi, dacă tu i-ai spus că sunt, Dumnezeu să te ajute, Philip…

Fratele lui îşi coborî mâinile.

— O negi? Când propria mamă a zis că este adevărat? Ware, toată lumea crede că eşti logodit cu Lucinda de ani

întregi…

Înjurând, Jack se întoarse şi plecă. Philip se răsuci pe călcâie, părând să înţeleagă că discuţia lor era prea publică. Cum ajunseră într-un loc mai liniştit, Jack se întoarse spre fratele lui.

— Ţi-am spus că este un zvon nefondat, indiferent de ce îşi dorea mama, zise el printre dinţi. Logodna asta a fost pusă la cale de ea şi de Lady Stowe. Nimeni nu i-a cerut Lucindei părerea, şi se pare că fata preferă să plece spre Egipt decât să se mărite cu un boşorog plictisitor ca mine.

Philip zâmbi încântat.

— A zis ea asta? Mereu mi-a plăcut de Lucinda.

— Şi fericit te trimit şi pe tine în Egipt, ca să nu te mai întorci niciodată, dacă i-ai spus lui Sophie că mă însor cu altă femeie. Jack se uită urât la el. Sunt îndrăgostit de ea, dracu’ să te ia! Şi ea mi-a spus că mă iubeşte. Dacă ai stricat asta, Philip, dacă i-ai frânt inima spunându-i prostii… Dumnezeu îmi e martor, nu vei mai primi o monedă de la Ware, nici nu vei mai fi bine-venit pe vreuna dintre proprietăţile mele.

— Îndrăgostit? Fratele lui chicoti spre el. Tu… îndrăgostit?

Se uită la fratele lui, care cândva îl admira şi avea încredere în el, chiar şi când erau băieţi şi Jack îi spunea poveşti cusute cu aţă albă şi poveşti de groază. Parcă avea un om diferit în faţa lui, cineva care-l credea capabil să seducă o femeie cu promisiuni false, în timp ce era logodit cu altă femeie. Cineva care nu-l credea în stare de sentimente mai profunde decât dezgustul faţă de jocurile de noroc. Propriul frate.

Înjură printre dinţi. Era o pierdere de timp să-l certe pe Philip, când ar fi trebuit să o caute pe Sophie şi să o asigure că totul era fals, că singurul adevăr dintre ei era ce îi spusese el în seara precedentă: că o iubea şi că voia să se însoare cu ea. Sophie era tot ce conta pentru el, nu dezaprobarea mamei lui şi nu aversiunea fratelui său.

— Las-o baltă!

Trecu de fratele lui, dar Philip îl prinse de braţ.

— Ware. *Jack.*

Se opri, privind rece spre mâna de pe mâneca lui. Philip îi dădu drumul şi făcu un pas în spate.

— Nu ştiam.

— Cum ai fi putut, când nu-ţi păsa decât că ţi-am stricat planul de a o face amanta ta?

Fratele lui se îmbujoră la replica lui sarcastică.

— Dacă are vreo importanţă, chiar ţin la ea. Când ai luat-o de aici, nu ştiam ce intenţionai şi mi-am făcut griji pentru ea.

Jack îl privi plin de dispreţ.

— Ai o manieră ciudată de a-ţi demonstra afecţiunea şi preocuparea.

— Aş putea să spun acelaşi lucru despre tine, replică Philip. Jack se smuci, şi fratele lui mai făcu un pas în spate. Chiar o iubeşti?

— Cu disperare. Ezită. I-am cerut să se mărite cu mine.

Philip oftă.

— Bănuiesc că a acceptat.

Jack încuviinţă o dată din cap, neputând să vorbească. Fratele lui păru să pălească pentru o clipă, apoi inspiră adânc şi îşi îndreptă umerii.

— Din moment ce nu ne pricepem niciunul la asta, bănuiesc că ar fi bine să cooperăm. Măcar unul din noi să fie fericit. Haide, te ajut să o găseşti!

Capitolul 27

Sophie nu voia să fie singură.

După ce Philip îi confirmase ceea ce văzuse Georgiana, primul gând fu să se ducă acasă, să se bage în pat, să-şi tragă păturile peste cap şi să stea tot restul anului acolo. Cum de se putuse înşela aşa în privinţa lui Jack – atât de incredibil de prosteşte? Cum reuşise el să o mintă şi să o păcălească atât de strălucit? Tot ce făcuse el fusese făcut

special pentru a lucra la slăbiciunile ei, demontându-i regulile una câte una, până când îi făcuse lumea bucăţele. Cât ar fi continuat să o farmece ca să aibă acces în patul ei? Îşi apăsă o mână peste abdomen şi îşi zise că adevărata întrebare era cât ar fi continuat ea să-l creadă.

Dar să se târască în patul ei nu ar fi făcut decât să-i reamintească şi mai mult de Jack şi de cum o ţinuse acolo şi-i şoptise că o iubea. S-ar gândi doar la cum se simţise corpul lui mare lângă al ei, mişcându-se deasupra ei, şi asta i-ar face suferinţa şi mai profundă.

Soluţia era să facă ceva să-şi ţină mintea ocupată. Când Sophie ieşi din mica încăpere privată, inima îi era bucăţele, dar era din nou hotărâtă. Luă un pahar de vin de la un chelner şi inspectă încăperea, apoi dădu cu ochii de Anthony Hamilton, care stătea singur cu un pahar în mână.

Domnul Hamilton era unul dintre cei mai cunoscuţi domni de societate. Era moştenitorul unui conte, dar refuza să se folosească de titulatură. Zvonurile spuneau că avea legături cu jumătate dintre doamnele din aristocraţie, şi era un mister pentru toată lumea cum de nu fusese provocat pentru niciuna dintre acele aventuri. Era enigmatic şi rezervat, genul de bărbat despre care toată lumea părea să vorbească, dar cu care nu vorbea nimeni.

Dar, cel mai important pentru scopurile lui Sophie, juca nemilos, şi nicio sumă nu era prea descurajant de mare pentru el. Stomacul ei fremăta în timp traversa încăperea spre el. Auzise că o dată pariase tot ce avea, inclusiv hainele de pe el, la masa de hazard – şi câştigase.

În mod normal, evita să joace cu oameni care tolerau genul ăsta de risc, dar în seara asta avea nevoie de ceva care să o distragă. Ori avea să câştige mult, salvându-şi rana deschisă de pe suflet, ori avea să piardă mult, şi aşa urma să aibă un lucru mai important despre care să-şi facă griji decât duci frumoşi şi mincinoşi.

— Bună seara, domnule!

Făcu o reverenţă adâncă în timp ce domnul Hamilton ridică privirea, cu sprâncenele lui întunecate ridicate de surprindere. Urmărea jocul la o masă de hazard din

apropiere, cu o privire calculată.

Acum, se ridică.

— Bună seara, doamnă Campbell.

Nu fuseseră niciodată prezentaţi, şi stomacul ei zvâcni din nou când ea îşi dădu seama că el ştia cine era ea.

— Sper să-mi iertaţi îndrăzneala, zise ea cu un zâmbet strălucitor, dar mi s-a spus că sunteţi de departe cel mai bun jucător de pichet din Londra.

El zâmbi.

— Compliment, doamnă? Sau condamnare?

Ea râse.

— Admiraţie! Este adevărat?

— Eu nu vă pot răspunde la întrebare. Nu am jucat cu toată lumea din Londra. Îşi înclină un pic capul. Nu am jucat *cu dumneavoastră*

Era deschiderea pe care ea o voia. Inima îi bătu puternic, avertizând-o. Sophie îşi lărgi zâmbetul şi ignoră avertismentul.

— Poate doriţi să remediaţi asta?

Păru amuzat. Gura i se curbă într-un zâmbet reticent, care nu se oglindea niciodată şi în ochii lui.

— Ce miză?

— Zece guinee un punct.

Punctarea la pichet putea să varieze enorm. Sophie ştia că risca o mie de lire, dacă nu chiar mai mult

Dar pichetul fusese jocul preferat al tatălui ei. Când pierdea, pierdea la alte mese. Sophie învăţase să joace pichet pe când era doar o copilă. Era un complicat joc de strategie şi abilitate, nu doar de noroc la cărţi, şi avea să-i solicite întreaga atenţie – fix ce dorea. Avea şi potenţialul de a-i oferi o răsplată frumoasă

Domnul Hamilton întinse o mână.

— După dumneavoastră, doamnă.

Localiză o masă mică în partea din spate a încăperii, protejată de priviri de câţiva dintre faimoşii palmieri de la Vega. Un servitor le aduse un pachet nou de cărţi, şi Sophie puse vinul deoparte.

Câştigă tăierea şi alese să împartă ea mâna.

Amestecă de câteva ori cărţile, amintindu-şi de ce zicea tatăl ei, cum că acestea nu erau complet amestecate până nu le amestecai de câteva ori. Domnul Hamilton o privea cu un mic zâmbet de amuzament. Împărţi prima mână, şi începură să joace.

Într-o partidă de pichet se jucau şase mâini. După un început prost, ajunse aproape la egalitate la capătul celei de a cincea mâini. Avusese dreptate în legătură cu el; avea nevoie de toată concentrarea ca să joace contra domnului Hamilton. Juca cu cea mai rece detaşare pe care ea o văzuse vreodată, în ciuda faptului că stătea în scaun de parcă abia se sinchisea.

Se pregătea să împartă ultima mână, când un valet veni la domnul Hamilton, se aplecă şi-i murmură ceva. El păru uimit, apoi se ridică de pe locul său.

— Scuzele mele, doamnă Campbell. Trebuie să plec un moment.

— Desigur. Puse cărţile jos. Vă veţi întoarce să terminăm partida?

El ezită.

— Cred că da. Zâmbi scurt. *Sper* că da.

Sophie se întinse după vinul ei. Ori juca mai bine ultima mână, ori mult mai rău. Scorul ei nu ajunsese încă la o sută de puncte, ceea ce însemna că pierderea ei – dacă pierdea – avea să fie mai mică decât dacă juca suficient de bine cât să ducă scorul la o sută, dar tot pierdea. Sophie juca rareori pentru a pierde, dar uneori asta era tactica corectă. Îşi analiza probabilităţile când domnul Hamilton trase scaunul.

— Bună seara, zise vocea greşită.

Ea tresări în scaunul ei. Nu era domnul Hamilton, ci bărbatul pe care încercase toată seara să-i uite. Îmbrăcat impecabil în haine de seară, era orbitor de frumos – ca întotdeauna. Gâtul i se strânse când el îi zâmbi, aşa al naibii şi fermecător de îndurerat, când ea ştia că era cel mai rău soi de mincinos.

— Te-am căutat, adăugă Jack.

Ea flutură o mână, salutându-l batjocoritor.

— Aici sunt. Ce vrei?

— Să vorbesc cu tine, Sophie…

— Nu! izbucni ea. Nu vreau să te văd în seara asta, darămite să mai şi vorbesc cu tine.

Jack se opri.

— Ai dreptate să fii supărată.

Orice tresărire de speranţă că fusese cumva o incredibilă neînţelegere muri în explozia unei flăcări

— Mă scuzaţi, domnule. Momentan, sunt angajată într-o partidă, zise ea acid, sperând să-i dea peste nas cu dublul sens al cuvântului. Tovarăşul meu se va întoarce în curând, şi eu doresc să continui jocul de pichet cu el.

— Te referi la Hamilton? Jack se aplecă, sprijinindu-şi un cot pe masă. Ochii lui erau de un albastru aşa moale, că fu nevoită să se uite în altă direcţie. Nu se va întoarce.

— Poftim? Se uită dincolo de el, alarmată şi supărată. De ce nu? Ce i-ai făcut?

— Nimic. Philip discută cu el. Luă pachetul de cărţi din mijlocul mesei. Joacă o mână cu mine, în schimb. Privi spre ea. Mi s-a spus că asta fac oamenii aici.

Sophie simţi cum chipul îi ia foc.

— Nu cu mine.

— De ce nu? Tăie cărţile şi le amestecă. Am exersat. Nu voi pierde fiecare mână – de data asta.

Ea forţă un zâmbet.

— Ştii foarte bine de ce nu.

— Oh? Amestecă din nou cărţile, cu privirea lui enigmatică aţintită asupra ei. Explică!

Lui Sophie îi era dificil să-şi păstreze calmul. Era suficient de rău că trebuia să-l vadă aici, unde ea trebuia să fie, dar unde el venise fără vreun scop anume. Era suficient de îngrozitor că trebuia să şi-l închipuie cu soţia lui, o făptură minunat, elegantă, cu rang şi familie, potrivită să fie ducesă. Nu putea să stea în faţa lui şi să se poarte de parcă nimic din toate astea nu contau, de parcă el nu îi străpunsese inima cu o ţepuşă.

Nu mai putea să suporte – nu acum.

— Domnul Dashwood m-a avertizat în mod special să

nu mă asortez cu dumneavoastră, Excelenţă!

I se adresase oficial pentru a-i reaminti care era poziţia lui. Şi a ei.

— A, da? El încuviinţă din cap înţelept. Dashwood m-a avertizat şi pe mine în privinţa ta. Dar de data asta nu va interveni. Nu-ţi face griji, nu-ţi vei pierde calitatea de membru dacă joci o mână cu mine.

Ea era la un pas de a face un lucru de neiertat – să facă o criză de nervi, să-i smulgă cărţile şi să i le arunce în faţă, ba chiar să izbucnească în lacrimi.

— Pleacă, zise ea. Te rog.

— De ce?

— Pentru că nu este un loc decent pentru un om de statutul tău, zise ea pe acelaşi ton jos şi dur.

El privi peste umăr.

— În momentul acesta, un conte joacă hazard, dacă asta contează aşa mult pentru tine.

Ea apăsă cu degetele peste podul nasului.

— Te rog.

— Sophie. Vorbi moale. Dă-mi voie să explic. Ştiu ce ai auzit…

— Jack, zise ea istovită, s-a terminat. Este mai bine aşa.

El oftă.

— Atunci, joacă!

Împărţi cărţile pentru o rundă pe pichet, cu o dexteritate surprinzătoare.

— Nu în seara asta.

Împinse scaunul în spate şi se ridică. Unde se dusese domnul Hamilton? Trebuia să apară un cunoscut care să o salveze. Poate că asta era noaptea în care putea să îl cucerească pe Giles Carter; nu-l iubea, dar era un om bun. Poate că de asta avea nevoie – o despărţire clară şi tăioasă de această iubire blestemată şi sortită eşecului pe care o avea pentru ducele de Ware. Dacă juca cu domnul Carter, avea să-şi umple gândurile şi timpul. Trebuia să se întâmple asta. Nimic altceva nu o ajutase, dar, dacă se mărita cu Giles, avea să se forţeze se gândească doar la el,

să ţină la el. Avea să blocheze ferm orice gând legat de ducele de Ware şi de felul cum o sărutase cândva, şi râsese cu ea, şi o făcuse să se topească de plăcere.

Jack aşează o serie de jetoane pe masă.

— Mizez cinci mii de lire pe mâna asta.

Ea simţi un nod în stomac auzind suma. Mai mizase suma asta uriaşă o dată, şi ea pierduse – nu doar pariul, ci şi inima ei.

Sophie ştia că trebuia să se îndepărteze, dar, cumva, când deschise gura să spună asta, întrebă în schimb:

— Contra ce?

El se aplecă. Părul lui era de un auriu poleit în lumina candelabrului.

— Dacă câştig… te măriţi cu mine, aşa cum ai promis.

Rămase cu gura deschisă. Cum îndrăznea? Urma să se însoare cu Lady Lucinda Afton. Georgiana şi Philip îi spuseseră asta.

— Eşti de acord cu pariul? insistă el.

Se uită la cărţi, apoi la el. O rănise şi o minţise şi acum trata totul ca pe un joc. Prea bine – putea şi ea să facă la fel. Pichetul era un joc greu, şi ştia că el nu juca des. După o noapte de intensă bucurie, urmată de o zi de teribilă tristeţe, merita să câştige cinci mii de lire de la el. Se aşeză şi se întinse după cărţi.

— Numai un nebun ar paria o căsătorie, dar, dacă eşti suficient de nebun să rişti cinci mii de lire, voi fi mulţumită să-i câştig de la tine. Îşi verifică cărţile. Am *carte blanche* şi schimb cinci cărţi.

Jack încuviinţă din cap.

— Chiar sunt nebun. Ar fi trebuit să îţi spun despre Lucinda mai devreme…

Sophie nici măcar nu voia să audă numele celeilalte femei.

— Câte cărţi schimbi?

El expiră zgomotos.

— Trei.

— Bănuiesc că nu îi menţionat-o mai devreme de teamă că aş refuza să am o aventură cu un bărbat logodit.

Şi ai dreptate.

Sophie întoarse repede cărţile pe masă, suficient ca el să vadă că ea chiar avea *carte blanche.* Conducea deja cu zece puncte doar prin simplul fapt că nu avea deloc valet, damă sau popă.

— Nu am menţionat pentru că *nu* eram logodit cu ea, zise el.

— Oh? Alese cinci cărţi din mână, le puse deoparte şi mai trase cinci din cărţile care se aflau încă în pachet. Era o mână bună, după cum se aşteptase, cu multe cărţi mari. E un pic ciudat faptul că propria familie crede că eşti logodit.

Jack aruncă trei cărţi din mână.

— Mama spera să mă căsătoresc cu Lucinda, dar doar asta a fost speranţa ei.

— Da? De asta ai mers cu ea astăzi la Gunter’s la îngheţată? Sophie făcu ochii mari în timp ce era atentă la cărţile ei. Nu avea să-l creadă aşa uşor. Am un punct de şase.

Buzele lui Jack se strânseră într-o linie.

— Bine, zise el tăios, recunoscând că nu avea şase sau mai multe cărţi de aceeaşi culoare.

Sophie adăugă un şase ia scorul ei.

— A trebuit să discut cu ea şi să mă asigur că Lucinda ştia că nu exista nicio logodnă între noi, răspunse el. Mama ei îi spune de ani de zile că datoria ei este să se mărite cu mine…

Pe Sophie o ardeau ochii.

— Şase, zise ea rece.

Avea de la şapte la regină de treflă.

— Bun, zise Jack din nou, după o scurtă pauză.

Nu avea un şir mai lung de şase. Ea zâmbi fără să se uite în ochii lui.

— Ăsta-i repichet pentru mine.

Şi încă treizeci de puncte, peste cele şaisprezece pentru şirul de şase. Era la şaizeci şi două de puncte, înainte chiar ca meciul să înceapă.

— Lucinda abia aştepta să-mi spună că nu voia să se mărite cu mine, zise Jack pe un ton jos şi insistent chiar

spera, când am plecat din oraş acum câteva săptămâni, că nu mă voi întoarce niciodată şi că ea nu va trebui să mă mai vadă. Fără voie, Sophie privi spre el. Arăta palid, dar ochii îi erau neclintiţi. Şi eu îmi doresc să nu ne fi întors niciodată de la casa Alwyn.

Răsuflarea ei se poticni. Şi ea îşi dorise să fi putut rămâne. În casa Alwyn, doar ei doi pentru totdeauna. Se forţă să se uite înapoi la cărţi.

— Dar ne-am întors, sublinie ea. Din cauza datoriei.

— Naiba să o ia de datorie! exclamă el cu îndârjire. Chiar crezi te-aş fi cerut de soţie dacă aş fi fost logodit cu Lucinda?

Bărbia ei tremura, fără ca ea să poată opri tremurul.

— Philip a zis că eşti logodit cu ea de ani de zile…

— Philip este un idiot, zise Jack.

Privirea i se înceţoşa, şi fu nevoită să clipească de câteva ori.

— A zis că ţi-a fost frântă inima cu ani în urmă şi că nu ţi-ai revenit niciodată. A spus că te vei căsători din motive practice.

— Avea dreptate cu un lucru. Jack lăsă cărţile. Cred că este foarte practic să mă însor cu femeia pe care îmi doresc să o văd în fiecare dimineaţă când deschid ochii. Femeia cu suficient curaj şi minte încât să vină la Londra şi să se aşteptă să trăiască din jucat cărţi, dintre toate blestematele de lucruri pe care le poţi face pentru a trăi. Femeia care ar coborî dintr-o trăsură şi ar merge un kilometru şi jumătate prin ploaie şi noroi şi apoi ar întreba unde se află temniţa. Femeia pe care vreau să o am în braţele mele la baluri şi la serate, pentru că mă va face să râd şi să fac faţă plictiselii nesfârşite. Cred că a mă căsători cu tine este cea mai bună idee pe care am avut-o, pentru că se potriveşte tuturor dorinţelor mele. Te iubesc, Sophie – doar pe tine.

Sophie rămase tăcută, ceea ce era un lucru bun; mintea începea să îi lucreze frenetic. Prima dată când el o sărutase, ea fusese cea care-l invitase să facă dragoste cu ea. În Londra, ea încălcase promisiunea de a nu se revedea şi-l căutase. Când ea îi ceruse ajutorul cu Philip, el făcuse

mari eforturi pentru a rezolva situaţia. Nu îi ceruse el să-şi reia aventura, ci ea îl invitase să împartă o trăsură şi apoi să petreacă noaptea cu ea. În tot, el o urmase, şi acum ea îl răsplătise crezând ce era mai rău despre el.

Se uită la el, la chipul lui perfect, la hainele lui elegante şi la privirea lui intensă, neliniştită, care o urmărea. Puse lent cărţile jos.

Se gândi la unchiul ei, care admisese că nu reuşise să-şi găsească o soţie pentru că nu avea aşteptări. La Giles Carter, care părea aşa eligibil şi bun, dar încă era neînsurat, pierzându-şi nopţile la mesele de joc. Şi la tatăl ei, care renunţase la familie, poziţie şi avere pentru că o cunoscuse pe mama ei, rămânându-i alături la sărăcie şi la boală, fără să spună vreodată un cuvânt de regret.

Era un mare noroc să găsească un bărbat pe care să îl iubească aşa mult cum îl iubea pe Jack. Dacă Sophie ştia ceva despre noroc, ştia că nu trebuia irosit.

— Câştigi, zise ea, lovind cărţile şi jetoanele de pe masă.

Jack se ridică şi înconjură masa înainte ca acestea să ajungă pe podea. O săltă şi o luă în braţe, capturându-i gura într-un sărut arzător.

Sophie crezu că avea să ia foc pe loc. Se arcui spre el, petrecându-şi mâinile în jurul gâtul lui, ca să-l poată săruta şi ea cu aceeaşi pasiune. El mârâi gutural şi îi linse buza de jos până când ea deschise gura. Degetele lui i se afundară în păr în timp ce sărutul se adâncea, până când ea nu mai ştia nici măcar unde se aflau. În lumea ei, era doar Jack, şi el o iubea – doar pe ea.

Îşi ridică în sfârşit capul şi o strânse la piept. Sophie îi simţi bătăile rapide ale inimii lângă tâmpla ei.

— Bun, bolborosi Jack, respirând cu dificultate. Destul cu locul acesta!

Cu braţul încă în jurul taliei lui, se îndreptă spre hol, luând-o după el, cum mai făcuse. De data asta, Sophie îl urma de bunăvoie, aproape fugind ca să ţină pasul cu el, agăţându-se de haina lui pentru a se echilibra. Îşi dădu seama vag că oamenii se uitau la ei de fapt, se holbau

uimiţi dar, de data asta, nu-i păsa deloc. N-aveau decât să se holbeze. Îi văzu pe Philip şi pe domnul Hamilton stând la o masă, cu o sticlă de vin între ei; domnul Hamilton îşi ridică paharul în semn de salut, dar Philip nici nu se uită la ea.

— La naiba! zise Jack printre dinţi.

Cu chipul negru de dezaprobare, domnul Dashwood venea spre el, urmat de Forbes. Sophie roşi amintindu-şi avertismentul pe care i-l dăduse domnul Dashwood.

— Vom fi certaţi.

— Nu mult, răspunse Jack, fără a încetini. Ajunseră în hol, şi se uită cu o privire ducală la Frank, care făcuse ochii mari. Adu mantia doamnei Campbell şi lucrurile mele.

Servitorul fugi să facă întocmai.

— Jack, domnul Dashwood m-a pus să promit că nu voi paria cu tine, şopti Sophie.

Jack încă o ţinea lipită de el, de parcă îi era teamă să-i dea drumul.

Inima i se umflă; nu avea de ce să-şi facă griji. Nu avea să mai plece niciodată de lângă el, chiar dacă domnul Dashwood o dădea pe uşă afară şi îi interzicea să mai vină.

— Aşa a făcut? Slavă Cerului că l-ai ignorat! Jack ridică vocea când proprietarul clubului ajunse lângă ei. Dashwood.

— Excelenţă. Celălalt bărbat făcu o scurtă plecăciune. Putem vorbi?

— Nu, zise Jack. Plec.

Domnul Dashwood nu părea mulţumit, dar tonul rece şi aristocratic al lui Jack tăia orice ripostă. Privirea proprietarului trecu la Sophie, care ştia că faţa ei avea vreo patru nuanţe de roz.

— Doamnă Campbell. Sper că nu aţi uitat de înţelegerea noastră.

— Nu, domnule. Dar trebuie să vă asigur că nu am pierdut niciun pariu cu Excelenţa Sa în seara asta…

— Dimpotrivă, a câştigat tot ce am. Jack îi dădu în sfârşit drumul, ca ea să-şi ia mantia de la Frank şi să o pună pe umeri. Îmi puteţi şterge numele din registre. Îl puteţi

şterge şi pe al doamnei Campbell. Dacă doreşte să rămână membru, va trebui să o treceţi cu noul ei titlu, ducesa de Ware.

Asta opri replica lui Dashwood, oricare ar fi fost aceasta. Chipul lui îngheţă undeva între dezaprobare sumbră şi uimire. Jack se uită peste el.

— Forbes, vreau o trăsură. Acum!

— Da, Excelenţă.

Fără să se uite la angajatorul său, Forbes trecu rapid pe lângă ei şi ieşi.

Sophie încropi un zâmbet.

— Vă mulţumesc, domnule Dashwood. Am fost foarte mulţumită să fiu membru al clubului dumneavoastră. Dar cred… Privi spre Jack, a cărui expresie se înmuie când se uită la ea. Cred că am terminat cu pariurile, adăugă ea. Îmi cer scuze pentru orice agitaţie creată. Domnul Dashwood îşi recăpătase aplombul.

— Mi se pare că v-aţi jucat cărţile excepţional, doamnă. Vă urez să fiţi fericită!

Cu o privire ironică, se întoarse şi plecă, exact când Forbes se grăbea înapoi, spunându-le că trăsura îi aştepta. Frank îi dădu lui Jack pălăria şi haina sa, şi el şi Sophie ieşiră pe uşa clubului Vega – poate pentru ultima dată, se gândi Sophie tresărind. Ca ducesă, ar fi fost de neînchipuit să joace – şi nu avea nevoie de bani. Urma să aibă multe de învăţat despre noua ei viaţă.

Jack o ajuta să urce în birjă, apoi urcă lângă ea, dar în momentul în care birja porni, el o trase în poala lui şi îşi petrecu braţele în jurul ei.

— Mult mai bine, mârâi el, lipindu-şi buzele de gâtul ei.

— Vom fi scandaloşi, zise ea suspinând, înclinându-şi capul ca el să o poată săruta din nou.

— Vom fi fericiţi, ceea ce va omorî repede bârfele.

El îi desfăcu mantia şi o dădu la o parte, ca să-şi poată strecura braţul în jurul taliei ei.

— Jack. Se întoarse cu faţa spre el. Unchiul meu a venit să mă viziteze. Căpcăunul a murit, şi unchiul meu

vrea să fim în relaţii cordiale. Este... este lord... vicontele de Makepeace.

El nici măcar nu clipi auzind că ea avea legături aristocratice.

— Va fi bine-venit atâta timp cât se poartă cordial.

— Dar... nu înţelegi? Nu mai sunt o nimeni, fără familie. Nu aş fi pronunţat niciodată numele Makepeace cu voce tare cât trăia bunicul meu, dar unchiul Henry... ei bine, el pare bun, ca tatăl meu.

Jack îi atinse buzele cu un degete.

— Sophie. M-ai înţeles greşit. Nu-mi pasă dacă familia ta este de rang regal sau dacă te tragi din jucători de cărţi itineranţi. Te vreau. Te iubesc. Unchiul tău, orice alt membru al familiei şi orice prieten sunt bine-veniţi în casa mea atâta timp cât tu vrei să-i inviţi.

— Jucători de cărţi itineranţi? Îşi dădu ochii peste cap şi zâmbi. Societatea nu ar accepta niciodată o asemenea ducesă.

— Să îi ia naiba pe toţi! zise el. Ai o rochie în care să te măriţi?

— Păi... da, dar ar trebui să iau una mai bună...

— Am licenţa specială în buzunar. Încuviinţă din cap când o auzi icnind de uimire. Am mituit fiecare funcţionar din Colegiul Avocaţilor Civili până l-au eliberat. Avem nevoie doar de un preot şi de o biserică. Mâine e bine?

— Cu siguranţă, un duce nu se căsătoreşte în aşa mare grabă. Se îndepărtă de el, suficient cât să-i vadă chipul. Şi nu mai de mult de azi-dimineaţă se zicea că erai logodit cu altcineva.

— Se zicea, sublinie el. Doar de către mama mea, care nu avea dreptate.

— Cu toate astea, ai fi putut să mă avertizezi, zise ea ca reproş. Urma să te bat la pichet şi să-ţi câştig banii, doar ca să plăteşti pentru suferinţa pe care am simţit-o când Philip mi-a spus despre ea. De ce nu mi-ai zis...?

— Ştiam că am să câştig doar dacă mă voiai. Îi opri întrebarea cu un sărut. Şi n-ar trebui să mai asculţi vreodată de ce spune Philip. Am promis că voi avea grijă de

Lucinda după ce a murit tatăl ei. Când ea era doar o copilă. Mama mea a hotărât că ar trebui să mă însor cu ea, nu eu.

— Philip a zis că este o fată isteaţă, drăguţă…

Jack zâmbi, lipindu-şi fruntea de a ei.

— Este. Suficient de isteaţă cât să vrea să meargă în Egipt şi să descopere antichităţi, în loc să se mărite cu un duce bătrân şi băţos.

Sophie ridică din sprâncene, neputându-se împiedica să zâmbească.

— Tu?

El îi adresă zâmbetul acela păcătos al lui, cel despre care ea era din ce în ce mai sigură că îi era rezervat doar ei.

— Mă tem că da.

Ea râse, şi el zâmbi, apoi o trase spre el până când ea era în poala lui, lipită de pieptul lui.

— Ştii la ce m-am gândit pe drumul ăla lung, lung spre casa Alwyn? murmură el pe ceafa ei.

— Ai zis… Vocea ei se întrerupse când mâinile lui alunecară pe coapsele ei, peste abdomenul ei, ca să se oprească pe sâni. Ai zis că voiai doar să-i dai o lecţie lui Philip…

— Hmm? Oh, da. Lecţia a fost că nu trebuie să intervină când te seduc. Îi dădu la o parte de pe umăr rochia cu o mână şi îi sărută cu gura pielea dezgolită.

Sophie se cutremură.

— Ăsta a fost planul tău?

— Plan? El râse uşor. Nu aveam niciun plan. Oricât de mult am încercat, nu am reuşit să-mi scot acea dorinţă din minte. Absolut deloc. Nici măcar când purtai rochia unei servitoare şi aveai pânze de păianjen în păr.

Ea se gândi la acel moment, când el trecuse aşa aproape de ea, şi corpul ei luase foc.

— Ai ştiut atunci că te voiam? şopti ea, lăsându-şi capul pe spate, în vreme ce mâinile lui păcătoase o răvăşeau.

Mâinile lui se opriră.

— Cred că vom locui în casa Alwyn, zise el după o

clipă. O umplem cu copii, râsete şi fericire, ca într-o zi strănepoţii noştri să exploreze podul şi să se minuneze de cât de mult şi-a iubit soţia al nouălea duce. O sărută pe ceafă, zăbovind cu buzele acolo. Viitoarea mea ducesă.

— Jack. Ea scoase un mic suspin. Viitorul meu duce.

— Până la final, fu el de acord.

Epilog

Şase săptămâni mai târziu

— Stai nemişcată, Sophie.

— Stau nemişcată.

— Nu, zise el, cu o cută de exasperare pe frunte, nu stai. Mâinile tale mângâie corsajul, şi asta mă înnebuneşte.

Sophie râse.

— Aşa?

Trecu cu degetele peste sâni, arcuindu-şi spatele în timp ce făcea asta.

Ochii soţului ei rămaseră pironiţi la mâna ei. Pentru o clipă, ea crezu că el avea să acţioneze după dorinţa pe care i-o putea citi pe chip, dar, după un moment, el clătină din cap şi reveni la schiţa lui.

— Tu mi-ai cerut să te desenez.

Ea zâmbi. Aşa era, dar el era cel care-i ceruse să se sprijine pe canapeaua din bibliotecă într-o poziţie seducătoare. Fustele erau ridicate, expunându-i picioarele goale, şi părul era desfăcut şi îi cădea peste braţul canapelei. Faptul că stătea întinsă aici o făcea să se gândească la prima ocazie când el făcuse dragoste cu ea şi la cât de uşor o putea face din nou, acum că erau căsătoriţi.

Dar era adevărat că ea îl încurajase să deseneze.

— Am sugerat să mă desenezi doar pentru că am fost singuri în Alwyn în ultima lună, sublinie ea. Dacă nu cumva vrei să-l desenezi pe Wilson în timp ce lustruieşte

argintăria, eu sunt singura persoană care poate poza pentru tine.

— Nu mă interesează să-l desenez pe Wilson sau pe oricine altcineva lustruind argintăria.

Părul lui auriu îi căzu peste ochi în vreme ce ştergea ceva. Atât de mult îi luase să-l convingă că nu ar fi ridicol să încerce din nou să deseneze. Dar, odată ce luase creionul şi hârtia, reticenţa lui dispăruse, şi expresia de pe chipul lui deveni hotărâtă şi absorbită. Iar ea îşi simţise inima aşa plină, că ar fi putut să explodeze.

— Nu? Zâmbi larg. Asta îmi strică planurile de a lustrui fructiera de argint a mamei tale fără haine pe mine.

Creionul lui se opri. Jack trase aer în piept şi privi spre ea.

— Eşti pe cale să fii sedusă, doamnă. Şi sortită să nu fii niciodată desenată, ca nimeni altcineva să te poată vedea.

Sophie râse din nou. Îşi încrucişă picioarele, îndepărtându-şi fustele ca el să îi poată vedea degetele de la picioare cum se mişcă jucăuş. Jack scăpă pe podea caietul de schiţe şi creionul şi traversă camera dintr-un pas, lăsându-se în genunchi lângă ea.

— Fetişcană fără inimă, murmură el. Să-ţi provoci bietul soţ aşa…

Ea îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui.

— Îmi cer umil scuze. Cum să-l consolez?

— Oh, nu, eu te voi răsplăti. Ai grijă ce-ţi doreşti, draga mea… Mâna lui îi cuprinse glezna şi alunecă în sus pe picior. Te desenam goală, şi acum aş vrea să te văd aşa.

Sophie suspină, apoi râse, şi iar i se tăie răsuflarea când el îşi coborî capul şi o sărută la baza gâtului. Îi strânse fără cuvinte capul la pieptul ei, îmbrăţişând valul de căldură care îi parcurgea corpul. Ambele lui mâini erau sub fusta ei acum, urcând, şi ea fu străbătută de un fior. Cinci săptămâni de căsătorie nu-i diminuaseră dorul după atingerea lui. Toate celelalte lucruri din noua ei viaţă i se păreau încă ciudate – de la privirea rece a soacrei la noua ei garderobă splendidă, la felul cum se înclinau servitorii în

faţa ei –, dar, când erau doar ei doi, ea şi Jack, totul era fix aşa cum trebuia.

Se auzi un ciocănit la uşă. Wilson intrase într-o dimineaţă peste ei, chiar când Jack o săruta pasional în camera pentru micul dejun, aşa că acum nu mai intra niciodată într-o încăpere fără să bată la uşă. Sophie aprecia asta, chiar dacă lui Jack, care avusese servitori toată viaţa lui, nu i se părea necesar aşa ceva.

De data asta, amândoi ignorară ciocănitul, dar, o clipă mai târziu, se auzi din nou. Când se repetă şi a treia oară, Jack înălţă capul, cu ochii fulgerând de iritare, şi zise:

— Da?

Sophie, cu rochia deranjată, stătea întinsă şi tăcută pe canapea, ascunsă vederii, când majordomul deschise uşa.

— Excelenţă, o tânără femeie insistă să o vadă pe ducesă. Numele ei este Lady Georgiana Lucas.

Sophie sări, şi Jack o mângâie pentru a o linişti.

— Este destul de agitată, Excelenţă, adăugă Wilson. Spune că este urgent.

Sophie îl prinse de încheietura, cuprinsă de o nelinişte lipsită de cuvinte. Muşchii maxilarului lui Jack se încordară.

— Condu-o în salonul albastru şi spune-i că ducesa va sosi în curând.

— Prea bine, domnule.

Uşa se închise cu un clic, şi Sophie se ridică de pe perne.

— Ce o căuta Georgiana aici?

— Chiar, ce o căuta?

Jack se uită cu tristeţe cum ea îşi rearanjă corsajul. Sophie clătină din cap.

— Nu ar veni niciodată fără să mă anunţe – cu atât mai puţin aici. Doar dacă nu este ceva cu adevărat urgent. Ce poate fi?

— Necazuri cu logodnicul, ghici el, ajutând-o, fără tragere de inimă, cu nasturii.

— Poate.

Sophie se îndoia. Lord Sterling ar trebui să facă ceva realmente îngrozitor pentru a distruge respectul pe care

Georgiana i-l purta, şi nu părea aşa prost. Sophie îl cunoscuse în sfârşit pe evazivul viconte după căsătoria ei cu Jack; după cum se aşteptase, obiecţiile lui Lady Sidlow legate de compania lui Sophie se topiseră în clipa în care Sophie o depăşise ca titlu. Lord Sterling venise în vizită în casa Ware cu Georgiana, şi era imaginea perfectă a unui seducător suav. Îşi exprimase invidia că Jack reuşise să o ducă pe Sophie la altar în câteva zile, în timp ce fratele Georgianei, contele de Wakefield, tărăgănase o eternitate negocierile pentru aranjamentele nunţii lor. Sterling o ţinuse pe Georgiana de mână şi arătase ca un bărbat îndrăgostit.

— Familia, fu ideea următoare a lui Jack.

Sophie clătină din cap. Georgiana ştia că familia ei era excentrică şi uneori rigidă – şi râdea de ea cu afecţiune.

— Nu-mi pot imagina ce a adus-o în fugă la Chiswick.

— Deci presupun că nu vă pot ţine despărţite. Jack o trase mai aproape şi o sărută cu putere. Du-te, draga mea! Voi sta aici şi voi lucra la schiţa mea.

— Fără ca eu să-ţi pozez?

Se arătă dezamăgită în timp ce-şi strângea părul într-o coadă. Soţul ei îi făcu cu ochiul şi îi dădu drumul.

— Am imaginea fixată în minte.

— Am ceva pe mine în schiţa asta pe care o vezi în capul tău? întrebă ea râzând.

— Nimic. Îşi luă creionul şi caietul. Vino repede înapoi şi dă-mi voie să-mi împrospătez memoria.

Clătinând din cap şi zâmbind, Sophie se grăbi spre Salonul Albastru. Spre deosebire de prima dată când o văzuse, astăzi, încăperea strălucea ca un safir în lumina soarelui care intra prin ferestrele înalte. În grădină, era o avalanşă de culori, şi doar faptul că intră în cameră o făcu să zâmbească. Dar zâmbetul i se stinse repede când Georgiana se întoarse spre ea.

— Ce s-a întâmplat?

Georgiana traversă repede încăperea. Arăta sălbatic, cu ochii roşii, părul atârnând într-o coadă împletită şi mantaua îmblănită închisa greşit.

— Trebuie să te întorci în oraş cu mine, Sophie. Este vorba despre Eliza.

Inima i se opri. Eliza ar trebui să fie acasă, cu noul ei soţ. La două săptămâni după ce Sophie se căsătorise cu Jack, Eliza devenise contesa de Hastings, radiantă şi îmbujorată de fericire. Cele trei prietene avuseseră un moment minunat de fericire, reflectând la cât de magnific se aranjaseră lucrurile pentru fiecare dintre ele. În urmă cu doisprezece ani, jucând ilegal cărţi la doamna Upton, Sophie nu ar fi ghicit niciodată că aveau să găsească asemenea fericire, în acelaşi timp.

— Ce s-a întâmplat cu Eliza?

— Nu ştiu, strigă Georgiana, frângându-şi mâinile. Nu a spus, şi Lady Sidlow nu-mi dă voie să plec de una singură. Îmi pare aşa rău că dau buzna peste tine, când tu şi Ware sunteţi aşa relaxaţi şi fericiţi departe de Londra, dar nu am la cine să apelez! Te rog, Sophie. Trebuie să o găsim.

— Să o găsim? repetă Sophie ascuţit. Explică-mi, Georgiana!

Prietena ei trase aer în piept.

— În urmă cu două zile, am văzut-o pe Eliza la balul Montgomery. Era radiantă, fericită şi părea întruchiparea fericirii. Chiar am văzut-o dansând cu Hastings, şi jur că se uitau unul la altul cu stele în ochi. Dar în dimineaţa asta… Se întrerupse şi căută în geantă. Mi-a trimis asta.

Sophie luă biletul mototolit şi recunoscu caligrafia Elizei. Citi cele două propoziţii scrise, apoi le reciti. Uimită, se uită la Georgiana.

Georgiana încuviinţă cu seriozitate din cap.

— Şi-a părăsit soţul. Şi nimeni nu ştie unde s-a dus.

Sfârşit